ASHLEY ELSTON

10 DOĞRULUK 1 CESARET

Çeviren
İren Kori

2020-2021 Dönemine

Doğru #1: Hayatınızda bir şey olmuş ama Nonna'nız bunu öğrenip de tüm ailenize anlatmamışsa, o şey aslında gerçekleşmemiştir.

8 Mayıs Pazar, Akşamüstü

Olivia

Hayatımdaki her dönüm noktası bir şekilde anneannemle dedemin evinde gerçekleşmişti. İlk adımlarım? Geniş antrede dört adım atmışım. İlk süt dişimin düşmesi? Cadılar Bayramı'nda şeker mi şaka mı turundan döndükten sonra, Nonna'nın bizim için hazırladığı elma şekerine yapışmıştı. İlk öpücük? Kuzenim Charlie'nin ve yan evde yaşayan Wes'in arkadaşı Jason McAfee'yle, sekizinci sınıftayken çatı katında şişe çevirmece oynarken deneyimlemiştim.

Hâl böyleyken, lise son sınıf anketini doldurma zamanı geldiğinde nerede toplanacağımız belliydi.

Nonna masanın başındaki yerinden, "Pekâlâ, herkesin kalemi var mı?" diye sordu.

Yanımda oturan Charlie göğsüne birkaç kez hafifçe vurduktan sonra gözleriyle zemini taradı. "Benimkini kaybettim."

* (İt.) Büyükbaba -çu
* (İt.) Büyükanne -çu

Nonna birkaç kalemi önüme yuvarladı. "Olivia, lütfen bunları Charlie'ye ve ihtiyacı olabilecek diğer herkese uzat."

Charlie hangi kalemi istediğine karar vermeden önce hepsini tek tek denedi, ardından fazlaları masanın ortasına koydu.

"Bunu yapmam garip mi?" diye sordu kuzenimiz Sophie. "Yani burada olmaktan mutluyum ama anketimi teslim edebileceğim kimse yok ki."

"Bana teslim edeceksin ve ben onu diğerlerininkiyle birlikte saklayacağım," diye karşılık verdi Nonna, mutfak tezgâhının ucunda duran kumaş kaplı kutuyu işaret ederek. Ardından masada karşımda, Sophie'nin yanında oturan Wes'e göz kırptı. "Seninkinin de bir kopyasını istiyorum."

Wes'in yüzü sevinçle parladı ve adıyla soyadını kâğıdın tepesine karaladıktan sonra hazır ve nazır bir şekilde oturarak Nonna'nın başlamasını beklemeye koyuldu.

Sal Dayı mutfağın uzak ucunda tezgâha yaslanmıştı, buruşturulmuş ve lekeli bir kâğıt parçası parmaklarından sarkıyordu. "Ikizler beş dakika içinde burada olmazsa, onlar olmadan başlayacağız."

Nonna saate ve ardından da arka kapıya göz attıktan sonra bakışlarını Sal Dayı'ya çevirdi. "Maggie Mae vaktinde burada olacaklarını söyledi."

Sal Dayı gözlerini devirdi ve dikkatini tekrar telefonuna verdi.

Bu ailede son sözü anneannem söylerdi. Anketi doldurma konusunda da durum farklı değildi.

Lisemiz de gelenekleriyle anneannem kadar gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Bu anket doldurma işi elli sekiz yıl önce başladığında, lise sonlar için sadece birkaç temel soru varmış: *Üniversiteye gidecek misiniz? Gideceksiniz nereye? Hayalinizdeki meslek nedir?* Fakat zamanla alıp başını gitmişti. Şimdi okul en değerli ve en utanç verici hatıranızı, en sevdiğiniz hayır işini, imkânınız olsa dünyada neyi değiştirmek isteyeceğinizi falan öğrenmek istiyordu. Biz mezuniyet töreninde kep ve cüppelerimizle teker teker yürürken cevaplar tavandan sarkan büyük beyaz ekranda

paylaşılacaktı. Nonna ailemizin her üyesinin şimdiye dek doldurduğu tüm anket kâğıtlarının bir kopyasını saklamıştı. Sophie ve ablası Margot dışında hepimiz aynı liseden mezun olduğumuzdan, Nonna'da herkesin anket kâğıdından bir nüsha vardı.

Ve artık bu bir Etkinlikti. Senede bir kez, pazar günkü aile yemeğinin bir parçası olarak yapılan bir etkinlik. O seneki son sınıflar, anketi herkesin önünde doldururdu ve sonrasında bunu ebeveynlerimizin cevaplarıyla kıyaslardık. Ve teyze ve dayılarımızın cevaplarıyla. Ve kuzenlerimizin cevaplarıyla.

Anafikri anlamışsınızdır.

Sophie bunu okulu için yapmak zorunda olmadığı hâlde Nonna için yapmak zorundaydı. Tıpkı ondan önce Margot'nun da yaptığı gibi. Dahası Wes ailemizin onursal bir üyesi olduğundan, onun da bundan kaçması mümkün değildi.

Tabii bunun keyiflerini kaçırdığı yoktu. Doğrusu burada olmaktan gayet mutlu görünüyorlardı. Belki de bunun sebebi, hangi aktiviteyi yaptıkları veya nerede oldukları fark etmeksizin birlikte olmaktan mutlu olmalarıydı.

Nonna, Sophie ve Wes'in ilişkisini muhteşem plan yapma yeteneğinin bir kanıtı olarak görse de, sadece azıcık huzursuz olduğumuz bir dönemde bizim hayatlarımıza da müdahale etme ihtiyacı hissetme ihtimalinden hepimizin ödü kopuyordu. Geçen Noel'de oynadığı randevu oyununu hortlatır diye korktuğumdan, Drew'la ayrıldığımızı saklamak için kırk takla atmıştım. Michael Dayı o zamandan beri bizi hiç ziyarete gelmemişti çünkü son bekâr kardeş oydu ve Nonna'nın ona kusursuz bir koca bulmak amacıyla neler yapabileceğini düşünmek bile onu dehşete düşürüyordu.

Arka kapı gürültüyle açıldı ve Maggie Mae Yenge hemen arkasında Şeytani Jo'larla içeri hücum etti; Marcus Dayı ve yaşça küçük ikizler Frankie ile Freddie de arkalarından geliyordu. Mary Jo ve Jo Lynn, biri açık pembe ve diğeri açık mor, birbiriyle uyumlu keten elbiseler giymişti; koyu renk saçları nemden hiç etkilenmiyormuşçasına düz ve parlaktı.

Charlie masayı çabucak taradı ve boş iki sandalyenin yerini tark ettiği anı gördüm.

Bana yanaştı. "Benimle yer değiştir." Charlie, biz on iki yaşındayken Florida'da ona iki tatlı kızın önünde bir eşek şakası yaptıklarında ikiz kuzenlerimiz Mary Jo ve Jo Lynn'e "Şeytani Jo'lar" lakabını takmıştı. Dürüst olmak gerekirse, o dönem Charlie'nin yaşı hâlâ *Yıldız Savaşları* boxerını giymek için biraz büyüktü. Fakat Sophie, Wes ve benim de parçası olduğumuz Efsane Dörtlü'nün bir üyesi olduğu için ona arka çıkmamız gerekmişti.

Üstelik Charlie haklıydı: Şeytani Jo'lar şeytaniydi.

Başımı olumsuz anlamda salladım ve beni itmeye karar vermesi ihtimaline karşı sandalyemin kenarlarını sıkıca kavradım. "Kusura bakma."

"Yanlarında bir oğlan var," diye fısıldadı Wes masanın karşısından.

Hepimiz Maggie Mae Yenge ve Marcus Dayı'nın odanın diğer tarafında oturduğu yere döndük ama yanlarındakinin kim olduğunu göremedim çünkü Ronnie Enişte önümüzde duruyordu.

"Erkek arkadaşlarından biri mi?" diye sordum öyle olmadığını bildiğim hâlde, yoksa Wes onu tanırdı. Jo'ların erkek arkadaşları Aiden ve Brent de etkinliğimize davet edilmiş fakat geri çevirmişlerdi. Mesaj grubunda çok stresli bir an yaşanmıştı çünkü çok az kişi Nonna'ya hayır derdi.

Ronnie Enişte, Patrice Teyze'ye yaklaştığında nihayet aramızdaki yabancı açığa çıktı.

Maggie Mae Yenge'nin yanında dikilen yabancı çocuk uzun boyluydu ve bukleli gür saçları koyu renkliydi. Rengi solmuş bir tişört ve kalçalarında biraz bol duran, daha da soluk bir kot pantolon giymişti. Bir yerlerde doğa yürüyüşüne çıkmaya, sörfte dalgaları yakalamaya ya da açık havada herhangi bir yere aitmiş gibi görünüyordu. Bu kalabalık mutfakta, yengemle dayımın arasına sıkışmışken kesinlikle rahat değildi.

Odayı inceledi ve dikkati bana yöneldiğinde bunu hissettim. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve onu tanıdığıma

yemin edebilirdim. Zihnimde alfabeyi tarayıp her harfle başlayan çeşitli isimleri denerken aklıma bir şey gelmesini umdum.

Hiçbir şey olmadı.

Mary Jo pat diye Charlie'nin yanına oturdu, anket kâğıdı masanın üstünde havalanıp geri inerken Charlie'nin kalemini kaptı.

Charlie gürültülü bir şekilde iç geçirdikten sonra, önceden beğenmediği kalemlerden birine doğru masanın ortasına uzandı.

"Harika, herkes burada!" diye haykırdı Nonna. "Sanırım bu şimdiye dek, tek seferde en çok mezunumuzun olduğu gün!"

Ailem kocamandı. Ve de gürültücü. Dedem Sicilya'da doğup büyümüştü ama anneannemle burada okurken tanışmıştı. Amerika'da sadece bir yıl kalmayı planlamıştı ancak âşık olmuş, evlenmiş ve sekiz çocuğu olmuştu. Sicilya'ya bir daha dönmemişti. Tatiller dışında elbette. Ellinci evlilik yıldönümlerini birkaç ay önce kutlamışlardı. Aynı partide, Patrice Teyze ve Ronnie Enişte *herkes* izlediği hâlde kimse izlemiyormuşçasına dans etmişti. İkisi de biraz tuhaftı. Nonna ve Papa'nınki hayalimdeki ilişkiydi. Patrice Teyze ve Ronnie Enişte'ninki? Pek sayılmazdı.

Bu yıl altımız birden mezun oluyorduk: Charlie, Sophie, Wes, Şeytani Jo'lar ve ben. Masaya göz gezdirdim, koyu saçlı kalabalıkta tek sarışın olarak Wes dikkat çekiyordu. Wes doğduğundan beri Nonna ve Papa'nın yan evinde yaşamış ve bizimle büyümüştü. Mutfak bizim dışımızda Messina ailesinin yirminin üzerinde üyesiyle hınca hınç doluydu; teyzeler, yengeler, dayılar, enişteler ve kuzenlerden bazısı bunu bizden önce deneyimlemişti, bazısı ise bizim adımlarımızı takip edecekti. Ah, bir de yabancı vardı.

Maggie Mae Yenge'nin yanındaki oğlana tekrar hızlıca baktım. Uzak duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çocuk beni kendisine bakarken yakalayınca utanarak çabucak geri dönüverdim.

Nonna herkesin dikkatini kendine çekti. "Tamam, hadi başlayalım."

Jo Lynn sandalyesinde biraz dikleşti ve ebeveynlerine doğru baktı. "Bunu bizimle birlikte yapmak ister misin?" diye sordu,

bakmamak için gayret ettiğim oğlana. Belki erkek arkadaşlarının bizi küçümsemesini telafi etmeye çalışıyordu?

Nonna neredeyse sandalyesinde ters oturduğu bir pozisyona gelene dek arkasına döndü. "Ah! Bu kim?" diye heyecanla sordu. "Evet, gel de bize katıl!" diye ekledi bir cevap bile beklemeden.

Maggie Mae Yenge kolunu Yeni Oğlan'a doladı. "Leo'yu hatırlarsın! Caroline ve Alonso Perez'in büyük oğlu hani?" Oğlanı yanına yapıştırdığından, yengemin onu hafifçe ileri iterek odaya gururla göstermesi kolay oldu.

Leo Perez.

"Ah," dedi Sophie.

Charlie alçak sesle mırıldandı, büyük ihtimalle Nonna'nın en yakındaki sabun kalıbına uzanmasına sebep olacak bir şeydi.

Şimdi tüm oda onu fark etmişti ve aile üyelerinden birkaçı onu sıcakkanlılıkla karşılayarak kaosumuza çekiyordu. Gürültü seviyesi, hepimiz bir odaya tıka basa doluştuğumuzda hep olduğu gibi tırmanıyor da tırmanıyordu. Leo tokalaşıyor, ebeveynleriyle ve hayatında olup bitenlerle ilgili sorulara cevap veriyordu ama ne söylediğini anlayamayacak kadar uzaktaydım.

Tabii ki Leo'ydu. Saçları böyle uzun ve kıvırcıkken onu tanımamıştım. Biz çocukken saçlarını daima sıfıra yakın vurdururdu. Yüzü tombulluğunu kaybetmişti ve en az otuz santim uzamıştı.

Perez ailesi, biz sekizinci sınıfa başlamadan hemen önce Bay Perez başka bir yere atanana dek Şeytani Jo'ların yan evinde yaşardı. Leo'nun ebeveynleri, Maggie Mae Yenge ve Marcus Dayı'yla gerçekten samimiydi. Çocukları birbirinden ayrılmazdı ve yazın birlikte tatile çıkarlardı. Şeytani Jo'ların bizim yerimize onlarla beraber olmayı tercih edeceğini hep bilirdik.

"Leo," dedi Nonna. "Jo Lynn haklı, bize katılmak ister misin? Sen de bu sene mezun oluyorsun! Bize planlarını anlatabilirsin."

Mary Jo sandalyesini yana kaydırdı ve "Buraya sıkışabilirsin," dedi. Kendisiyle Jo Lynn'in arasındaki boşluğu başıyla işaret etti.

Mary Jo'nun Charlie'ye yaklaştığı her santime karşı, Charlie bana daha da fazla yaklaşmıştı.

Her ne kadar Leo bizi eskiden tanıyor olsa da üzerinden uzun zaman geçmişti ve bu grup bunaltıcı olabiliyordu. Ne adlarımızı ne de akrabalık ilişkilerimizi hatırladığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu ve her an sorguya çekilecekmiş gibi hissetmesi normaldi.

"Ben, ıı, hayır, teşekkürler," dedi Leo sonunda.

Charlie homurdandı.

"Yıllar oldu. Kafana takma," diye fısıldadım ona.

Bana şüpheli bir bakış attı. "Yok canım."

Charlie ve Leo dostça ayrılmamıştı. Sanırım en son birbirlerini yıl sonu partisinde parkta görmüşlerdi ve yedinci sınıftaki diğer tüm oğlanlar gibi Charlie de çekilmezdi. Charlie ve arkadaşı Judd bir futbol topunu birbirlerine atıp tutuyordu ve Charlie topu yakalamak için geriye doğru biraz fazla hızlı koşarken Jo Lynn'e çarpıp kızı yere düşürmüştü. Beyaz kot pantolonu lekelenen Jo Lynn bas bas bağırmaya başlamıştı. Ve Leo, Jo'ların kardeşi gibi olduğundan, Charlie özür dilemeye veya kızın yerden kalkmasına yardım etmeye fırsat bulamadan Charlie'yi itmişti. Böyle olunca elbette Charlie de karşılık verip onu itmişti. Aşırı erkeksi bir kavgaya tutuştuklarını düşündüklerine emindim ama aslında olay, sağa sola sallanan kol ve bacakların ıskalamalarından ibaretti.

Parti sona ermeden ikisi de eve gönderilmişti.

Ve belli ki Charlie bu olayı aşamamıştı.

"Fikrini değiştirirsen bize katılmaktan çekinme," dedi Nonna, sonra tekrar önüne döndü. "Peki, nerede kalmıştık?" Arkasına bakmadan ekledi, "Dallas, tepsiden bir parça daha tavuk yürütürsen bunu ödersin."

Kardeşi Denver, Dallas onun da bir parça tavuk yürütebilme şansını mahvettiği için midesine dirseğiyle vurduğunda oğlan ciyakladı. Nasıl hissettiklerini anlıyordum. Nonna'nın mutfağından süzülen kokular en masum insanı bile hırsızlık yapmaya ayartmak için yeterliydi. Dallas ve Denver, Patrice Teyze ile Ronnie Enişte'nin çocuklarıydı. Ebeveynlerinin tuhaflığına ve

annelerinin onlara hamile kaldığı şehirlerin adlarını taşımalarına rağmen oğlanlar oldukça havalıydı.

Hepimiz Nonna'nın blöf yaptığını biliyorduk ama Denver yine de yiyeceklerden uzaklaştı. Anneannemin bu etkinlik için herkesi rehin tutabilmesinin tek yolu, işimiz bitene dek akşam yemeğini servis etmemesiydi.

Nonna okuma gözlüğünü taktı ve bu haftanın başlarında kendisi için çıktısını aldığı anketin bir kopyasına göz gezdirdi. "Tamam. ilk soru. Kimler üniversiteye gidecek?" Her birimizi inceledi. "Sanırım bu sene ekibimizin tamamının üniversite planları var!" Onun coşkusu bu Etkinliğin yıllardır sürmesini sağlayan tek etkendi.

Hepimiz bir elimizi kaldırdık, sonra *Eğer evetse nereye?* diye belirtilmiş satıra cevabımızı yazarken *LSU* harflerini yüksek sesle söyledik. Koro hâlinde bir, "Eşleştik," nidası odada gürledi.

Kâğıda hızla göz attım ve biz bitirene kadar yiyeceklerin soğumamasını umdum. Çok fazla soru vardı.

"Sıradaki!" dedi Nonna. "Branşınız?"

Bunu hızla ilerletmek için cevabımı haykırmak istememe rağmen sıramı beklemem gerekecekti çünkü Nonna masanın karşı tarafından başlamıştı.

"Sophie, ne yazdın?"

Sophie boğazını temizleyip, "Hemşirelik," dedi. Charlie'nin annesi Ayin Yenge elini kaldırıp bağırdı, "Eşleştik!" Sophie'nin yüzü sevinçle parladı ve Nonna alkışladı.

Nonna'nın, sırf eğlenceye katılabilmeleri için, evlilikle bu aileye dahil olan tüm eşlere bu anketleri geçmişe dönük bir şekilde doldurttuğundan bahsetmiş miydim? Bu aileye dahil olmak korkaklara göre değildi.

Sıradaki Wes'ti. "İşletme," diye ilan ettiğinde dayı ve enişte-lerimden dördüyle teyze ve yengelerimden ikisi haykırdı, "Eşleştik!"

Masanın etrafındaki herkes teker teker cevap verip sıra Charlie'ye gelene dek böyle devam etti.

Charlie bir an tereddüt ettiğinde odadaki tüm gözler ona odaklandı. Kâğıdının sağ kenarını şekil ve boyut olarak kusursuz görünen bir dizi üç boyutlu geometrik çizim kaplıyordu. Okul onun ilgi alanı değildi ve ebeveynlerinin Charlie'nin kendi izlerinden giderek tıp alanında bir kariyer seçmesine dair beklentilerinin onu boğduğunu biliyordum. Fakat bunu asla yapmayacaktı: Onu kan tutardı. Charlie, gerçek dünyaya adımını bir atsa orada çok başarılı olacak şu insanlardan biriydi.

"Kararsızım," dedi ve bu şimdiye kadar en çok kişiyle eşleşen cevap oldu.

"Ne yapmak istediğine karar vermek için bolca zamanın var!" Nonna bir elini odaya doğru salladı. "Hepsi ne istediğini bir şekilde bulmuş gibi görünüyor."

Charlie sırıttı, ardından sayfasının alt kısmına bir tuğla duvar karalamaya başladı.

"Sıra Olivia'da," dedi Nonna.

Ben Charlie'nin tam zıddıydım. Okulu severdim. Derslerimi severdim. Şimdiden gelecek sonbaharın ders kataloğunu incelemiştim ve ders programımı hazırlayacağım oryantasyon dönemini iple çekiyordum. "Muhasebe ve siyasal bilimlerde çift ana dalın yanında İspanyolca yan dal yapacağım," diye cevap verdim.

Ebeveynlerimin ikisi muhasebe kısmında benimle eşleşirdi ama iş nedeniyle bu hafta şehirdışındalardı. Bu büyüklükteki bir ailede öne çıkmak zordu, dolayısıyla odanın sessiz kalması hoşuma gitti.

Ta ki Jo Lynn konuşana dek. "Bu garip bir birleşim."

"Hiç de değil," dedim. "Hukuk fakültesine gidip uluslararası vergi hukukunda uzmanlaşmak istiyorum."

Şeytani Jo'lar aralarında bakıştı, bunu burnu havada olduğumu düşündükleri biçiminde yorumladım fakat sadece ne istediğini bilen biriydim. Azimliydim. Dahası, insanların bunu özür dilemem gereken bir şeymiş gibi görmesinden bıkmıştım.

Nonna elimi okşadı. "Ve çok başarılı olacaksın! Herkes ne kadar sıkı çalıştığını biliyor! Birinin sınıf birinciliğini elinden almış olduğuna inanamıyorum."

"Ben ikincilikten gayet mutluyum," dedim çabucak. Bu çoğunlukla doğru olsa da yine de küçük bir parçam, en yüksek onur derecesiyle mezun olmaya bu kadar yaklaşıp da kıl payı kaçırmaktan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Nonna tekrar Sophie'ye dönüp sıradaki soruya geçti ama telefonumda aniden beliren bildirim dikkatimi dağıttı. Okulumun müdür yardımcısından gelen bir e-postaydı.

Telefonu masanın üstünden sürükleyerek alıp bacağıma koydum ve ekranı kaydırarak açtım.

Kime: Olivia Perkins
Kimden: Dwayne Spencer
Konu: Kampüs Dışı Beden Eğitimi Dersi Formu

Bayan Perkins,
Kampüs dışı Beden Eğitimi dersini tamamladığınızı kanıtlaması için talep edilen formu ofisimizin teslim almadığını fark ettik. Zorunlu saatleri tamamlamanın ve eksiksiz, geçerli bir formun teslim edilmesini sağlamanın sizin sorumluluğunuzda olduğunu hatırlatırım. Sınıfınızla beraber mezun olabilmeniz için en geç 16 Mayıs Pazartesi sabah saat 8'e kadar imzalı formunuzu bize ulaştırmanız gerekiyor.

Saygılar,
D. Spencer

Ne yazdığını doğru anladığımdan emin olmak için iki kez okudum. Dersimizden sorumlu olan koç tüm formları okula teslim edeceğini söylemişti. Benimkinin her nasılsa kaybolduğunu tahmin ediyordum fakat bu kayıp form diploma almamı engeller miydi? Sınıfımızın ikincisiydim. İleri Seviye derslerinden yedisini almıştım. Hatta kampüs dışı Beden Eğitimi dersi almamın tek sebebi, transkriptimde görünmesini istediğim diğer derslerle çakışmamasını sağlamaktı. Seçeneklerim golf veya tenisti. Charlie

iki spor dalı için de yeterince el ayak koordinasyonum olmadığı yönünde ısrar etmişti; teniste berbat olacağım konusunda onunla aynı fikirdeydim ama daha az koşma içerdiğinden golfü kıvırabilirdim.

Bugün 8 Mayıs'tı, yani Bay Spencer bana bu karışıklığı çözmem için yarından itibaren bir hafta vermişti. *Bu sadece bir hata, bu sadece bir hata,* diye kafamın içinde tekrarlayıp durdum.

"Olivia?" dedi Nonna.

Dikkat kesildim.

Charlie yakınıma eğildi. "En sevdiğin kulüp," diye fısıldadı.

Hatırlayamadım. E-posta dışında bir şey düşünemediğimden son dört yıl hafızamdan silinmişti.

"Büyük ihtimalle benimkinin aynısıdır," diye yumurtladı Charlie.

Başımı ona doğru yatırarak kâğıdına göz attım.

Pinpon Kulübü

Öyle bir kulübümüzün olduğunu bile bilmememe rağmen başımla onaylayıp, "Evet, çok eğlenceli," dedim.

Gözlerim tekrar Bay Spencer'ın e-postasına gitti. Göğsüm sıkışmaya başladı ve nefesim de biraz hızlanmıştı.

"Sıradaki soru!" diye duyurdu Nonna.

"Bunu hızlandırmalıyız," dedi Charles Dayı. "Yoksa bu yemekleri kahvaltıda yiyeceğiz."

Marcus Dayı bağırdı, "Eşleştik!"

Nonna iki oğlunu tamamen yok sayarak bana baktı. "Bu kez Olivia'yla başlayalım ve turu tersten döndürelim."

Sıradaki soruyu yüksek sesle okudum. "On yıl sonra kendinizi nerede yaşarken görüyorsunuz?"

Kafamda cevabım şuydu: *Bir karton kutuda çünkü işsiz ve evsizim, çünkü liseden asla mezun olamadım.*

Derin bir nefes aldım. "Kararsızım."

Eşleştik bağırışları koro hâlinde odada yankılandı, gerçi bunu söyleyen hemen herkes sonunda Shreveport'a, bu evden birkaç blok uzağa yerleşmişti.

Yirmi soru daha vardı ve onları bu odada cevaplamaya dayanabileceğimden emin değildim.

"Pek iyi hissetmiyorum," diye fısıldadım, sesimi sadece Nonna'nın duyacağı kadar yükselterek.

Yüzünü endişe kapladı. "Neyin var?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Midem bulanıyor."

Kâğıdımı hızla kapıp masadan kalktım ve kalabalığın arasından geçerek arka kapıya yöneldim.

"Birini kaybettik. Bu, etkinliğin bittiği ve yemek yiyebileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu Sal Dayı.

Garaj yolundan aşağı koştururken Nonna'nın ön verandasında birini görünce aniden durdum.

Leo.

Basamaklarda oturmuş telefonuna bakıyordu. Beni gördüğünde ayağa kalktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Benden dalgalar hâlinde yayılan telaşı görebildiğine kuşkum yoktu.

Başımı iki yana salladım ve garaj yolunda ilerlemeyi sürdürdüm. Leo ön basamaklardan sıçrayıp yanımda yürümeye başladı.

"Dışarıda birilerinin olduğunu bilmiyordum," dedim sesimin düzgün ve sakin çıktığını umarak.

"Fazlalık ediyormuşum gibi hissettim. Demek istediğim, orada ne olduğunu bile anlamadım ama bir aile etkinliğine benziyordu."

Nonna'nın eviyle benimki arasındaki iki blok, şu anda iki kilometrelik bir mesafeymiş gibi geliyordu. Kafayı sıyırmama ramak kalmıştı ve gerçekten bunun Leo'nun önünde olmasını istemiyordum.

"Neden ayrıldın? Etkinlik en az bir saat daha sürecekmiş gibi görünüyordu," dedi Leo kıkırdayarak.

"Pek iyi hissetmiyorum," dedim. Belime sımsıkı sardığım kollarıma bakınca buna inanması yeterince kolaydı.

"Ah," dedi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır. Sadece kalabalığa katlanamadım."

Hâlimden anlıyormuşçasına başını salladı. Ki anladığını tahmin ediyordum, ne de olsa o da ön verandada saklanıyordu.

Evimin önünde durduk. "Bana eve kadar eşlik ettiğin için teşekkürler," dedim. Onu yıllardır görmemiştim ve hayatının nasıl olduğunu veya neler yaptığını sormak için çaba sarf etmeliydim ama beynim şu e-postayı tekrar tekrar görüntülemekle meşguldü.

"Rica ederim," dedikten sonra arkada kalan Nonna'nın evini işaret etti. "O zaman ben geri döneyim."

Çok garip bir andı. İkimiz için de.

Döndüm ve evimin ön bahçesinde ilerledim.

Tam ben ön kapıyı açarken Leo arkamdan seslendi, "Geçmiş olsun."

Ona hafifçe gülümsedim ve içeride gözden kaybolmadan önce el salladım.

Telefonum, grup sohbetimize Charlie'den, Sophie'den ve Wes'ten gelen mesajlarla titriyordu. Peşimden buraya gelmelerini engellemek için, İyiyim, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, diye cevap yazdım.

Merdivenlerden hızla odama çıktıktan sonra, dönemin başında golf eğitmenime verdiğim formun boş kopyasını bulmam birkaç saniye sürdü. Zorunlu saatleri tamamlayıp tamamlamadığımız anlaşılsın diye dersin durumunu gösteren ve koçun doldurması gereken boşluklar vardı. Dönemin başında formları okula doğrudan teslim edeceğini, böylece öğrencilerin onları hiçbir şekilde değiştiremeyeceğini belirttiğini açıkça hatırlıyordum.

Telefonumu tekrar çıkarıp Bay Spencer'a bir cevap gönderiverdim.

Kime: Dwayne Spencer
Kimden: Olivia Perkins
Konu: Ynt: Kampüs Dışı Beden Eğitimi Dersi Formu

Bay Spencer,
Bir hata olmuş olmalı. Ben bu dersi tamamladım. Dönemin başında Koç Cantu formları doğrudan size teslim edeceğini söylemişti. Benim formumun elinizde olmaması için hiçbir sebep olmamalı. Sorunun ne olduğunu öğrenmek için Koç Cantu'yla iletişime geçeceğim. En kötü durumda –bunun mümkün olduğunu düşünmesem de sakin kalmaya çalışıyorum– delice bir sebep yüzünden koç o formu imzalamazsa ne olur? Bu gerçekten mezuniyetimi engeller mi?

Saygılar,
Olivia Perkins

E-posta kutumu tekrar tekrar yeniledim. Ve tekrar. Bay Spencer'ın cevabını almam on beş dakika sürdü.

Kime: Olivia Perkins
Kimden: Dwayne Spencer
Konu: Ynt: Ynt: Kampüs Dışı Beden Eğitimi Dersi Formu

Bayan Perkins,
Dersinizin gerekliliklerini yerine getirdiğinizi belirten imzalı bir formu teslim edemezseniz, mezuniyetiniz için gerekli şartı sağlayamayacaksınız. Bir kamu kuruluşu olduğumuzdan istisna yapmak elimden gelmez. Kampüs dışında bir ders almaya karar verdiğinizde bu riski kabullenmiş olursunuz.

Saygılar,
D. Spencer

Tanrım, tavrı daha soğuk olabilir miydi? Üstelik şimdi gerçekten telaşlanmaya başlamıştım. Saniyeler sonra arabamı caddeye çıkarmış, dönem boyunca salı ve perşembeleri dersimizin yapıldığı, benimkine fazla uzak olmayan eski bir mahallenin ortasında konumlanmış kamusal golf sahasının yolunu tutmuştum.

Gökyüzü masmaviydi ve havanın sıcak olduğu fakat nemin ıslak, yakıcı bir battaniyenin içine girmişsiniz gibi hissettirmediği o kısıtlı zaman dilimindeydik. Hâl böyleyken otoparkın tamamen dolu olması sürpriz değildi. Sonraki birkaç hafta, bu yer gün doğumundan günbatımına kadar hıncahınç dolu olacaktı.

Golf sahası harap hâlde olmasına rağmen konumu sebebiyle çok sevilirdi. Daha yeni, daha lüks tüm sahalar, özellikle geçen sene şehrin hemen dışında yapımı tamamlanan saha, pahalı bir üyelik ve ortamda rahat hissetmek adına belli bir sosyal statü gerektiriyordu.

Burasıysa olabildiğince gösterişten uzaktı.

Burada yalnızca birkaç dakika kalacağım için arabamı personelin park ettiği arka tarafa çektim.

Eski golf arabalarının çürüdüğü küçük garajda bir saha görevlisi vardı. Peyzaj düzenleme aletlerini şu arazi araçlarından birine bağlı bir römorka istifliyordu. Benzin ve yeni kesilmiş çimen kokusu havaya yayılıyordu. Adamın yağ lekeli üniformasındaki yaka kartında *Mitch* yazıyordu.

"Affedersin, Koç Cantu'yu arıyorum?"

Sorduğum kişiyi tanımıyormuşçasına adamın alnı kırıştı.

"Buradaki golf eğitmeni. Koç Cantu," diye tekrar ettim.

Mitch'in yüzü aydınlandı. "Ah, John'dan bahsediyorsun! Evet, burada değil," dedikten sonra portatif ekipmandan bir parça daha almak için bana arkasını döndü.

Hüsranımı bastırmaya çalıştım. "Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Mitch durdu ve kafasını kaldırıp cevap sanki örümcek ağıyla kaplı tavanda yazıyormuş gibi yukarı baktı. "Şey, sanırım o artık yok."

"Yok mu? Yok derken neyi kastediyorsun?" Telaşın sesime sızmasına engel olamadım.

"Artık burada çalışmıyor. Ona veda etmek için cuma günü pastasını kestik. Çikolatalı."

Zemin beni içine çekiyordu sanki. "Nereye gittiğini biliyor musun? Hâlâ şehirde mi?"

"Bunu Susie'ye danışabilirsin. Büyük ihtimalle o biliyordur." Başını yana yatırarak resepsiyonu işaret etti ve omuz silkip işine döndü.

İçeri koştum ve doğruca resepsiyon masasındaki kadına yöneldim, aynı soruları ona tekrarladığımda net bir cevap alabilmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Susie acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Tam buradayım. Bağırmana lüzum yok. Şimdi Ellerbe Hills'te eğitmenlik yapıyor. Gerçi işe ne zaman başlayacağından emin değilim."

"Bana telefon numarasını verebilir misin?" Dizlerimin beni taşımakta zorlandığını hissediyordum.

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, personelimizin telefon numarasını paylaşamam."

"Ama onun artık burada çalışmadığını söyledin."

Yüz ifadesi bu hatırlatmadan hoşlanmadığını söylüyordu. "Yine de bizim personelimiz*di*."

Uzun süre gözlerimizi birbirimize dikip bakıştıktan sonra geri adım atmayacağı kesinleşti, böylece oradan ayrılıp hissiz bir vaziyette arabama geri yürüdüm.

Mutfak masasında oturmuş, bakışlarımı garaj yoluna ve komşumuzun evinin yan cephesine bakan pencereden dışarı dikmiştim.

Ev sessizdi. Boştu. Ve bu ilk defa hoşuma gitmiyordu.

Annemle babam büyük bir firmanın New Orleans ofisine sürpriz bir denetim yapmak üzere görevlendirilmişti ve bunun tüm hafta sürmesi bekleniyordu. Onlar şehirdışındayken, iki blok ileride yaşayan Nonna'nın evi yerine burada kalabilmek için te-

telefonuma Life360 uygulamasını indirmem yönünde bir anlaşma yapmıştık ve şimdi bundan bir parça pişmandım. Bu sessizlikte, zihnimde dönüp duran "Ya mezun olamazsam?" sorusunu susturacak hiçbir şey yoktu. Fakat aynı zamanda annemin burada olmadığına memnundum çünkü aksi hâlde ona her şeyi devasa bir tek neteste yumurtlamamamın imkânı yoktu. Ve henüz onun bunu öğrenmesine hazır değildim.

Çünkü eğer annem öğrenirse anneannemle dedem de öğrenirdi. Ve anneannemle dedem öğrenirse tüm teyzelerim, yengelerim, dayılarım ve eniştelerim de öğrenirdi. O zaman herkesin kafasında daima aklı başında davranan ve bir gün dünyayı fethedecek Olivia olmak yerine, sırf aptal bir kampüs dışı beden eğitimi dersi yüzünden sınıf ikincisi olarak mezun olma fırsatını elinden kaçırma tehlikesiyle yüzleşen Olivia olurdum, hem de sonsuza dek. Şimdiye dek başardığım her şey bu tek hatayla gölgelenirdi. Ancak ben bu şekilde alçalmayı kabul edemezdim.

Annemle babam bunu öğrenmeden bu sorunu düzeltecektim.

Abim Jake'i arayabilirdim ama onun benim için ne yapabileceğinden emin değildim. Bu yaz mezuniyetim dışında eve bile gelmeyecekti. Jake ve kuzenimiz Graham, Körfez Sahilleri'nde iş bulmuştu; sabahlarını sahile şemsiye ve şezlong taşıyarak ve akşamlarını onları geri toplayarak geçiriyorlardı. Yazı, güzelce bronzlaşmış ve cepleri bahşişlerle dolmuş olarak bitirmeyi planlıyorlardı.

Telefonum masada titreyince irkildim.

ANNEM: Görünüşe göre anket bu sene daha hızlı ilerlemiş! *Mezunlarımız* bu kadar fazlayken böyle olmasına şaşırdım. Golf sahasına gittiğini ama fazla kalmadığını gördüm. Baban bu oyunu sevmeye başladığını umuyor!

İç geçirdim. Telefonuma Life360 indirmeyi kabul ettiğimden beri annemin yeni favori hobisi her hareketimi izlemekti. Hatta kendisine eve geldiğimde veya evden ayrıldığımda bir uyarı gönderen şu sistemlerden kurmuştu. Tabii, bir yanlışımı yakalama-

ya çalıştığı yoktu... Bence her hareketimi görebiliyor olması onu gerçekten büyülemişti. Ne var ki, süt veya kendisi burada yokken ihtiyaç duyacağımı düşündüğü bir ürünü almamı söyleyen bir mesaj almadan marketin önünden geçemiyordum.

BEN: Hırkamı orada unuttuğumu sandım ama yokmuş.

ANNEM: Ah, tamam. Mavi hırkanı mı? Sanırım onu giysi dolabında gördüm. Açık pembeyi kaybetmediğini umarım. Sana çok yakışıyor.

ANNEM: Aziz Anthony'ye dua et. 5$. Hırkan ortaya çıkacaktır.

Annemin her kayıp eşya olayı karşısında cevabı aynıydı: Aziz Anthony'ye dua et ve kilisedeki sadaka kutusuna para bağışla. Annemin zihninde çözüm bu kadar basitti.

BEN: Evet efendim.

Telefonumu masaya geri bıraktım ve laptopumu açıp Koç Cantu'nun dönem boyunca gönderdiği e-postaları taradım. Belki onunla bu yolla irtibat kurabilirdim. Okul hesabından gönderdiği bir e-postayı buldum ve YANITLA'ya bastım.

Koç Cantu,
Merhaba. Ben Olivia Perkins ve kampüs dışı Beden Eğitimi dersi formum konusunda bir hata olduğuna inanıyorum. Okul idaresine hiç ulaşmamış. Müsait olduğunuz bir zaman size bir kopyasını getirmekten mutluluk duyarım! Lütfen uygun zamanı ve yeri bana haber verin.

Çok teşekkür ederim,
Olivia Perkins

GÖNDER'e bastım ve gelen kutuma gözlerimi dikerek yanıtının anında gelmesini diledim. Ama öyle olmadı. Ben de golf der-

sini benimle alan birkaç arkadaşın bulunduğu bir mesaj grubu açtım.

BEN: Selam Koç Cantu'yla irtibat kurmayı deniyorum ama elimde yalnızca okul e-posta adresi var. İçinizden birinde telefon numarası var mı?

Hiç değilse bu cevaplar oldukça hızlı geldi.

STEWART: Hayır sadece e-posta
BRIDGET: Üzgünüm! Bende yok!
HECTOR: Golf sahasını aramayı denedin mi?
CASSIE: ÖÖÖFFFF şu ders bittiği için çok mutluyum! Golften nefret ediyorum. Neden onunla konuşmak istiyorsun????
BEN: Formumun bir kopyasına ihtiyacım var. İdare benimkini kaybetmiş.

Tamam, küçük beyaz bir yalandı. Ayrıca, acaba onlar da müdür yardımcımızdan bir e-posta aldılar mı diye nabız yoklamaya çalışıyordum.

BRIDGET: Ah! Çok üzgünüm! Formunu yeniden imzalayacaktır. O çok kibar bir adam!
HECTOR: Cassie golften nefret ettiğini hepimiz biliyoruz. Her fırsatta söylüyorsun.
CASSIE: Golf arabalarını kullanmamıza izin verselerdi nefret etmezdim. Neden arabalar varken çantamı saha boyunca taşımak isteyeyim?!

Çabucak *Teşekkürler!* yazdım ve hâlâ devam ettiği hâlde konuşmadan ayrıldım. Ona bir DM atabileceğimi düşünerek sosyal medyayı açtığımda çaresizdim ama araştırmalarım boşa çıktı. Böylece tarayıcıyı açtım, arama motoruna *Ellerbe Hills Golf Kulübü* yazdım ve sonuçları inceledim. Kulübün adı, adresi ve telefon

numarası, arazinin ne zaman satın alındığı ve inşaat zaman çizelgesiyle ilgili birkaç yıllık bir makalenin hemen yukarısında belirdi. Koç Cantu bu bölgedeki en yeni golf sahasında eğitmense, bu terfi ettiği anlamına geliyordu.

Onları aradım ve koçu telefona çağırmaları için dua ettim.

"Ellerbe Hills Golf Kulübü," dedi bir kadın.

"Selam, evet, ıı, ben Koç Cantu'yu arıyorum?"

Başka bir şey soramadan kadın, "Bu hat kulüp binasına özeldir. Bir oyuncuyu veya bir koçu arıyorsanız onlara doğrudan telefon etmeniz gerekiyor," dedi. Hemen sonra hat kesildi.

Sanki bir yararı olacakmışçasına telefonumu havada salladım. "Fakat onunla nasıl doğrudan irtibat kuracağımı bilmiyorum," diye çıkıştım boşluğa.

Faaliyet saatlerini kontrol etmek için kulübün internet sitesine göz attım ve bugün kapanış saatinden önce oraya varamayacağımı fark ettim.

Yarın.

Oraya yarın gidecektim.

Bir e-posta bildirimi belirdi, bu Koç'tan bir yanıttı. Neyse ki evde yalnızdım da büyük bir çığlık kopardığımda kimse koşup başıma üşüşmedi.

E-postayı açtım.

> E-postanız için teşekkür ederim. 5 Mayıs'tan sonra yaz boyunca müsait olmayacağım. Halletmeniz gereken acil bir işiniz varsa, lütfen Müdür Yardımcısı Spencer'la irtibat kurun.
>
> Teşekkürler!
> Koç Cantu

Bu lanet olası otomatik bir ofis dışındayım mesajıydı. Beni an itibarıyla konuşmak istediğim son insana yönlendiriyordu.

Bu müthişti. Tek kelimeyle müthiş.

Sadece yarın oraya gitmem gerekecekti. Onu bulur bulmaz

formumu imzalayacaktı. Sonra, ikinci kez kaybolmadığını garanti etmek için onu Bay Spencer'a elden teslim edecektim. Başka seçenek yoktu.

Kısa süre sonra annemden başka bir mesaj daha aldım.

ANNEM: Bailey'nin yarınki partisiyle ilgili ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyorum. Rhonda bu sabah çiçekçide Tiffany'ye rastlamış ve çiçeklerin aranjmanını Colony House'tan Kyle yapıyormuş. FAZLA ŞIK olduklarını söyledi, yani fotoğraflara ihtiyacım olacak. Bol bol fotoğrafa!

Karşımdaki duvara göz attım. Annemin buzdolabıyla kiler kapısı arasına astığı bir ip parçasına mandallarla tutturulmuş bir sıra mezuniyet partisi davetiyesi vardı.

Bunun Lise Sonların Parti Haftası olduğunu nasıl unutabilmiştim? Abartısız son dört yıldır bu haftayı bekliyordum.

Lise Sonların Parti Haftası, finallerin son günüyle mezuniyet arasında kalan hafta boyunca kutlanırdı. Resmî olarak olmasa da okulu bitirmiş sayılırdık, bu sebeple zaman geçirmemize yardımcı olması için bu ölü hafta partilerle doldurulurdu. Bu geleneğin ne zaman veya nasıl başladığından emin değildim ama kontrolden çıkmıştı. Tıpkı anket gibi, bu partiler de birer Etkinlikti. Mezun olacak lise sonların arkadaşları ve aileleri tarafından onların şerefine düzenlenirdi, hepsinin de bir teması olurdu. Ve her sene temalar gittikçe daha da gösterişli bir hâl almaya başlamıştı. Her lise son öğrencisi şerefine bir parti verilmezdi ancak her lise son öğrencisi günde en az bir partiye davet edilirdi. Bazen iki partiye.

Bu kadar fazla mezuniyet partisi düzenlenmesinin normal olduğunu sanmıyordum ve başka bir yerde bunu bizim gibi yaptıklarından kuşkuluydum ama eğer bir konuda tuhaflaşacaksak bunun partiler olmasından mutluydum.

Ailem mezun olacak altı üyesinin şerefine cuma akşamı büyük bir haşlanmış kerevit partisi veriyordu, böylece biz de bu çılgınlığın bir parçası olacaktık. Son üç yıldır, üst dönemimdeki son

sınıfların sosyal medya gönderilerine baktığımı ve kendi sıramın gelmesini nasıl da dört gözle beklediğimi hatırladım.

Bailey'nin partisinin davetiyesini ipten çekip aldım. Pembeli morlu davetiyenin tepesinde büyük harflerle *Pijamalar ve Pankekler!* yazıyordu. Sabah dokuz buçukta başlıyordu ve pijamalarımızla katılmamız bekleniyordu. Bailey iyi bir arkadaştı ve yaklaşık otuz saniyeliğine, koçu bulmayı parti sonrasına bırakmayı düşündüm fakat öğle yemeği sonrasına ertelemek şöyle dursun, başımda bu bela varken geceyi nasıl atlatacağımdan bile emin değildim. Dolayısıyla bu golf meselesini nasıl partiden önce çözebileceğimi enine boyuna düşündüm. Sabah ilk iş golf kulübüne gitmem, bunu koçla halletmem, sonra partiye katılmadan önce buraya dönüp pijamalarımı giymem gerekecekti. Formu Bay Spencer'a partiden sonra teslim edebilirdim.

Dert etmeye değmezdi. Her şey kontrolüm altındaydı.

Telefonum yine titredi.

ANNEM: Bailey'nin hediyesini mağazadan almayı unutma. Sana adresi göndereceğim. Paketlenmiş ve hazır olmalı, tek yapman gereken karta ismini yazmak. Sadece mağaza açıldığında orada olmak için evden zamanında çıktığından emin ol çünkü parti çok erken başlıyor. Geç kalmak istemezsin!

Harika. Annemin beni takip ettiğini unutmuştum. Sorular soracaktı. Partiye zamanında varmamı garantilemek için tetikte olacağını biliyordum, bu sebeple neden ta Ellerbe Hills'e sürdüğüme dair birçok soru gelecekti.

Yan kapı gürültüyle açıldı ve Charlie'nin seslendiğini duydum, "Numara yaptığını biliyorum. Sadece o anketi doldurmak istemedin."

Mutfağa girdiğinde her zamanki gibi doğruca buzdolabına gitti.

"Berbattı, O. Şeytani Jo'lar cevaplarımın her birine güldü. *Her. Birine.* Cevabımız aynı olsa bile." Peynir, jambon, mayonez,

marul ve acı hardal çıkardı. Ardından ekmek almak için kilere yöneldi. "Demek istediğim, aynı cevabı verdiğimiz hâlde bana nasıl gülebilirler?" Yaptığı işi bırakıp yüzüme bakmak için hızla döndü. "Tıpatıp aynı cevabı."

"Şeytani oldukları için mi?" diye önerdim.

Bana hardal şişesini salladı. "Bu doğru. Onlar şeytani." Ve buzdolabını karıştırmaya devam etti.

"Nonna'da yemedin mi?" diye sordum.

"Hayır. Anketi bitirir bitirmez oradan ayrıldım. Onlara seni kontrol etmem gerektiğini söyledim. Jo'lara bir dakika daha katlanamazdım. O yüzden şimdi açlıktan ölüyorum."

Fırın saatine baktım. "Daha yeni mi bitti?" Ben koçu bulmaya gidip eve dönmüştüm ve onlar hâlâ soruları mı cevaplıyordu?

"Daha yeni bitti. Şu andan itibaren hayatım nasıl bir yöne saparsa sapsın, anket doldurma zamanı geldiğinde şehirdışında olacağım."

"Leo'nun orada olması garipti, değil mi? Neden şehirde olduğunu öğrendin mi?" diye sordum. Ben oradan ayrıldıktan sonra bunun bahsi açılmış olabilirdi.

Charlie omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. İlgilenmiyorum." O sandviçini hazırlarken, dokuz buçuğa kadar nasıl Ellerbe Hills'e gidip döneceğime, ardından Bailey'nin hediyesini almak için mağazaya uğrayıp da partiye nasıl yetişeceğime kafa yoruyordum. Sabahın. Köründe.

Annem ne yaptığımı öğrenmeden.

Belki telefonumu evde bırakabilirdim. Belki en iyi seçenek buydu. Peki ya golf sahasında işim tahmin ettiğimden uzun sürerse? Dahası annemin partide ne giyeceğimle ilgili bana mesaj üstüne mesaj atacağını biliyordum.

Bir sandalye zeminde gıcırdarken Charlie tabağıyla masaya yerleşti ve sandviçinden koca bir lokma ısırdı.

Charlie. Çözüm Charlie'ydi.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordum ona ve donakaldı, yiyecekle dolu yanakları şişkindi.

Elimdeki en büyük kozu masaya sürdüğümün farkındaydı.

Lokmasını yutar yutmaz, "Ne istiyorsun?" dedi soruma hiç aldırmadan.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Hangisini seçerse seçsin, Charlie'yi bana yardımcı olmaya ikna edebileceğimi umuyordum.

Charlie sandviçini tabağına indirdi ve yavaşça ağzını sildi. Bu oyunu yıllardır oynardık ve o da ben de bunu çok ciddiye alırdık. Cesareti seçmekten kurtulmanın her zaman bir yolunu bulan ve yarı gerçeklerle tatmin olan Wes ve Sophie'den çok daha fazla ciddiye alırdık. Konu doğruluk mu cesaret mi oyununa gelince Charlie de ben de aşırı titizdik. Birini seçmek ve sonuna kadar gitmek zorundaydınız.

Lütfen cesareti seç... Lütfen cesareti seç...

"Nonna'da kafayı yiyordun, yani bir şeyler döndüğünü biliyorum. Oyunu gündeme getirmenin de bununla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Eh, bu mesele ödümü bokuma karıştırdığı için doğruluğu seçeceğim."

Lanet olsun. Cesareti seçmesi yardımını garantilerdi. Şimdi doğaçlama yapmak zorunda kalacaktım.

Boğazımı temizledim ve çok az yemiş olmasına rağmen Charlie tabağını kenara itti.

"Bir sorunum var. Büyük bir sorun."

Charlie başıyla onaylayarak bana devam etmem için ihtiyacım olan cesareti verdi.

"Dönemin başında beden eğitimi dersinden yarım krediye ihtiyacım olduğunu ama aynı zamanda o hukuk dersini de almayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorsun?"

"Sen de kampüs dışı golfü seçtin. Biliyorum. Sorun ne?"

Sandalyemde arkama yaslandım ve başımı geriye yatırıp tavana baktım. Ona söylediğimde vereceği tepkiyi görmek istemiyordum.

"Ee, Koç Cantu formumu teslim etmemiş. Bay Spencer'dan, imzalanmış formu gelecek pazartesiye kadar teslim etmezsem mezun olamayacağımı söyleyen bir e-posta aldım bugün."

Charlie kahkaha atmaya başladı. Sahici kahkahalar. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Sana golfün bir felaket olacağını söylemiştim!"

Ona öfkeyle baktım. "*Sana söylemiştim* demenin zamanı değil şimdi."

"*Sana söylemiştim* demenin tam zamanı. Bundan daha fazla ihtiyaç duyulan bir *sana söylemiştim* zamanı asla olmadı. Çünkü sana kelimesi kelimesine şöyle demiştim: *Kampüs dışı beden eğitimi dersi alma. Bu bir felaket olur.*" Ellerini bana doğru uzattı. "Gördün mü? Felaket."

Kalemimi ona fırlattım.

Charlie yana kaçarak ondan kolaylıkla sıyrıldı; sırıtışı hâlâ yüzündeydi. "Bunun doğruluk mu cesaret mi oyunuyla ne ilgisi var?"

Derin bir nefes aldım ve "Ellerbe Hills'e gidip Koç Cantu'yu bulmam ve okula teslim edebileyim diye formumu imzalaması için yalvarmam lazım fakat bunu annem her hareketimi izlerken yapamam çünkü diğer yandan Bailey'nin partisi için hediyeyi mağazadan alıp sabah dokuz buçukta partide olmam gerekiyor, bu sebeple de sabah benimle telefonunu değiş tokuş edecek ve *benim yerime geçecek* birine ihtiyacım var. O biri sen olur musun? Cevap vermene ihtiyaç duyduğum soru bu," dedim.

Charlie gözlerini devirdi. "Şimdiye dek doğruluk mu cesaret mi oyununun bu kadar aptalca kullanıldığını hiç görmedim. Utanmalısın."

"O zaman bunu da utanç listeme ekle," dedim. "Cesareti seçmeni umuyordum."

"Tahmin ettim. Neden koçu partiden sonra bulmuyorsun?" diye sordu Charlie.

"Gerçekten mezun olamayabileceğim ihtimalini düşünürken Bailey'nin partisinden keyif almam imkânsız. Ayrıca kaçta gittiğim fark etmeksizin, orada ne yaptığıma dair annemden yirmi soru gelmesini engellemek için telefonumu idare etmene ihtiyacım var." Charlie'ye söylemedim ama Bay Sepencer'dan o

e-postayı aldığımdan beri sanki üzerime kara bir bulut çökmüştü. Bunun lisenin en iyi haftası olması gerekiyordu! Sadece partiler, eğlence ve arkadaşlardan ibaret olmalıydı. Bunun çaresine bakmam gerekiyordu. Bunun bir sorun olmadığını bilmem gerekiyordu.

Charlie masanın üzerinden eğilerek bana yaklaştı ve onun bu hareketini taklit ettim. "Doğruluk mu cesaret mi oyununu kötüye kullandığın için prensip olarak hayır demeliyim."

"Çaresizim."

Tekrar gözlerini devirdikten sonra arkasına yaslanıp sandviçinden büyük bir ısırık daha alabilmek için tabağını önüne çekti. Beni cevabını beklemeye zorladı.

Lokmasını yutarken bana bir *bakış* attı. "Haklı olduğumu ve goltün tam bir felaket olduğunu itiraf edecek misin?"

"İşbirliği yapmayı kabul etmen için gereken buysa evet."

Charlie sandviçini gözü dönmüş bir şekilde yemeye devam etti ama onu ikna ettiğimi biliyordum. Başparmağını tabaktaki rasgele bir hardal damlasına batırdı. "Buna nasıl hayır diyebilirim ki? Fakat doğruluk mu cesaret mi oyununu işin içine sokmandan, söylediğinden daha fazlasının sözkonusu olduğunu anlıyorum."

"Gerçekten başka bir şey yok. Koç formu imzalayacak ve her şey tamamen sona erecek."

Charlie omuz silkti. "Evet, tabii, senin yerine geçerim."

Sandalyemden sıçradım ve masanın onun tarafına koşup kollarımı hızla boynuna doladım. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

"Lisa Hala'nın mesajlarına cevap yazmam gerekiyor, ha?"

"Evet! Hepsi bu! Benmişsin gibi cevap yazacaksın." Annemin çok sık mesaj attığını eklemedim. Charlie bunu kendi öğrenecekti.

Yan kapı açıldı ve Wes'le Sophie kahkaha atarak el ele içeri girdi. Sophie'nin bakışları bana çevrildi. "İyi misin?" diye sordu.

Yan ağzımı açamadan Charlie cevap verdi. "Ah, o iyi. Yalnızca *nazon olamama* ihtimali yüzünden kafayı sıyırıyor."

Belki de ailedeki tek geveze Nonna değildi.

Wes ve Sophie bize katılıp masaya oturdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Wes. "Sen ikinci geldin!"

"Sınıf ikincisi oldum," diye onu düzelttim.

Başını iki yana salladı. "Aynı şey."

"Bu durumda, sınıf birincisi görevlerini yerine getiremezse taç sana mı geçiyor?" diye sordu Charlie.

İkisine de pis pis baktım.

Sophie daha yakın oturduğundan Charlie'yi benim adıma sertçe dürttü. "Bize de anlat, Olivia. Ne oldu?"

Onlara olayın kısa versiyonunu anlattım ve Wes'in söylediği ilk şey, "Golfün kötü bir fikir olduğunu biliyordum," oldu.

Charlie, Wes'in bir beşlik çakması için elini kaldırdı, belli ki ikisi de benim perişanlığımı eğlenceli buluyordu. Neyse ki Sophie diğer yanına dönüp Wes'i de sağlam bir şekilde dürttükten sonra konuyu değiştirdi.

"Ah! Nonna cuma akşamı hepimizin şerefine verilecek parti hakkında konuşmaya başladı," dedi Sophie dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle. "Ve hepimizin uyumlu giysiler giymemiz gerektiğinden bahsetti, bilirsiniz, Noel'de yaptığımız gibi."

Hepimiz büzüldük. Her yıl ekimde veya kasımda Nonna bir pijama deseni seçerdi, böylece Noel sabahında hepimiz birbirimizle uyumlu giyinirdik. Ama deseni ne kadar sevimli olursa olsun kimse Ronnie Enişte'yi o çok sevdiği, bedeni saran tulumla görmemeliydi.

"Nonna sırf o çılgın planlarından biri başarılı oldu diye şimdi durdurulmaz olduğuna inanıyor," dedikten sonra başımla Sophie ve Wes'i işaret ettim. "Yani, işler siz ikiniz için yolunda gitti ama oraya ulaşmak için birçok zorluktan geçmek zorunda kaldık."

Kimse Sophie'nin çıkmak zorunda kaldığı bazı tuhaf randevuları unutamazdı.

Wes kıs kıs gülerek başını iki yana salladı. "Yüzünde o ifade vardı. Hangi ifadeden bahsettiğimi biliyorsunuz."

"Ayrıca tüm ailenin iki mezuniyet töreninden hemen önceki hafta sonunda yakınlarda olmasını *talep etti*. Benimki sizinkinden önceki gün," dedi Sophie. "Yani bir sürü aile yemeği olacak."

Hepimiz bütün hafta sonunda birlikte değilmişiz gibi gece geç saatlere kadar konuştuk. Saat on biri geçtiğinde Charlie ve Wes gitmek üzere hazırlanmaya başladı, Charlie Wes'in evinde yatıya kalacaktı. Okulunda sabah erkenden mezuniyet provası olduğundan Sophie'nin de eve dönmesi gerekiyordu.

Wes'e dışarı kadar eşlik ederken eli onunkini sımsıkı tutuyordu ve görünüşe göre Charlie vedalaşmaları için onlara baş başa birkaç dakika tanıması gerektiğini deneyimle öğrenmişti.

Az sayıdaki bulaşığı yıkayıp atıştırmalıkları kenara kaldırırken, "Sabah sekizde burada olmayı unutma. Oraya mümkün olduğunca erken gidip erken dönmek istiyorum," dedim.

"Plan işe yarayacak. Annen mesaj atmaya başlamadan bile halletmiş olabilirsin."

Başımla onayladım ama hiçbir şey söylemedim. Charlie bana son bardağı uzatırken bir şeyler gizlediğimi anladı. "Yani sabah sekizde mesaj atmaya başlamaz, değil mi?"

Omuz silktim ve ona bir *sanmıyorum* bakışı attım.

Bir inilti koyuverdi. "Çabuk olsan iyi edersin," dedikten sonra kapıyı aniden ardına kadar açtı. Belli ki sağlam bir iyi geceler öpücüğü için Wes, Sophie'yi kapıya dayamıştı ve az kalsın içeri yuvarlanıyorlardı.

"Beni öldürüyorsunuz," dedi Charlie basamaklardan aşağı atlarken.

Sophie yüzünü Wes'in boynuna gömdü ve Wes onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Sophie kıkırdıyordu. Onlar adına aşırı mutluydum ama bazen izlemek biraz zordu.

Ve bir nebze kıskandığımı itiraf edemeyecek kadar kibirli değildim. Eski erkek arkadaşım Drew'la ilişkim bittiğinde, Efsane Dörtlü dışında aileden kimseye aylar sonrasına dek söylememiştim çünkü Nonna'nın Sophie'ye yaptığı gibi arkamdan iş çevirmesinden korkmuştum. Tabii bunu denemişti ancak ayrılıkla

ilgili üzüntümün üstünden uzun zaman geçtiğinden, Tanrı'ya şükür bu girişimi hiçbir yere varmamıştı.

Nihayet Sophie'yle Wes birbirinden ayrıldı ve ikisi de bana iyi geceler diledikten sonra Wes, Sophie'ye arabasına kadar eşlik etti. Tüm ışıkları kapadım ve üst kata çıkıp gece rutinimi yerine getirdim. Yine de çarşafların arasına girdiğimde rahat edemedim. Uzun süre boyunca bir o yana bir bu yana dönerek Koç Cantu'yu ve o aptal formu düşündüm. Fakat yarın bu vakitlerde her şey yoluna girmiş olacaktı.

Doğru #2: İyi planlar vardır, bir de çaresiz olduğunuzda yaptıklarınız.

9 Mayıs Pazartesi, Sabah

Olivia

Charlie, ben onu üç defa aradıktan ve derhal evime gelmezse Şeytani Jo'ları üzerine salmakla tehdit ettikten sonra 08:12'de çıkageldi.

İki Noel öncesinden kalma, Noel Baba şapkası takan kutup ayılarıyla tepeden tırnağa kaplı pijamasını giyiyordu. Üst katta benim de aynı desenli bir pijama takımım vardı. Charlie telefonlarımızı değiş tokuş edip şifrelerimizi paylaşacak kadar uzun süre gözlerini açık tuttuktan sonra oturma odasındaki kanepeye çöktü ve uykusuna devam etti.

Haritalar uygulamasının yön talimatlarını takip ettim ve yirmi beş dakika sonra Ellerbe Hills Golf Kulübü'nün kapılarına nihayet ulaştım.

Bekçi kulübesinin önünde durup penceremi indirdim ve en dost canlısı gülümsememi takındım. "Merhaba! Koç Cantu'yu *görmek için geldim!*"

Tamam, biraz fazla coşkulu olmuştu.

Ve bekçinin yüz ifadesine bakılırsa hiç etkilenmemişti.

"Kulüp pazartesileri kapalı," dedikten sonra arkasını dönüp küçük kulübesinin içinde kayboldu.

Bu kadar mıydı? Yarına kadar bekleyemezdim. Sadece endişelenmekle geçireceğim yirmi dört saat daha ve... hayır. Hayır, hayır, hayır.

El salladığımda bekçi gönülsüzce tekrar ortaya çıktı.

"Okul takımım için koçu bulmak zorundayım; onun burada çalışmaya başladığını duydum. Gerçekten onunla konuşmalıyım. Onu başka nerede arayabileceğimi bilmiyorum."

Ya tatildeyse? Ya onu bulamazsam? Panik. Koç Cantu'nun yerini bulamadığım için mezun olamama ihtimalimin saf paniği beynimi eritti. Her şeyi ne kadar kötü batırdığımı ailemin ve arkadaşlarımın öğrenmesinden zaten ödüm kopuyordu. Okul *benim* olayımdı. Gerçekten başarılı olduğum alandı. Şayet bu durum duyulursa, lise hayatımla ilgili hatırladıkları *tek şey* bu olacaktı, kıyamet kopana kadar her Noel yemeğinin yıllık esprisi hâline gelecekti. Sınıf ikincisi olarak nasıl ödüllendirildiğim değil. Aldığım tüm İleri Seviye dersler değil. Çalışarak geçirdiğim sonu gelmez saatler değil. Akıllarda, *Olivia'nın golfte batırması yüzünden az kalsın mezun olamadığı zamanı hatırlıyor musun?* kalacaktı. Dört yılım bir cümleye indirgenecekti.

Benim mirasım bu olmayacaktı.

"Lütfen bana yardım edin," diye ona yalvardım. Telefonum (veya aslında Charlie'nin telefonu) çalıyordu ve adımın ekranda yanıp söndüğünü gördüm. Gelen aramayı sessiz aldım. Şu anda onunla konuşamazdım.

Bekçi derin bir nefes verdi. "Bak, bugün burada saha görevlileri dışında kimse yok. Ama bu hafta liseli çocuklar için büyük bir golf turnuvası düzenlendiğini biliyorum. Yarın personel onun için hazırlık yapacak ve takımlardan bazılarının antrenman yapma planları var. Aradığın adamın burada olup olmayacağını bilmiyorum. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Başımla onaylarken, sakinleşmek için derin nefesler almaya

çalışıyordum. "Teşekkür ederim," dedim. "Çok teşekkür ederim! Yarın tekrar geleceğim!"

Yaklaşık yirmi beş dakika araba sürdükten sonra burada kimsenin olmadığını öğrenmiştim. Sonraki yirmi dört saatte aklımı kaçırmamam bir mucize olacaktı.

Telefon Görevi: Charlie

Bu gürültü. Bu gürültü de neydi? Kafamın üstüne çekebilmek için örtülerime uzandım ve ellerimle birkaç kez yokladıktan sonra ortada örtü falan olmadığını fark ettim.

Ve gürültü yine başladı.

Gözlerimi yerinden sökercesine açtığımda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Veya hangi günde olduğumuza dair. Derken, Bruce Enişte'nin bir müzayededen aldığı o korkunç kuş heykeli gözüme ilişti ve Olivia'nın evindeki kanepede olduğumu hatırladım.

Neden Olivia'nın evindeydim?

Ve neden telefonuma art arda mesajlar geliyordu?

Golfe, Olivia'nın telefonuna ve Lisa Hala'ya dair düşünceler aynı anda kafama dank etti. Kanepenin yanındaki zeminde el yordamıyla telefonu bulmaya çalıştım. Tek elle kullanmanıza imkân vermeyen, çirkin, aşırı büyük telefonlardan biriydi. Tabletten mesaj yazmaya benziyordu. Olivia'nın bana söylediği şifreyi girdim. Yalan söylemeyeceğim, onun kadar zeki birinden doğum tarihinden daha iyi bir şifre beklerdim. Gözlerimin ekrana alışması birkaç saniyemi aldı.

ANNEM: *Günaydın tatlım!*

ANNEM: *Sana Bailey'nin hediyesini hatırlatmak istedim! Yurt odası için çok güzel bir çift monogramlı terlik. Pijama partisi için kusursuz*

bir nedeye olduğunu düşündüm! Mağaza 9'da açılıyor, yani partiye geç kalmamak için muhtemelen kapı açıldığında orada olmalısın.

ANNEM: Karta ismini yazmayı unutma.

ANNEM: Hangi pijamanı giyeceksin? Noel için aldığın PJ Harlow takımın acayip tatlı olur. Altına tatlı bir spor sutyeni giymeyi unutma çünkü kol oyukları galiba biraz fazla genişti.

Olivia'nın telefonunu tekrar zemine savurdum. Bu da neydi böyle? Olivia gideli daha beş dakika olmamıştı ve şimdiden Lisa Hala'yla konuşmak zorunda mıydım? Sutyenler hakkında?

Telefonu tekrar elime aldım ama mesajları cevaplamak yerine kendi numaramı aradım. Sesli mesaja düştü. Olivia aramamı mı reddetmişti?

Derin bir nefes alıp Lisa Hala'nın mesajlarını bir kez daha okuyarak beni iç çamaşırları hakkında tartışmak zorunda kalmaktan kurtaracak iyi bir cevap bulmaya çalıştım. Tüm yazdıklarına karşılık sadece *Tamam!* desem olur muydu? Olivia ve Lisa Hala arasındaki önceki konuşmalara göz atmak için ekranı yukarı kaydırdım ve Olivia'nın annesi kadar uzun mesajlar yazmadığını görmek rahatlatıcı olsa da, nadiren basit bir *Tamam!* ile cevap verdiğini gördüm.

Beni buna hazırlamamıştı.

Aman Tanrım, bir tane daha geldi.

ANNEM: Bir de unutmadan, pijama takımının altı ipek olduğu için külotunun dikiş çizgilerine de dikkat et

Tamam, bu fazla ileri gitmişti. Fazla. İleri.

Bu konuda bana yardım edebilecek tek alternatif olan Sophie'yi aradım çünkü Tanrı korusun, Olivia mesajları yeterince çabuk cevaplamazsa Lisa Hala onu aramaya karar verebilirdi.

Sophie ikinci çalışta açtı. "Mezuniyet provasındayım," diye fısıldadı. "Şu anda konuşamam."

Ve bunun üzerine telefonu kapadı.

Sonraki görüşmemizde ikisi de bunu ödeyecekti. Sonunda ekranda adım belirdi. Olivia beni geri arıyordu.

"Selam," dedi Olivia, telefonu açtığımda. "Ne oldu?"

"Annen. Bana şimdiden bir sürü mesaj atıyor. Sana bir ekran görüntüsü gönderiyorum."

O vınlama sesini duyana dek bekledim ve sonra Olivia gülmeye başladı. "Ona aynen şöyle söyle: Sophie'nin bana verdiği pijamayı giyiyorum, yani beni merak etme."

Olivia'yı hoparlöre aldım, bu sayede annesine cevap yazarken aynı anda onunla konuşabilecektim. "Ben bunu kabul etmemiştim."

"Evet, etmiştin. Ben olmak bu."

"Aman Tanrım, Lisa Hala cevap yazıyor."

O üç küçük noktanın bitmek bilmeyen zıplamasını izlerken sıradaki mesajın uzunluğu ve konusuyla ilgili endişelendim.

ANNEM: Ah iyi! Bronz cildinde harika duracak. Saçlarını açık mı bırakıyorsun? Veya belki iki yandan örersin. Çok sevimli olur.

"Şu an bu yaşanıyor olamaz," dedim Olivia'ya, ardından Lisa Hala'nın mesajını ona okudum. "Her zaman böyle midir?"

"Evet. Sadece şöyle cevap ver: *Açık bırakacağım.*"

Olivia'nın söylediği gibi yaptım. "Giyinip kuşanmış hâlinin bir *selfie*sini de isteyecek mi? Çünkü o şekilde yerine geçebileceğimden kuşkuluyum."

"Hah! Hayır. Yıllar önce benden bir *selfie* istemişti ve sonra onu vıcık vıcık bir başlıkla Facebook'ta paylaşmıştı, dolayısıyla artık benden *selfie* istemesinin sonsuza dek yasak olduğunu biliyor. Abuk subuk konuşmaktan hoşlanır ama karşılığında benden fazla bir beklentisi yoktur."

"Neden doğruluk mu cesaret mi kozunu kullandığını anlıyorum."

"Dönüş yolundayım. Bugün bir fiyaskoydu. Kulüp açık değildi; dün faaliyet saatlerine baktığımda tamamen gözümden kaçmış. Genellikle böyle detaylarda çuvallamam." Olivia son kısmı düşünceli bir şekilde mırıldanmıştı. Her şeyde mükemmel olmaya öyle alışkındı ki işleri berbat ettiği nadir anlarda kendine karşı gerçekten sert davranırdı. Bu durumun ona feci bir baskı yaptığını biliyordum.

"Ama yine de uygunsan gidip şu hediyeyi almana ihtiyacım var. Seninle dokuz buçukta Bailey'nin evinin önünde buluşuruz. Her ihtimale karşı pijamamı yanımda getirdim."

"Bana mağazanın konumunu at," dedim ve telefonu kapadım. Umarım Lisa Hala tekrar mesaj atmadan önce oraya gidip dönebilirdim.

Kamyonetim hâlâ Wes'in evinin önünde durduğundan, o tarafa ağır tempoda geri koştum. Elimi kapıya atmıştım ki babaannemle dedemin evine doğru baktım. Orada yiyecek bir şeyler olduğundan emindim. Bunun sırf düşüncesi bile midemi guruldatmaya yetmişti.

Olivia'nın telefonundan saati kontrol ettiğimde karnımı doyurmaya birkaç dakika ayırabileceğimi gördüm, bu yüzden bahçeyi boydan boya koşup arka verandanın basamaklarını tek sıçrayışta aştım.

Kapıyı açar açmaz domuz pastırmasının kokusu burnuma doldu... tıpkı olması gerektiği gibi. Tanrım, domuz pastırmasını çok seviyordum.

"Günaydın!" diye seslendim evin arka tarafına ilerlerken.

Nonna başını mutfaktan dışarı uzattı ve beni görünce gülümsedi. "Günaydın! Kahvaltı yapmak ister misin?"

"Bir de soruyor musun?"

Peşine takılıp ocağın başına giderken Nonna kıkırdadı. "Kendine bir tabak hazırla. Domuz pastırması ve çörek var. Yumurta da istersen bana haber ver."

Ona hızla sarıldıktan sonra konsola yöneldim. "Günümü güzelleştiriyorsun, Nonna."

Kapı zili çaldı ve ikimiz de evin ön tarafına doğru baktık. Kimse zil çalmazdı. Asla.

Nonna, "Kim gelmiş bakayım," dedi mutfaktan ayrılmadan önce.

Oldukça fazla miktarda domuz pastırmasını ve iki çöreği tabağıma tepeleme doldurdum. Marmelat ve tereyağı çoktan ortadaydı, böyle olunca çöreklerin üstüne ikisinden de bolca sürdüm. Tam masaya otururken Nonna'nın mutfağa geri geldiğini duydum.

"Leo, kahvaltı yapmak ister misin?"

Leo mutfağa girerken ardından Şeytani Jo'ların da gelmesini bekleyerek gerildim ama tek başınaydı.

"Hayır, teşekkürler. Biraz önce yedim," dedi Nonna'ya, sonra bana başıyla selam verdi. "Selam."

"N'aber?" dedim. Belli ki yeni duş almıştı çünkü saçları ıslaktı ve temiz kıyafetler giyiyordu. Ütülü kıyafetler. Sabahın sekiz kırk beşinde. Bu oğlanın derdi neydi?

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz ses tonumu fark ettim. Yüzünü buruşturmasına bakılırsa o da bunu kaçırmamıştı. Bir an için kendimi kötü hissettim, sonra Şeytani Jo'lardan gerçekten hoşlandığını hatırladım.

"Mae beni dün akşam burada unuttuğu çantayı almam için gönderdi."

Mae. Ona Mae mi diyordu?

Nonna bir elini salladı. "Hangi çantadan söz ettiğini biliyorum. Dün akşam herkes gittikten sonra buldum onu ama kime ait olduğunu bilmiyordum. Gidip getireyim."

Nonna mutfaktan çıktı ve ben sırtımı Leo'ya dönüp yemeğime gömüldüm.

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" diye sordum, hâlâ ona bakmıyordum.

"Bir hafta," diye cevap verdi.

Tamam, bir insan neden bir hafta boyunca Maggie Mae Yengi'yle birlikte kalmak isterdi?

"O kadar kötü değil," dedi savunurcasına ve ben soruyu yüksek sesle sorduğumu fark ettim. Tüh.

Neyse ki o sırada Nonna döndü. "İşte burada," dedi. "Bir şeyler yemek istemediğine emin misin?"

Bu evi ziyaret edip de hiçbir şey yemeden ayrılmak neredeyse imkânsızdı.

"Evet, efendim, eminim. Ama teşekkür ederim," dedi. Sonra bana döndü: "Görüşürüz, Charlie."

Bir elimi kaldırıp cevap verdim, "Evet. Görüşürüz."

Nonna, Leo'ya kapıya kadar eşlik edip döndüğünde ben tabağımı yıkıyordum. "Leo çok nazik bir genç adam," dedi.

Başımı yana eğip omuz silktim. "Evet, sanırım." Yanağına gürültülü bir öpücük kondurdum. "Karnımı doyurduğun için teşekkürler." Evden hemen çıktım.

O mağazaya ulaşmam, hediyeyi almam ve Bailey'nin evine gitmem için yirmi dakikam vardı.

Mağaza şu tamamen camla kaplı olanlardandı. Bulabildiğim en yakın yere park edip ön kapıya koştum ve yirmilerinde bir kız kilidi açarken ona ulaştım.

Kapıyı çekip açtı, beni tepeden tırnağa süzerken gülmemek için çaba sarf ettiği belliydi.

Uyurken giydiğim pijama altı ve tişörtün hâlâ üzerimde olduğunu ilk kez o anda fark ettim.

"Ah, ıı, evet, halamın sipariş verdiği hediyeyi almak için geldim. Lisa Perkins."

"Elbette. Buradan," dedi kız ve beni mağazanın arka tarafındaki tezgâha götürdü. Kasanın arkasındaki metal raflar hediyelerle doluydu. Lisa Hala'nın siparişini bulmak kızın bir dakikasını aldı.

"Bunlar mezuniyet hediyeleri mi?" diye sordum.

"Evet! Mezuniyet ve Noel yılın en yoğun olduğumuz dönemleridir," dedi.

Kulağa tam bir curcuna gibi geliyordu. Ama neyse ne.

Kız önüme bir kayıt defteri itti, hediyeyi teslim aldığıma dair defteri imzaladım ve ardından kamyonetime geri koştum. Tam motoru çalıştırırken Lisa Hala'dan başka bir mesaj geldi.

ANNEM: Ne güzel! Hediyeyi almışsın! Paketini nasıl yaptıklarını görebilmem için bana bir fotoğrafını gönder.

Hay. Lanet. Cidden... Hediyenin fotoğrafını mı istiyordu? Demek Olivia'nın söylediği şaka değildi. Lisa Hala büyük ihtimalle mağazaya kadar tüm yol boyunca telefonu takip etmişti. Golf sahasına yapılacak bir yolculuğun gözden kaçması mümkün değildi.

Fotoğrafta arabanın Olivia'nın olmadığını ele vermemek için hediyeyi nereye yerleştirmem gerektiğini çözmeye çalışarak tekrar dışarı çıktım ve hediyeyi kaputa koydum. Kareyi, mağazayı arka plan yapacak biçimde aldım ve halam kamyonetimin rengini göremesin diye alt kısmı kadraja almadım. Fotoğrafı çekip halama yolladım.

Sonra başka bir mesaj gelmesine fırsat vermeden Bailey'nin evine doğru yola çıktım.

Olivia

Bailey'nin evine Charlie'den önce vardım. Sürünerek arka koltuğa geçtim; sabah buraya sakladığım pijamamı hızla giyerken filmli camlarıma minnettardım. Sophie bana birkaç ay önce verdiğinden beri bu basit kısa kollu tişörtle şort en sevdiğim pijama takımım olmuştu ve bu, aşınmış kenarlarıyla nane yeşili renginin hafifçe solmuş olmasından belli oluyordu.

Giyindiğimde, birkaç dakikamı derin nefesler almaya ayırdım. Bu yeni felaketi konusunda endişelenmeden Bailey'nin par-

tisinin tadını çıkarmak istiyordum. Havayı içime çektim ve nefesimi on saniye tuttuktan sonra yavaşça serbest bıraktım, bunu defalarca tekrarladım.

Ben ön koltuğa geçerken Charlie kamyonetini yanaştırdı. Benim önüme park etti ve iki aracın arasında buluştuk.

Bir elinde küçük, ambalaja sarılı bir paket ve diğerinde süssüz, beyaz bir kart tutuyordu. "Annen üç kez mesaj atıp karta adını yazmanı hatırlattı." Charlie bana hediyeyi verdikten sonra üç parmağını kaldırdı. "Üç kez."

Başımla onayladım. "Nasıl olduğunu bilirsin," dedim.

Charlie başını iki yana salladı. "Hayır, nasıl olduğunu bilmiyorum. Benim halam Lisa havalıdır. Telaşsızdır. En sevdiğim akrabalarımdan biridir. Bu canavarın kim olduğunu bilmiyorum."

Ona biraz daha yaklaşıp kokladım. "Kahvaltı için önce Nonna'ya uğradın, değil mi? Domuz pastırması kokuyorsun."

"Resmen Wes'in garaj yolundan kokusunu alabiliyordum. Bana sesleniyordu ve onu reddedemedim."

"Kahvaltı için vaktin vardı ama üstünü değiştirmek için yoktu yani? Buradaki tek erkek olursun ama madem partiye uygun giyindin sen de gelmelisin," dedim hâlâ üzerinde olan pijamayı işaret ederek.

Aniden bir parça dikleşti ve Bailey'nin evine doğru baktı. Kızlara özel bir partide tek erkek olmak Charlie'yi zerre kadar rahatsız etmezdi. "Kesinlikle ikinci bir kahvaltı yapabilirim." Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Giyinip kuşanmaktan bahsetmişken, kim Nonna'nın evinde boy gösterdi bil bakalım?"

"Hımm, aile üyelerimizin listesini saymam on dakika sürer."

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Aileden değil. Leo'ydu. Burada olması garip."

Giyinip kuşanmanın ona nasıl Leo'yu anımsattığını anlamaya çalıştım ama söz konusu kişi Charlie'ydi ve bu sonuca nasıl vardığını büyük ihtimalle o bile bilmiyordu.

"İddiaya varım akşam partilerinden birine davet edilmiştir. Sadece Şeytani Jo'larla değil, diğer eski arkadaşlarıyla da irtibatta

kalmıştır," dedim ve Charlie'nin yüz ifadesinden böyle bir ihtimali hiç değerlendirmediğini fark ettim.

"Nerede boy gösterdiği umurumda değil ama Leo'nun *onların* tarafında olduğunu *biliyorsun*. Ona Jo-Leo desek de olur."

"Veya Leo-Jo," diye ekledim ve ikimiz de güldük.

"Burada olman bizi şaşırtmalıydı, Charlie ama şaşırtmadı!"

İkimiz de gelen sesi tanırken kuzenimin omuzları kaskatı kesildi.

"Şeytani Jo'lar burada mı?" diye fısıldadı. "Sanki onları anarak çağırmış bulunduk."

"Bailey, partisine büyük bir grup davet etti," diye cevap verdim.

Arkadaş grubum karmaşıktı. Charlie ve Wes okuldaki en iyi arkadaşlarımdı ama aynı zamanda Bailey, Mia, Bianca ve Danlee'den oluşan küçük bir kız grubuyla da yakındım. Bu kızlar başka gruplara da girerdi, mesela Bailey'nin futboldan arkadaşları, Mia'nın tiyatro kulübünden arkadaşları ve Bianca'nın yıllık kadrosundan arkadaşları vardı. Danlee herkesle iyi anlaştığından ve gruplar arasında kolaylıkla manevra yapabildiğinden göçebe olarak değerlendirilirdi. Şeytani Jo'lar Bailey'yle birlikte futbol oynardı, bu yüzden arkadaş gruplarımız bir araya geldiğinde en az sevdiğim kuzenlerimle istediğimden daha sık yolum kesişirdi.

Charlie ve ben Jo'ları takmadan önce elimizden geldiğince bekledik. Önümüzde durduklarında iki kız da Charlie'yi tepeden tırnağa süzdü.

"Noel pijaması cesur bir seçim," dedi Jo Lynn.

"Özellikle iki yıl öncesininkiyse," diye ekledi Mary Jo şeytani bir sırıtışla. Ve elbette kaç yıllık olduğunu bileceklerdi çünkü buna benzer bir pijama takımı onlarda da vardı.

Charlie bana doğru eğildi. "Küçük mü görünüyor?"

Kaşlarımı kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. "Hımm, belki altı *biraz kısadır?*" Ve şimdi Charlie'nin, Jo'ların sahildeki dairemizin kapısını kilitleyerek onu üzerinde iç çamaşırından başka bir şey

yokken dışarıda bıraktığı zamana dair anılarının gözünün önünde canlandığını biliyordum. Biraz fazla sıkı, temalı bir iç çamaşırıydı.

Charlie kendi saldırısını gerçekleştirmek için onlara dönemeden Bianca kızların arkasında beliriverdi.

"Bence harika görünüyorsun," dedi Bianca.

Charlie ona yanaştı. "Sen de oldukça güzel görünüyorsun."

Tanrım, ne çapkındı.

Şeytani Jo'lar gözlerini devirip garaj yolundan Bailey'nin evine ilerlediler. Onları takip etmeden önce, önüme geçmeleri için birkaç saniye bekledim.

"Teşekkürler, Charlie," dedim arabamdan uzaklaşırken. Bianca ve Charlie sohbete dalmışlardı ama ben kapıya neredeyse varmıştım ki arkamdan bağırdı, "Dur bakalım! Telefonları değiştirelim!" Telefonumu öne doğru uzatmış, bana doğru koşuyordu. "Yine mesaj atıyor!"

"Ah evet, seninki bardak tutucumda. Arabam kilitli değil." Telefonumu geri aldım ve evet, annemden bir bildirim vardı.

ANNEM: Birkaç fotoğraf çek! İyi eğlenceler!

Ona onaylayan bir başparmak emojisi gönderdim ve Bianca'nın hâlâ arabamın yanında oyalanarak Charlie'yle konuştuğu gerçeğine gülümseyerek içeri girdim.

Baileylerde sınırsız zaman geçirmiş olsam da içeri adımı attığımda evi neredeyse tanımayacaktım. Bailey'nin annesi büyük çapta bir yatıya kalma misafirliğindeymişiz gibi oturma odasını baştan başa şişme yatakla doldurmuştu, her birinin üzerine yastık ve battaniyeler bol bol istiflenmişti. Nonna, hepimizin yatıya kalmasını istediği geceler için buradan bazı fikirler edinebilirdi; gerçi bu isteği pek mantıklı değildi çünkü benim evim (ve yatağım!) sadece iki blok ötedeydi.

Bailey'nin annesi beni görünce, "Olivia!" diye ciyakladıktan sonra bana sıkıca sarıldı. Beni mutfağa doğru çevirip, "Tezgâhta

pankekler, meyveler ve muffinler var. Kahve ve meyve suları ise mutfak masasında. Keyfine bak!" dedi.

Kendime bir tabak hazırladıktan sonra, yataklardan birinde oturan Bailey ve Mia'ya katıldım.

"Pijama giymek her partinin kıyafet teması olmalı," dedim geçici yatağıma kıvrılırken.

"Sahiden," dedi Mia. "Ayrıca her öğünde pankek sunulmalı."

"Dün anneannenin evindeki etkinlik nasıl geçti? Ben anketimi hâlâ tamamlamadım," dedi Bailey. "Her soruya *Kararsızı* yapıştırıp teslim etmeye niyetliyim."

Bir inilti kopardım. "Evet, aynen. Ben de kendiminkini bitirmedim."

İkisi de şaşkınlıkla bana baktı. "Bundan nasıl yakayı sıyırdın?" Nonna'yı oldukça iyi tanıyorlardı.

Onlara neler olduğunu anlatmamın tam zamanıydı. Ne söylemem gerektiğiyle ilgili zihnimde bir bocalama yaşadım. Utanç duymadan bunu nasıl açıklamam gerektiğiyle ilgili. Oda insanlarla dolu olsa da, esasında biz kendi küçük fanusumuzdaydık ve Bailey ile Mia'nın Şeytani Jo'larla bunu yumurtlayacak kadar samimi olduğunu düşünmüyordum. Kelimeleri çıkarmak üzere ağzımı açtım ama ilk Bailey konuştu.

"Diplomamızı almak için sahnede yürürken bizim bir veya iki cevabımızı paylaşacaklar, halbuki sen konuşmanı yaparken büyük ihtimalle bütün anketini ekranda gösterecekler, bunu biliyorsun. Anketini ciddiyetle cevaplamak zorundasın!"

"Açılış konuşmasını yapacak olman çok *havalı*!" dedi Mia el çırparak. "Daha birinci sınıfın ilk gününde bunu öngörmüştüm. Okulu birincilikle veya ikincilikle bitireceğini biliyordum. Sen olmasan derslerimin yarısından geçemezdim."

Bianca sonunda çıkageldi ve yatağın kenarına oturdu. "Neredeydin?" diye sordu Mia.

"Hı? Kahve alıyordum," diye cevap verdi.

Böylece kampüs dışı beden eğitimi dersi ve Koç Cantu'yla ilgili açıklama boğazımda düğümlendi. Yarın düzeltilecek bir me-

seleyi neden gündeme getirecektim ki? Başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Önemsiz bir şeydi! Burada görülecek hiçbir şey yok, millet!

Mia'nın babası bir süre sonra boş tabak ve bardaklarımızı toplamak için büyük bir çöp torbasıyla geldi ve Bailey'nin annesi, herkesin dikkatini odanın ön tarafından kendine çekti. "Pekâlâ, kızlar! Size bu son dört yılı hatırlatacak bir eşyayı yanınızda üniversiteye götürmenizin hoş olacağını düşündüm!" İsimlerimizi seslendi ve her birimize, kenarına isimlerimizin işlendiği beyaz bir yastık kılıfı verdi. "Her yatağın yanında bir kavanoz kumaş kalemi var. Yastık kılıfınızı odada elden ele gezdirin ve birbirinize hızlı bir not yazın!"

Dördümüz kılıflarımızı aramızda gezdirdik ve ben her birine mor bir keçeli kalemle kısa bir not yazdım. Bailey benim gibi LSU'da olacaktı fakat Mia ve Bianca eyalet dışına gidecekti. Onları ne kadar çok özleyeceğimi hatırlattım. Ardından kendi yastık kılıflarımızı yan yatağa uzatıp karşılığında onlarınkini aldık. Yastık kılıfları odayı dolaştı ve yalnızca sıra Şeytani Jo'larınkine geldiğinde tıkandım. Üç yatak öteden onlara gözlerimi dikip bakarken benimkinin henüz ellerine ulaşıp ulaşmadığını merak ettim.

"Onlarınkine kurukafalar ve çapraz kemikler çizsem fazla mı bariz olur?" diye sordum.

Mia kahkaha atarken Bailey, "Şimdiye dek aranız düzelir sanıyordum," dedi.

"Sana karşı nazikler çünkü onlara maçlarda pas veriyorsun," diye karşı çıktım.

"Muhtemelen öyle," diye kabul etti.

Öne eğildim. "Birinci sınıftayken Patrice Teyze ve Ronnie Enişte tatil için bir haftalığına Nonna'nın evinden Florida'ya yola çıkmadan önce, tüm sutyenlerimle külotlarımı bir çöp torbasına koyup Patrice Teyze'nin cipinin arkasına tıkmışlardı."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Bianca.

"Ben iç çamaşırlarımın nereye gittiğine kafa yorarken Patrice Teyze Florida'da kiraladıkları evin mutfak masasına hepsini se-

rip kime ait olduklarını öğrenmek için aile grubuna fotoğraflarını göndermişti."

"Tamam, kurukafalar ve çapraz kemikler uygundur," dedi Bailey.

Sonunda ikisine de, *Umarım rüyalarınız da sizin kadar tatlı olur!* yazıp O harfiyle imzaladım.

Telefonum çınladı ve Sophie'den bir mesaj geldiğini gördüm.

SOPHIE: Formu imzaladı mı?

BEN: Öf hayır saha bugün kapalıydı

Fakat mesajı, içinde bulunduğum çıkmazı tekrar aklıma getirdi. "Aranızda golf takımından kimseyi tanıyan var?" diye sordum. Sınıfımdakilere mesaj atmıştım ama hepimiz başlangıç seviyesindeydik. Takımdakilerin büyük ihtimalle Koç Cantu'nun telefon numarasını bildiği daha yeni aklıma gelmişti.

Bailey üzerine yazdığı yastık kılıfından başını kaldırıp baktı. "Bir golf takımımız mı var?" diye sordu.

Başımı yana yatırarak onu onayladım ve kız bunu öğrendiğinde resmen şok oldu.

"Ben kimseyi tanımıyorum," dedi Mia, diğer yandan Bianca sorumu gerçekten düşünüp taşınıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben birilerini tanıyorum. Yıllık için takım fotoğraflarını çekmemiz gerekmişti. Durun bir düşüneyim... Takımda Lily Rodriguez, David Pham, Tanika Rogers, Chloe Kim, Chris Locke vardı..."

Mia sordu, "Locke hâlâ burada mı yaşıyor? Ortaokuldayken taşınmamış mıydı?"

Bianca başını iki yana salladı. "Ortaokulda evde eğitim görüyordu, böylece günlerini golf sahasında geçirebiliyordu. Golfte *gerçekten başarılı*. Ama lise ikide normal okula döndü. Onunla *ortak* edebiyat dersimiz vardı."

Küçükken sınıfımızda birkaç Chris olduğundan, diğerlerinden ayırmak için ona "Locke" diye hitap etmeye başlamıştık.

"Bu sene benim İleri Matematik sınıfımdaydı," diye ekledim. "Ama onun takımda oynadığını bilmiyordum."

"Golfle ilgili bu sorular nereden çıktı?" diye sordu Mia.

"Golf koçuyla irtibat kurmaya çalışıyorum."

Cevabım onları tatmin etti ve parti biter bitmez iletişim kurabileceğim bir sürü insan vardı. Bir planımın olması iyi hissettiriyordu. Bailey'nin annesi odanın ortasındaki yataklarda birkaç toplu fotoğraf çektirmemiz için bizi çağırdı. Herkesin yastık kılıfını geri alması bir müddet sürdü ve kendiminkini elime alır almaz ilk iş Şeytani Jo'ların ne yazdığına baktım.

Umarım konuşmanı batırmazsın!
Tüm aile orada olacak, öpüldün JL MJ

Tanrım, onlar en kötüsüydü.

Parti bittiğinde, Bailey'nin evinin hemen dışına park ettiğim arabama döndüm ve golf takımından birini arayıp Koç Cantu'nun numarasını istemek için rehberimi taradım. Bianca'nın golf takımında saydığı tüm insanlar içinde, bende sadece Chris Locke'un numarası yoktu. Zaten arayacağım son kişi o olurdu. İleri Matematik dersinde bana karşı çok kabaydı. Ters türevle türevi ayırt edememesi benim hatam değildi. Tanika'yı aramaya karar verdim çünkü en iyi onu tanıyordum.

Şansa üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Olivia, nasılsın?" dedi.

"Selam! Yardımına ihtiyacım var. Koç Cantu'yla irtibat kurmaya çalışıyorum. Telefon numarasını biliyor musun?"

Konuşmaya başladığında aramayı hoparlöre aldığını fark ettim. "Şimdi gönderiyorum ama cevap vermeyecektir. Hatta telefonunun yanında olması beni şaşırtırdı. Ulaşması imkânsız biridir." Sesindeki yılgınlık apaçıktı.

"Aman Tanrım, birine ulaşmak nasıl bu kadar zor olabilir? Bugünün teknolojisinde bu sorunu yaşamıyor olmalıydım! Annem şu anda buradan kilometrelerce uzakta ve yine de tam şu daki-

kada Bailey'nin evinin dışında arabamda oturduğumu biliyor." Tamam, kıza bu konuda içimi dökmeyi amaçlamamıştım.

Fakat gerçekten... Koç telefonunu yanında taşımıyor olabilir miydi?!

"Biliyorum. Adam hayli eski kafalı. Ona ulaşamazsan, takımdan birkaçımız öğle yemeğinde Silver Star'da onunla buluşacağız. Bu hafta bir turnuva var ve bir takım etkinliği olmamasına rağmen, çoğumuz orada hiç oynamadığı için toplanıp sahayı ve stratejimizi tartışacağız. Öğlen orada olacağız."

Bugün tutunabileceğim bir parça umudum vardı ve bu konuda endişe etmeyi bırakabilirdim. Gösterge panelindeki saati kontrol ettiğimde onlar restoranda buluşana kadar otuz dakikam olduğunu gördüm. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin!"

"Tamam, tamam anladım. İyi şanslar," dedi ve telefonu kapadı.

Koç Cantu'nun numarasını rehbere kaydettikten sonra derin bir nefes alıp ona bir mesaj yazdım:

BEN: Merhaba Koç Cantu! Ben Olivia Perkins! Size ulaşmaya çalışıyordum!

Yuh, çok fazla ünlem vardı. Sil, sil, sil.

BEN: Koç Cantu, ben Olivia Perkins. Acilen sizinle konuşmam gerekiyor. Bu durum son derece önemli

Hayır, hayır. Fazla resmîydi. Fazla zoraki geliyordu kulağa. Tanrım, neden bu kadar zordu?

BEN: Selam Koç Cantu. Ben Olivia Perkins ve kampüs dışı beden eğitimi dersi formumla ilgili sizinle gerçekten konuşmam gerekiyor. Mezun olabilmem için imzalı bir form teslim etmem gerek. Müsait zamanınızda bana mesajla veya telefonla ulaşabilir misiniz lütfen? Çok teşekkür ederim!

Hakkında daha fazla düşünmeme müsaade etmeden GÖNDER'e bastım. Sonra mesajın iletildiğini gösterene dek gözlerimi ekrana diktim. En azından Koç'un yarım saat içinde nerede olacağını biliyordum. Pijamalarımı günlük kıyafetlerimle değiştirebilmek için hızla eve döndüm, böylece öğlene kadar mesaj atmaz veya aramazsa peşine düşmeye hazır olacaktım.

Eve girmem ve sporcu şortunun daha tatlı bir modeliyle sabah sahaya giderken giydiğim tişörtü üstüme geçirip ardından evden çıkmam on dakika sürmüştü. Arabaya atladığım gibi Silver Star'ın yolunu tutmuştum.

Restoranın otoparkına park ettiğimde saat 11:55'ti. Park yeri arayan her arabayı izlerken sonunda Koç Cantu'nun kamyonetinden indiğini gördüm ve arabamdan atlayıp arkasından koştum.

"Koç!" diye çığlık attım otoparkın diğer tarafından. Düşündüğümden daha hızlı ilerliyordum ve arkasını dönmek için durduğunda az kalsın ona çarpacaktım.

"Olivia! Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Boş form elimdeydi ve onu resmen Koç'un gözüne sokmuştum. Derken bir kalem bulmak için cebimi yokluyordum. "Kampüs dışı beden eğitimi dersim için forumumu imzalamayı unutmuşsunuz. O olmadan mezun olamayacağımı söylüyorlar."

Formu ve kalemi benden aldı, birkaç saniyeliğine inceledikten sonra bakışları tekrar bana döndü. Kaşlarını çattı ve bunun sadece hatasını fark etmesinden kaynaklandığını umdum.

"İçeri girelim, orada biraz konuşabiliriz," dedi. Onu takip ederek restorana girdim ve köşedeki öğrenci grubu gözüme ilişti. Tanika bana kısaca el salladı. Karşılık olarak ben de el salladım ama bu karışıklığın düzeleceğini öğrenene dek kendimi dudaklarıma bir gülümseme kondurmaya zorlayamazdım.

Koç beni bekleme alanının içindeki bir oturma bölümüne yönlendirdi. Kâğıtla kalemi sandalyenin yanındaki masaya koydu ve arka cebinden bir not defteri çıkardı.

Küçük ve yıpranmış defterinde aradığını buluncaya dek bir yığın sayfa çevirmesi gerekti ama baş sallayışı ve surat asışı saye-

sinde onu bulduğu ânı kavradım. Görünüşe göre haberler benim için iyi değildi.

Koç Cantu sayfada ne olduğunu okuyabilmem için not defterini bana doğru döndürdü. Sayfanın tepesindeki ismimi bir grup tarih, zaman ve numara takip ediyordu.

"Dersin şartlarını yerine getirmedin, Olivia. Tarihler sınıfça toplandığımız zamanları gösteriyor. Orada bulunduğun zaman için notlandırılıyorsun. Çoğu gün önemli ölçüde geç kaldığın ve birkaç gün de hiç gelmediğin için sadece orada olduğun dakikalar üzerinden not aldın. Ve o kaçırdığın dakikalar birikti. Üzgünüm."

Afallamıştım.

Beynim kelimeleri şekillendirmeden önce sessizlik dolu birkaç saniye geçti. "Beni geç kaldığım için mi bıraktınız?" diye ağzımdan döküldü sonunda.

"İlk gün size verdiğim dosyayı okudun mu?" diye sordu. Koç Cantu'yla ilgili bilmeniz gereken şey, gerçekten nazik bir adam olduğuydu. Tatlı dilli ve sabırlıydı, rahatlıkla söyleyebilirdim ki şimdiye kadarki en nazik öğretmenlerimden biriydi. Fakat bu konuda beni hayrete düşürmüştü. Gerçekten birkaç kez derse geç kaldığım için formumu imzalamayacak mıydı?

Bana bakıyordu ve sorusuna cevap vermediğimi fark ettim.

"Okuduğumu sanıyordum," diye cevapladım. Dürüst olmak gerekirse, geri kalan ders yükümle kıyaslayınca çocuk oyuncağı gibi göründüğünden bu ders hakkında fazla düşünmemiştim.

"Herkese sorgusuz üç mazeretli gecikme ve iki mazeretli devamsızlık hakkı tanıdım. Bunları tükettiğinizde gecikmeler ve devamsızlıklar notlarınızdan düşmeye başlıyordu. Dönemin ortasında yerel maçlarda yardımcı olarak bu zamanı telafi etmeniz için size birçok fırsat sundum. Sen hiçbirine katılmadın. Okul için tüm saatlerin kaydını geçirirken senin ne kadar geride olduğunu fark ettim ve bunu sana haber verecektim. Yardımcı olabileceğin bir golf takımı toplantısı vardı fakat sen o gün derse gelmedin. Bana başka seçenek bırakmadın."

Son günü astığımı hatırlamıyordum bile. Hiçbir şekilde. İleri Seviye derslerimi bitirmek ve sınavlara hazırlanmakla o kadar meşguldüm ki. Zihnim dörtnala koşturuyordu. Fırıl fırıl dönüyordu. Golf yüzünden mezuniyetimi kaçıramazdım! Golften hoşlanmıyordum bile!

"Mezun olmak zorundayım. Ben sınıf ikincisiyim."

Yüzü aydınlandı. "Ah, bu harikulade! Çok heyecan verici!"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bu ders şansımı mahvederse hiç de harikulade olmaz."

Başını biraz eğerek benimkine yaklaştırdı. "Böyle bir yüksek onuru kazanmak için diğer derslerine çok sıkı çalıştıysan neden benimkine aynı ilgiyi göstermedin?"

Buna karşılık ne söyleyecektim? Dersini ciddiye almadığımı ve benim için hiçbir önemi olmadığını mı?

Bunun yerine omuz silktim ve ona elimden gelen en acınası yüz ifadesiyle baktım.

Koç Cantu kâğıdı yeniden eline alıp inceledikten sonra tekrar not defterine göz attı. "Bu formun ne zamana kadar verilmesi lazım?"

"Bugünden itibaren bir hafta sonra."

Başıyla onayladı. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Bana çok fazla zaman borçlusun ve yarın başlayacak turnuva boyunca yardımcı olman işime yarayabilir. Dört tam gün. Bana bunu verirsen, süreyi ders zamanına sayacağım ve devamsızlığını telafi etmiş olacaksın."

"Evet! Evet, elbette. Ne yapmam gerekiyorsa."

"Tamam, harikulade!" Bana yardım etmekten içtenlikle mutlu olduğu açıkça görülüyordu. Bütün dönem bu dersten kaytardığım için kötü hissediyordum artık. "Haftanı salıdan cumaya kadar gün boyu Ellerbe Hills'te olacakmışsın gibi planla. Erken başlıyoruz. Sabah yedi buçukta!"

O zaman kafama dank etti. Bu turnuvada çalışırsam, arkadaşlarımla mezuniyet partilerinde olmam gereken zamanda orada olacaktım. Boğazımın sıkıştığını ve gözlerimin sulanmaya başla-

dığını hissettim ama kontrolü elime alıp bunu bastırdım. Dersim yüzünden mezun olamazsam bir grup partinin hiç önemi kalmayacaktı.

"Lily," diye seslendi Koç Cantu, sonra kıza bize katılmasını işaret etti. Karşılama standının yanında bekleyen oyuncu grubuna bir kez daha çabucak göz attım ve hepsinin birbirine sokulma biçiminden neden burada olduğumla ilgili tahmin yürüttüklerini anladım.

"Selam Koç, selam Olivia," dedi Lily bize katıldığında.

"Selam," diye ciyakladım.

Koç beni işaret etti. "Olivia da turnuvada bize yardım edecek. Asistanım olarak güvenlik listesine eklenmesini sağlar mısın? Ayrıca bir yaka kartına da ihtiyacı olacak."

"Bir tişörte de ihtiyacı olacak mı?" diye sordu Lily.

"Evet. Bir de siperliğe." Bana döndü. "Sabah bej bir şortun üstüne istediğin bluzu giyebilirsin. Buraya geldiğinde üstünü değiştirebilmen için Lily sana bir tişört verecek."

"Yanımda başka bir şey getirmeli miyim?" diye sordum.

"Güneş kremi," dedi Lily. "Sabah yaka kartını almak için ehliyetin ve kulüp üyesi değilsen yiyecek içecek için para."

Not almam gerekiyormuş gibi hissettim.

Restoranın karşılama görevlisi Koç'a bir soru sormak için yaklaştı ve Koç cevaplamak üzere yanımızdan uzaklaştı.

"Sakıncası yoksa neden son dakikada Koç'un asistanı olarak ortaya çıktığını sorabilir miyim?"

Neden burada olduğumu gerçekten merak ettiğini anlayabiliyordum, bu yüzden ona mümkün olan en basit cevabı verdim. "Beden eğitimi dersinden kalan birkaç saatimi telafi ediyorum." Mezuniyetimin buna bağlı olduğuna değinmedim. "Turnuvada yardımcı olmaya mecbur kaldım."

Bunu der demez de kendi ağzımdan çıkandan utandım. "Öyle demek istemedim. Burada olmanız müthiş. Yarışıyorsunuz falan. Sadece ne yapacağımla ilgili hiçbir fikrim yok. Golfle ilgili kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum."

Lily başını yana eğdi. "Ama bir dönem ders aldın?"

"Evet. Sanırım pek dikkatimi vermedim denilebilir." Ellerimi iki yana genişçe açtım. "Bu sebeple buradayım."

"Peki, hızlandırılmış bir ders programın olacak. Bu turnuva golfün abartılı bir örneği. Herkes yüksek bir derece kazanmak istiyor ve üniversite takımlarında hâlâ birkaç boş yer var, hâl böyleyken mücadele hayli kıyasıya olacak. Birçok oyuncu için bu son şans."

"Sen oynayacak mısın?"

Yüzünde, silinmeden önce yalnızca bir saniyeliğine bir somurtma belirdi. "Hayır, benim seviyem yeterince yüksek değil, bu yüzden de Koç'a yardım teklif ettim. Ellerbe Hills Golf Kulübü tarafından işe alınmak onun adına harika ama bu turnuva çok önemli ve her türlü yardıma ihtiyacı var."

Yakınlarımızda bekleyen grubu başımla işaret ettim. "Peki ya takımın geri kalanı oynuyor mu?"

Lily arkasındaki gruba göz attı. "Yarı yarıya. Kızlardan Chloe ve Em Beth benim gibi son sınıf ve gelecek seneki yerlerini kazanmak istiyorlar, dolayısıyla onlar oynuyor. Lise üçteki Tanika da oynuyor. Son sınıfa başlamadan önce bir teklif alması bekleniyor. O kadar iyi."

"Vay be," dedim.

Koç yanımıza geri geldiğinde, "Masamız hazır," dedi. Sonra bana döndü. "Öğle yemeğine kalmak ister misin? Takımla tanışırsın?"

"Aa!" dedim davet edilmenin şaşkınlığıyla. Bakışlarımı üzerimdeki Nike şortuma ve tişörte indirdim. Kıyafetim asla burada yemeye uygun değildi. "Çok isterdim ama haftanın geri kalanını çalışarak geçirmeyi planlıyorsam birkaç şeyi düzene sokmalıyım."

Koç'un yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Sabah erkenden görüşmek üzere!"

Koç, takımı masalarına doğru hızla ilerletirken ben hâlâ az önce olup biteni idrak etmeye çalışarak orada öylece dikiliyordum.

"Takıma mı katılıyorsun?" diye sordu arkamdan bir ses.

Hızla döndüğümde Chris Locke'u gördüm. Öf.

"Ah, hayır. Ama yardım edeceğim."

"Sahi mi? Nasıl yardım edeceksin?" Büyük ihtimalle oyununu batırmamdan falan korkuyordu.

Bir parça dikleşip, "Emin değilim, Koç'un neye ihtiyacı varsa işte," dedim.

"Yoluma çıkma yeter. Sahada öğretmenin gözdesi olmayacaksın," dedikten sonra hoşça kal deme zahmetine bile girmeden yanımdan geçip diğer masadaki grubuna katıldı.

En yakın sandalyeye çöktüm. Bu tek ders nasıl olmuş da böyle bir felakete dönüşmüştü?

Annemi arayıp ona olan biteni anlatmam gerekecekti. Tüm o partileri kaçırdığımı öğrenmemesinin imkânı yoktu. Telefonumun üst üste dört gün boyunca Ellerbe Hills'te olması kesinlikle dikkatini çekerdi.

Yine de ona bunu anlatma fikrinden kesinlikle nefret ediyordum. Her şeyi batırmaya ne kadar yaklaştığımı bilmesi fikrinden. Çekirdek ailemizin aptalca hatalar yapanı Jake'ti, ben değil. Yani, onu severdim ama gerçek buydu! Diplomasını alması beş, altı yıl sürecek olan –o da bitirmeyi başarabilirse!– Jake'ti, ben değil. Biri ona cemiyet evinin yan tarafına tırmanamayacağına dair meydan okudu diye bacağını kıran oydu. Ben zahmetsizdim. İyi evlattım. Her şeyi planlayandım. Annemize en çok benzeyendim.

Annemin ne söyleyeceğini biliyordum:

Sana kampüs dışı bir ders almamanı söylemiştim.

Bu dönem çok fazla ders aldın.

Bu programın çok ağır olduğunu biliyordum.

Eve dönüş yolundayız.

Beni gerçekten rahatsız eden bu sonuncusuydu. Evde tek başıma kalmama razı gelmesi çok uzun sürmüştü. Ona neler olduğunu anlatırsam derhal dönüş yoluna koyulacaktı çünkü bu, kendi başımın çaresine bakacak kadar sorumlu olmadığıma dair ihtiyacı olan tüm kanıtı sağlayacaktı. Sanki onun evde olması bu durumu değiştirebilirmiş gibi.

Bunun hakkında sonsuza dek konuşacaklardı. Durmaksızın. Sophie, Charlie ve Wes'in beni idare etmesi mümkün değildi. Tüm hafta ben golf kulübündeyken benim yerime geçerek telefonumu kullanmaları mümkün değildi.

Bunu yapmayı denmek aptalca olurdu.

Aptalca.

Başparmağım rehberimde annemin numarasının üstünde oyalanıyordu ve sıcaklığın göğsümden yukarı tırmandığını hissedebiliyordum. Birdenbire tekrar ayağa kalktım.

Aptalca davranmak üzereydim ve Charlie, Sophie ve Wes'in benimle birlikte aptalca davranmayı kabul etmesi için dua ediyordum.

Doğru #3: Ormanda işemekten daha kötü bir şey yoktur.

9 Mayıs Pazartesi, Öğleden Sonra

Olivia

Doğruca Nonna'nın evinin yolunu tuttum ve aradığım üç kişiyi mutfak masasında otururken buldum. Nonna ve Papa'nın dükkânı Greenhouse Çiçekçilik ve Hediyelik Eşya pazartesileri kapalıydı (bayramlar hariç), bu sebeple burada öğle yemeği için toplanmış bir kalabalık bulmak alışılmadık değildi.

"N'aber?" dedim arka kapıdan girdiğimde.

*Selam*lar koro hâlinde sekerek mutfağın bir yanından diğer yanına ulaştı. Papa'nın yanı sıra Charlie'nin kız kardeşi Sara ve ebeveynleri de buradaydı; Charles Dayı ve Ayin Yenge'nin de bugün izin günüydü herhalde. Charlie'nin ebeveynleri, Ayin Yenge'nin doğup büyüdüğü yer olan Filipinler'de, ikisi de Sınır Tanımayan Doktorlar için çalışırken tanışmıştı. Şimdi yerel bir hastanede çalışıyorlardı ama çılgın çalışma programlarını asla takip edemiyordum.

Üç büyük pizzayla beraber grisinler ve peynir sosu tezgâha yayılmıştı. Ait tarafı öğle yemeği olsa bile, Nonna'nın bir şey pi-

şirmediği zamanlar nadirdi. "Pizza mı?" Neden eve paket servis söylendiğini bile dinlemeden hemen gidip bir kâğıt tabak aldım. "Ah, *Sweep the Kitchen*. En sevdiğim."

"Annemin, kilisede piskopos için yapılacak kabul töreniyle ilgili bir toplantısı vardı," dedi Charles Dayı.

Yeni piskopos, onu yemek zamanı evden çıkarabilecek hemen hemen tek şeydi.

"Sana bir iki dilim bıraktıklarından emin olmak için onları resmen öldürmekle tehdit etmek zorunda kaldım," dedi Sophie.

"Bir saat önce burada olmalıydın," diye ekledi Charlie. "Geç kaldığın için bizi suçlayamazsın."

Wes, grisini kutusunu bana itti. Masada yanına oturmamı bekledi ve fısıldamak için eğilerek yaklaştı. "Her şeyi halletmeyi başardın mı?"

Gergin bir tavırla güldüm. "Sorman ne komik. Durum sandığımdan biraz daha karmaşık."

Gözlerimiz mutfakta hızla sağa sola bakındı, hiçbirimiz bu konuyu diğerlerinin önünde açmak istemiyorduk. Bunu evime döndüğümüzde konuşmak üzere sessiz bir anlaşma yaptık.

Arka kapı açıldı ve Maggie Mae Yenge ile Şeytani Jo'lar içeri girdi. Leo onlarla olmadığına göre anlaşılan evine dönmüştü.

"Annem burada değil mi?" diye sordu Maggie Mae Yenge. Gerçeği ele veren şey pizzaydı.

Charles Dayı aynı açıklamayı onlara da yaptığında, üçünün yüzünde de aynı dudak büken ifade belirdi.

"Tüh, yazık oldu. Kızlar onun eski şapkalarına bir bakmak istiyordu. At Yarışı temalı bir öğle yemeğine davetliler!" Maggie Mae Yenge bizimle yüz yüze gelmek için döndü. "Olivia, sen de davet edildin mi?"

"Justina'nın partisi mi?" diye sordum. Bu sabah Bailey'deyken kızların bununla ilgili konuştuğunu duymuştum.

"Kesinlikle öyle," diye cevapladı.

"Kesinlikle davet edilmedim," dedim. Justina'yla neredeyse

yolumuz hiç kesişmemişti, yani partisine davet edilmem daha garip olurdu.

Hepsi benim için üzgün görünmeye çalışsa da bu duygu gözlerine yansımıyordu. "Şey, bu çok yazık. Haftaya damgasını vuran parti bu olacak," dedi Maggie Mae Yenge, sonra Sophie'ye döndü. "Okuldaki arkadaşların için parti düzenlenmiyor mu?" Küçümseyen ses tonu Sophie'yi tam gözlerinin ortasından deşmeye hedeflenmişti.

Sophie omuz silkti. "Sizin burada yaptığınız gibi değil. Perşembe akşamı herkes için verilen büyük bir partimiz var ama hepsi bu kadar."

Tam Maggie Mae Yenge ağzını tekrar açmak üzereyken lafa karıştım, "Ancak şapka temalı bir partiye davet edildiğimi biliyorum. Annem bir hafta önce bana bir şapka aldı. Bir çay partisi veya benzeri bir şey içindi sanırım."

Şimdi, benim davet edildiğim hangi partiye Şeytani Jo'ların davet edilmediğine kafa yorma sırası Maggie Mae Yenge'deydi çünkü tesadüfen Sarah Brooks'un da Şeytani Jo'lardan neredeyse benim kadar hazzetmediğini öğrenmiştim.

Neyse ki iş çirkinleşmeden önce Papa araya girdi. "Kızlar, yukarı çıkıp Nonna'da neler varmış diye bakabilirsiniz. Sanırım tüm eski şapkaları koridordaki dolaba dizdiği kutularında duruyor."

Üçü odadan ayrıldı ve Charlie buradaki ziyaretimizi kısa kesip evimde toplanmamızı işaret etti. Sophie ve Wes masayı toplayıp kirlileri bulaşık makinesine koyarken Charlie'yle ben de yenmemiş pizzayı boş kaplara koyduk.

"Ben bunları geri dönüşüme atayım," dedim büyük, boş kutularla boğuşarak. Arka kapıdan çıktığımda, basamaklarda oturan birine takılıyordum az kalsın. Dengemi sağladım fakat her yana saçılan pizza kutularını yakalayamadım.

"Ah! Affedersin!" dedi Leo, bir eli beni tutarken diğer eli yerdeki en yakın pizza kutusuna uzanıyordu.

İkimiz de etrafta tökezleyerek kutuları topladık; sonunda kutuların yarısını ben, diğer yarısını ise o tutuyordu.

"Böyle karşılaşmak bizde bir alışkanlık hâlini alıyor," dedim, birlikte geri dönüşüm kutusuna yöneldiğimizde.

"Yola çıkana dek burada ne yapacağımızı bilmiyordum. Şapkalara bakarken yardımıma ihtiyaçları olduğunu zannetmiyorum."

"Yardım almaya zannettiğinden fazla ihtiyaçları var," dedim. Sözlerimdeki hakareti duyunca azıcık irkildim. Leo'nun onlardan sahiden hoşlandığını unutmamalıydım. "İçeri girip biraz pizza yiyebilirdin," diye ekledim.

Bana, ağzımdan çıkan sözlere gerçekten inanıp inanmadığımı sorgularmışçasına bir bakış attı. "Sen, Charlie, Sophie ve Wes'le birlikte mi? Masanıza oturmam için beni davet eder miydiniz ki?"

Elimiz kolumuz dolu, yan yana yürüyorduk; şakacı bir tavırla omzumla onunkine vurdum. "Hiç değilse mutfağın karşı ucundan sana bir dilim pizza fırlatırdım."

Kahkaha attı ve karşılık vererek omzuma vurdu. "O hâlde verandada kaldığım için kesinlikle pişmanım."

Konteynerin içine sığmaları için kutuları eğip bükmek kolay değildi. Leo çözümü, katlanmış kutuları yere koymakta ve düzleştirmek için onları ayağıyla ezmekte buldu.

"Halloldu bence," dedi sonuncusunu tıkıştırırken.

"Bu kadar faydalı bir yardımcı olduğun için artık sana iki dilim pizza fırlatmalıymışım gibi hissediyorum!"

"Belki seni de katlayıp konteynere koymalıyım!"

Eve geri dönerken ikimiz de kıkır kıkır gülüyorduk.

"Hazır mısın?" diye sordu Charlie açık kapıdan.

"Evet. Hazırım," dedim Charlie'ye, ardından Leo'ya döndüm. "Sonra görüşürüz."

"Bana ne zaman ihtiyaç duyarsan verandada olacağım," dedi.

Garaj yolunda ilerleyen Charlie, Wes ve Sophie'ye yetiştim.

"Bu da neydi?" diye sordu Wes.

Omuz silktim. "Hiç. Kutuları atmama yardım etti."

Bana bir hainmişim gibi bakmayı kesmesi için hızlanıp önüne geçtim.

Evimin kapısının kilidini açar açmaz Sophie mutfak masasındaki sandalyelerden birine çöktü. "Tamam, konumuza geri dönelim. Koç formunu imzaladı mı?"

"Hayır," diye cevapladım.

Sophie çabucak ayağa kalkarken neredeyse sandalyesini deviriyordu.

"Sakin ol, şampiyon. Nereye gidiyorsun?" diye sordu Wes.

Sophie tekrar sandalyesine oturdu. "Ben... sadece... Nasıl imzalamaz?"

Başımı yana yatırdım. "Şey, bu büyük ölçüde benim hatam." Ve sonra onlara her şeyi anlattım.

Charlie sandalyesinde geriye yaslandı. "Abartmaya değmez o zaman. Gidip golf sahasında biraz takılacak, biraz güneş banyosu yapacaksın; pek bir zorluğu yok."

"Neden surat asıyorsun?" diye sordu Wes bana, ardından Sophie'ye döndü. "Böyle somurtmasından hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz."

"Bir pürüz var," dedim.

Charlie başını iki yana sallıyordu.

Başımı olumlu anlamda sallayarak hemen ona karşılık verdim.

"Ne pürüzü?" diye sordu Sophie.

"Neler olduğunu annemle babama söylemeyeceğim. Bunu asla unutmazlar. Ayrıca tüm aile öğrenir ve Maggie Mae Yenge'nin bu konuda söyleyeceklerini dinlemektense gözümü yerinden çıkarmayı tercih ederim."

"Tamam," dedi Wes, kelimeyi uzatarak. "Hâlâ pürüzün ne olduğunu anlamadım."

İpten sarkan davetiyeleri işaret ettim. "Bu hafta her gün bir öğle yemeğine katılmam gerekiyor. Ve annem her hareketimi izliyor. Davetlerde olmadığımı ve dahası bunun yerine tüm gün Ellerbe Hills Golf Kulübü'nde olduğumu anlar. Bunu ondan saklamam mümkün değil."

"Bunun nereye gittiğini biliyorum," dedi Charlie. "Telefonun

sadece doksan dakikalığına bendeydi ve Lisa Hala on yedi kez mesaj attı. On. Yedi."

Daha yardımlarını bile istememişken sanki kaçmalarını önleyebilirmişim gibi ellerimi iki yana açtım. "Telefon görevini aranızda değiştirebiliriz. Hepiniz gönüllüyseniz, bunun üstesinden gelebileceğimizi biliyorum. Ayrıca size sonsuza dek borçlu olacağım."

Sophie uzanıp elimi sıktı. "Sen olmadan Noel tatilini atlatamazdım, yani ben varım." Sonra Wes'in böğrünü homurdanmasına neden olacak kadar sertçe dürttü.

"Oof. Ben de varım," dedi Wes. Sophie ona doğru eğilip yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Birlikte çalışabiliriz," diye fısıldadı Sophie ona.

"Bu planın tamamen delilik olduğunu fark eden tek kişi ben miyim?" diye sordu Charlie, ardından başını masaya eğdi. "Sanırım ben de varım," diye mırıldandı.

Masadan fırladım ve her birine kocaman sarıldım.

"Fakat çarşamba günü yardım edemem," dedi Sophie. "Annemle mezuniyet elbisesi alışverişine çıkacağız."

Charlie, "Çarşamba günü ben devralabilirim. Ama perşembe olmaz. Tüm gün dükkânda Nonna için çalışacağım," dedi.

"Perşembe bana uygun," diye gönüllü oldu Wes.

Kelimenin tam anlamıyla ağlayabilirdim.

"Tamam, o hâlde yarın benim sıram," dedi Sophie. "Sonra çarşamba Charlie'de ve perşembe Wes'te. Ya cuma?"

"O zamana dek yakalanmamışsak bunu daha sonra düşünürüz. Üçümüz de istediğin gibi annene mesaj atacağız ama yazanın sen olmadığını anlamaması çok şaşırtıcı olur," dedi Wes.

Sophie davetiye sırasına ilerledi. "Yarınki parti hangisi?"

"Aslında iki parti var," dedim. "Sarah Brooks için bir öğle yemeği. Galiba tema çay partisiydi. Şapkalı olan. Ve yarın akşam *toga** partisi var."

* Antik Roma giysisi –*çn*

Wes başını aniden kaldırdı. "Sanırım ona ben de davetliydim." Ardından Sophie'ye döndü. "Yarın akşam bir *toga* partisi var. Sen de geliyorsun."

Sophie kahkaha attı ve Wes'in kolunu hafifçe yumrukladı. "Önceden haber verdiğin için sağ ol."

Charlie başıyla onayladı. "Evet, ona ben de davetliyim." Bana bakmak için döndü. "Ama o saate kadar işin bitmiş olur, değil mi? Böylece hep birlikte gidebiliriz?"

"Evet, eminim akşamüstüne kadar işim biter. Bir de Sophie, öğle yemeğinde kendimi göstermek için bir saatliğine uzaklaşabilmeyi umuyorum. Bunu kaçırmak beni gerçekten üzer."

"Tamam, güzel!" dedi Sophie. "Şimdi *toga* partisi için birkaç çarşaf bulalım..."

Evimdeki bütün giyinme odaları ve giysi dolaplarını yağmaladıktan sonra alt kata döndük, oturma odasına geçip televizyonda izleyecek bir şey bulmaya çalıştık.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi düşünmeye başlamalıyız," dedi Charlie.

Wes ve Sophie kanepede uzanıyordu. "Nonna bir şeyler hazırlamıştır, biliyorsun," dedi Wes.

Charlie başka bir şey söylemek üzereyken o, Wes ve ben aynı anda bir mesaj aldık.

"Tamam, biraz dışlanmış hissediyorum," dedi Sophie biz telefonlarımıza uzandığımızda.

Charlie koltuğundan sıçrayıp yumruğunu havaya savurdu. "İşte bu be!"

Ekranı kaydırıp mesajı açtım. Altında, *Akşam 8'de* yazan bir not bulunan bir vagon tekerleğinin fotoğrafıydı. "Bu akşam mı? Bugün pazartesi!" dedim.

Wes, Sophie'ye mesajı gösteriyordu. "Bu nedir, bir tür Batsinyal mi?" diye sordu.

"Aynen! Bu akşam parti var!" diye bağırdı Charlie.

"Tam yanındayız," dedim.

Vagon Tekerleği şehrin hemen dışındaki eski bir bardı. Yakla-

şık yirmi yıl önce iflas etmişti ve üzerinde bulunduğu arazi, oğulları –Miller ve Will Hudson– bizim okula giden bir aile tarafından satın alınmıştı. Orada parti vermekten hoşlanırlardı çünkü polisin baskın yapma ihtimali daha düşüktü, yine de hep son dakika haber verirlerdi. Bu onların kontrolün elden çıkmasını önleme yoluydu, ne de olsa haberin yayılması için az vakit kalıyordu.

"Sabah yedi buçukta golf sahasında olmak zorundayım, yani fazla geçe kalamayız," dedim. Bunu hayatta kaçıramazdım fakat bu akşam geç yatmamın, yarını olduğundan da beter hâle sokmasından biraz endişe ediyordum.

Charlie bana aklımı yitirmişim gibi baktı. "Lise Sonların Parti Haftası'ndayız. Eve erken dönmeyeceğiz!"

Evet, yarın tam olarak düşündüğüm kadar kötü olacaktı.

Tam sekizde Vagon Tekerleği'ne vardık. Bina paslı metal bir çatısı olan, cüruf briketinden kare bir yapıydı. Tabela falan yoktu, sadece binanın yan tarafına yaslanmış, yüz yıllıkmış gibi görünen ahşap bir tekerlek vardı. Otoparkta çakıldan çok çimen vardı ve ince bir ağaç yan taraftaki bir pencereden dışarı uzanıyordu. İçeride, uzun bar tezgâhı hâlâ yerindeydi ama zemin yıllar önce kire teslim olmuştu. Çatıdaki birkaç delik, kışın içerinin soğuk olmasına neden oluyordu ama lisedeyseniz ve gidecek başka bir yeriniz yoksa burası genel anlamda oldukça iyi bir mekândı.

Tam vaktinde gelmiş olmak, erkenciyiz demek değildi. Binanın yanındaki araziye aşağı yukarı yirmi araba çoktan park etmişti.

Herkes bu partiler için yaşıyordu.

"Daha önce buraya gelmediğime inanamıyorum," dedi Sophie.

Wes omuz silkti. "Noel'den beri az sayıda parti verdiler, o da bizim Minden'da takıldığımız akşamlara denk geldi."

İçeride müzik gürültülüydü ve tavandan sarkan, yanıp sönen peri ışıkları aydınlanmayı sağlayan tek şeydi.

Odanın ortasında bir bira fıçısı vardı ve insanlar ellerinde kırmızı bardaklarla sıra olmuştu.

"İyi ki arabayı sen sürüyorsun, Wes!" dedi Charlie sıraya girerken. Birkaç dakika sonra Sophie, ben ve kendisi için birer bardak bira ve Wes için bir şişe suyla geri döndü.

Mekân hızla hıncahınç doldu ve kendimi bir bardakla sınırlamaya karar verdim çünkü buradaki tuvalet seçenekleri iyi değildi. Aslına bakarsanız sadece, *Dışarı çık ve ormanda gizli bir yer bul,* seçeneğiyle sınırlıydı.

Almayayım.

Charlie bir zamanlar dans pisti olan alana yöneldi ama Wes, Sophie ve ben geride durduk. Telefonum arka cebimde titrediğinde çıkardım ve annemden bir mesaj geldiğini gördüm:

ANNEM: Tanrı aşkına, neredesin?

BEN: Arkadaşlar kendi arazilerinde parti veriyor.

ANNEM: Arabayı kim kullanıyor?

BEN: Wes. Ve su içiyor.

ANNEM: Tamam. Oradan ayrılırken bana mesaj at.

Telefonumu cebime geri sokuştururken, yanımdaki birinin benimle konuştuğunu duydum, "Neden birdenbire golfe ilgi duyduğunu Koç bana söylemedi."

Hızla döndüğümde Locke'un orada dikildiğini gördüm ve gözlerimi devirmemek için kendimi zaptetmem gerekti.

Hiç değilse Koç Cantu ne kadar fena çuvalladığımı ifşa etmemişti. "Onun dersini aldım. Golf ilgimi çekmeseydi bunu neden yapayım?"

"Seni bir turnuvada hiç görmedim, buna rağmen lise sonun son haftasında her gün orada mı olacaksın?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Ne yaptığımı neden kendine dert ediyorsun?"

"Sadece şaşırdım. Golf sahasında takılmak için tüm şu partilerden vazgeçecek son kişi olduğunu sanırdım."

Evet. Buna verecek bir karşılığım yoktu. Ben de onu yok saymaya ve dikkatimi tekrar dans pistine çevirmeye karar verdim. Charlie, Locke'la konuştuğumu fark etmişti ve sonradan bu konuda sorguya çekileceğimi biliyordum.

Hâlâ ona bakmadan, "Burada olmana şaşırdım," dedim Locke'a. "Yarın erkenden sahada olman gerekmiyor mu?"

Tam görüş hattımda bir şişe suyu havaya kaldırdı. "Bu son Vagon Tekerleği partisi olabilir. Bunu kaçıramazdım."

Kırmızı plastik bardağımı kaldırdım. "Evet, aynen!"

Miller ve Will dans pistinin diğer tarafına geçici olarak kurulmuş bir sahnede, bir laptop ve şimdiye dek gördüğüm en büyük hoparlörlerle DJ'lik yapıyordu. Will büyük bir el feneri tutarken Miller'da bir mikrofon vardı. Işığı rasgele birine doğrulttuklarında ve adını söylediklerinde, o kişinin dans hareketlerini sergilemesi gerekiyordu.

Işığın Charlie'yi bulması uzun sürmedi.

"Charlie Messina!" diye bağırdı Miller. Şimdi Charlie hiç görmediğim ve kesinlikle bir daha görmek istemediğim bazı dans hareketleri yapıyordu. Ama elbette, bunları yapan Charlie olduğu için Miller ve Will sıradaki kurbanlarına geçene dek odadaki herkesten tezahüratlar yükseldi.

Wes, Sophie ve benim önümde durdu. "Hadi, dans zamanı," diyerek bizi Charlie'ye doğru çekti. Locke öncesinde bana hoşça kal deme zahmetine girmediğinden, ben de tek kelime etmeden Wes'i takip ettim.

Binanın tıka basa dolu olması ve açık arka kapılar haricinde hava akışı sağlanmaması sebebiyle içerisi hızla ısındı.

Ellerimle kendimi serinlettim ve müziğin üstünden beni duyabilmesi için Sophie'ye doğru iyice eğildim. "Ben su alacağım!"

Başıyla onaylarken ondan uzaklaştım. Bir şişe su bulmak için iki buz kasasını karıştırmam gerekti.

"Orada bir şişe daha var mı?"

Kafamı kaldırdığımda Leo'yu gördüm.

"Ah, selam!" dedikten sonra tekrar buz kasasına uzanıp ikinci bir şişeyi onun için çekip çıkardım.

"Teşekkürler," dedi şişeyi ona verdiğimde.

Leo da biraz terliydi ve o bukleleri daha hacimli görünüyordu. Şeytani Jo'ları bulmak için etrafa bakındım ama onları görmedim.

"Dışarıdalar," dedi, açık arka kapıları işaret ederek.

"Beni okumak kolay galiba," dedim.

Bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Hiçbiriniz onların nerede olduğunu kontrol etmeden bana bakmıyorsunuz. Bu biraz komik."

"Düşmanlarının nerede olduğunu bilmek her zaman iyidir," dedim bir kahkahayla, tabii ikimiz de şaka yapmadığımı biliyorduk.

"Nonna son zamanlarda kimseye başka randevu ayarladı mı?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Kızlar bana bunu anlatıyordu. Şamatalı bir şeye benziyordu."

Bu, beni aniden durdurdu. "*Kızlar* sana Soph'a ayarladıkları randevuyu anlattı mı peki?"

"Film randevusu, değil mi? Bunda ne yanlışlık var?"

Ağzım sudan çıkmış balık misali açıldı. "Ah, bir filmdi kuşkusuz. Tüm söyledikleri bu mu?"

Ses tonumdan, bu konuşmanın düşündüğü yönde gitmediğini anladı. Ellerini havaya kaldırıp, "Sakin ol, seni kızdırmaya çalışmıyorum," dedi.

Sakin ol. Bu iki kelime bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamakla eşdeğerdi.

"Ah, ben sakinim. Gerçekleri tamamıyla öğrenmen gerekiyor. *Kızlara* sor."

Çekip gittim ve dans pistinde tekrar Wes'le Sophie'ye katıldım. Ne kadar denesem de, Leo'nun nerede olduğunu takip etmekten kendimi alamıyordum. Odanın karşı tarafına doğru, Şeytani Jo'lar ve erkek arkadaşlarının da dahil olduğu bir grubun bira pong* oynadığı yere ilerledi. Onu, topu isabet ettiremediğin-

* Oyuncuların masanın öteki ucuna dizilmiş bira bardaklarına masa tenisi topu isabet ettirmeye çalıştıkları bir içki oyunu –ç.n

de içkisini onun yerine takımından başka birinin içtiğini fark edecek kadar uzun süre izlemem benim adıma kötüydü. Bu akşam içki içmeyip onların şoförlüğünü yapacağını tahmin ettim.

Kendimi büsbütün utandırmamak için biraz mesafeye ihtiyaç duyduğumda, odanın diğer ucunda Mia ve Bailey'yi buldum.

"Yaşasın! Olivia gelmiş!" diye ciyakladı Bailey, onlara katıldığımda.

Barın tepesinde oturuyorlardı. Bailey elini uzattı. "Buraya sıçra. Buradan odanın manzarası mükemmel."

Elini tuttum ve beni yukarı çekti. Aralarına sıkıştım. İnsanları izlemeye koyulduk ve her ne kadar Leo'ya gözlerimi dikip bakmaktan kaçınmaya çalışsam da, buranın tam olarak bunu yapmak için kusursuz bir konum olduğunu fark ettim.

Bailey, onu müziğin üzerinden duyabilmem için bana yaslandı. "Bu gece bir grup arkadaş benim evimde kalacak, sen de gelmek ister misin?"

Ona doğru döndüm. "Tüh, yapamam. Sophie şehirde, bu nedenle bende kalıyor." Sabah ne kadar erken kalkmak zorunda olduğumdan bahsetmedim.

"Tahmin ettik, yine de sormak istedim."

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Bu çok sık olurdu ve Bailey'nin davetini daima geri çevirdiğim için biraz mahcup hissettim. Neyse ki Miller ve Will'in ilgiyi yeni bir kurbana çekmesiyle, reddedilmiş davetin yarattığı gerginlik kayboldu.

Birkaç şarkı sonra Sophie beni bulmak için kalabalığın arasından dolanarak yanımıza geldi. Bailey'yle Mia'ya merhaba dedi ve kızlar da selamına karşılık verdiler ama hepsi buydu. Soph yanımda bara dayandı. "Bundan her ne kadar kaçınmaya çalışsam da tuvalete gitmem lazım. Ancak tuvalet dediğimiz şey esasında ormandaki çalılıklar olduğu için tek başıma gidemem."

Sophie bunu söyler söylemez aynı ihtiyacı hissettim.

"Evet, benim de gitmem lazım." Bardan kayarak indikten sonra Bailey'yle Mia'ya döndüm. "Sizin de gitmeniz gerekiyor mu?"

İkisi de hayır dedi ve Sophie beni binanın arka tarafından dı-

şarı sürükledi, ağaçlar ve çalılıklar etrafımızı sarana dek de durmadı. Bu, terk edilmiş bir binada partilemenin aşağılayıcı yönlerinden sadece biriydi.

Sophie cebinden birkaç peçete çıkardı. "Al," dedi bana bir tanesini verirken. Buradaki ilk deneyimi olduğu hâlde benden daha hazırlıklıydı. "Sürekli arazi partileri yaparız. Her zaman yanında bir-iki peçete taşımalısın."

Ellerimiz şortlarımızın belinde, inceleyerek bir dakika kadar orada dikildik. Hâlâ müziği duyabiliyorduk ama aynı zamanda ağaçlardaki kuşları ve ormanaltı bitkilerinde hışırdayan meçhul yaratıkları da duyabiliyorduk. Burası gerçekten karanlıktı ve şimdiye dek izlediğim tüm korku filmlerinden sahneler kafamda dönüyordu.

"Hep bir şeylerin popomu ısıracağından korktum," diye itiraf ettim.

Sophie bana güldü ama biraz sonra etrafımızdaki alanda ayaklarını vura vura tur atarken gerçekten gürültülü hırlama sesleri çıkarmaya başladı.

"Bu sayede birkaç metrelik işgal edilmemiş alanımız oldu muhtemelen," dedi bitirdiğinde.

"Bunu değerlendirsek iyi olur!"

İşimiz bittiğinde binaya dönüş yolumuza koyulduk. Ormandan neredeyse çıkmak üzereyken Sophie kolumu kavrayıp beni geri çekti.

"Bak kimler gelmiş," diye fısıldadı.

Yaklaşık beş-altı metre ötemizde Şeytani Jo'lar kendi tuvalet yerlerini arıyordu. Parmak ucumuza basarak ormana dönerken onları görüş alanımızda tuttuk. Giydikleri beyaz tişörtlerle karanlıkta âdeta parladıklarından dolayı onları takip etmek kolaydı. Bir noktaya yerleşmelerini bekledikten sonra Sophie yanımızda, yerde bulduğu büyük bir dal parçasını onlara doğru fırlattı; dal çömeldikleri yerin hemen soluna savruldu. İkisi de ortalığı velveleye vererek çığlıklar koparttı ve Sophie'yle ben kahkahamızı zaptetmeye çalışırken az kalsın yere devriliyorduk.

Jo'lar Vagon Tekerleği'ne son hız geri koşmaya başladı, koşarken bir yandan da kot pantolonlarını yukarı çekiyorlardı. İyi ki tuvaletimi çoktan yapmıştım yoksa altıma işerdim.

"Tamam, sonunda arabalı sinema randevusu için ödeştiğimizi hissediyorum," dedi Sophie.

Charlie'yi dans pistinden dışarı sürüklememiz çok uzun sürdü. Bıraksak oradan son ayrılan kişi olurdu.

"Bu akşam Bianca'yla epey dans ettin," dedim.

Charlie'yle ben arka koltuktaydık ve Sophie yolcu koltuğunda oturuyordu. Charlie bana döndü. "Locke'la konuştuğunu mu gördüm ben peki?"

"Onunla iki dakika falan konuştum. Sen Bianca'yla iki saat civarında dans ettin." Ellerimi havaya kaldırdım. "Beni yanlış anlama, onu severim! Birlikte çok tatlı olurdunuz."

Ona sataşıyordum çünkü Charlie kız arkadaşlara tövbe etmişti. Özgürce sosyalleşmek için, üniversiteye başladığında yalnız olmak istiyordu. Bunlar onun sözleriydi, benim değil.

"Bianca eğlenceli biri. Hepsi bu," dedi. "Üstelik okumak için uzağa gidecek. Georgiana gibi bir yere. Veya Alabama."

"O kadar uzak değil," dedi Wes.

"Yeterince uzak. Hem sen ne konuşuyorsun? Sophie sadece otuz dakikalık bir mesafede oturmasına rağmen sen aynı şehirde olacağınız günü iple çekiyorsun."

Wes dikiz aynasından sırıttı. "Evet, beni yakaladın."

Çok geçmeden arabayı evimin önünde durdurduk. Çok erken saatte golf sahasında olmam gerektiğinden, telefonumu idare etmek için Sophie geceyi burada geçirecekti.

Eve girdim, duş aldım ve yatmak için hazırlandım, bu sırada o ve Wes vedalaştı. Örtülerin altına girerken birdenbire yarınla ilgili endişelendim. Telefonumu komodinimden aldım ve Google'da *golf* aramalarına başladım. Ve *golf turnuvaları* aramalarına. Karşıma çıkan her videoyu izlemeye ve her fotoğrafı incelemeye koyuldum.

Golf zor bir konuydu.

Dönem boyunca pek dikkatimi vermediğim açıktı çünkü en sıradan terimler bile bana yabancı geliyordu. En düşük skoru almayı amaçladığınız tek spordu muhtemelen. Ve buna şaşırmamış olmam gerekirdi! Gerçi kendimi savunmam gerekirse, derslerimizin çoğunu antrenman sahasında toplara vurarak veya pata alanında tekniğimiz üzerinde çalışarak geçirmiştik.

Fakat bu turnuvalar birinci ligdi. Ve sebebini anlıyordum. İyi bir oyun, bir üniversite takımında yer (ve tam kapsamlı bir burs) kapmak ile kapmamak arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Nihayet Sophie içeri girdi ve yatağımın diğer tarafına yatması uzun sürmedi. Telefonumu kenara koydum ve biraz uyumaya çalıştım.

Yarın uzun bir gün olacaktı.

Doğru #4: Golf topundan piramitler fazla abartılıyor.

10 Mayıs Salı, Sabah

Olivia

Sabahın altısı çabucak geldi. Telefonumun alarmı çaldığında yatağın diğer tarafından boğuk iniltiler ve homurtular duyuldu.

"Kapa şunu," dedi Sophie. "Sustur." Odaya ancak Sophie'nin yatağa iyice gömüldüğünü ve başının üstüne bir yastık çektiğini görmeme yetecek kadar ışık süzülüyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım ve parmak uçlarıma basarak banyoya gittim. Neyse ki duşumu dün akşamdan almıştım, yani bu sabah sadece saçlarımı toplayıp dişlerimi fırçalamam yetti. Annemin şifonyerinde bulduğum bir şort ve üstünde okulumun logosunun olduğu bir tişört giydim. Dün gece gördüğüm fotoğraflara göre bütün kızlar tenis etekleri giyiyordu ama Koç bej şortla gelmemi söylemişti, yani yaşasın takım ruhu. Orada okul takımı olarak bulunmuyor olsalar bile. Her neyse.

"Sophie," diye fısıldadım. "Az sonra çıkacağım, seninle telefonlarımızı değiştirmeliyiz."

Bir homurtu çıkardı. "Masada şarjda. Seninkini oraya bırak."

Telefon değiş tokuşu tamamlandığında, yanıma almak için bir

bardak kahve hazırladım ve Ellerbe Hills'e giderken yolda yemek için bir granola bar kaptım.

Araba yolculuğunu görevimin ne olacağını kafamda canlandırarak geçirdim. Belki oyuncular için skor tutardım? Veya belki fotoğraf çeker ve sosyal medyalarında paylaşırdım? Bu hoş olurdu.

Yalan söylemeyeceğim, bekçi kulübesinin yanına yanaşırken bir parça kendini beğenmiş bir ruh hâlindeydim. Kulübede dün beni içeri almayan adam vardı.

Camıma yaklaştı ve bana şu aynı bakışı attı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet! Koç Cantu'yla burada buluşacağım. Ben asistanıyım."

"İsim?"

"Olivia Perkins."

Parmağını sayfada aşağı indirdi ve adımı bulduğunda durdu.

"Kimlik?"

Gerçekten mi? Kim burada çalışmak için gizlice sızmaya kalkışırdı?

Kimlik kartımı verdim ve adam onu bekçi kulübesinin duvarındaki küçük kameraya tuttu.

"Olivia Perkins. John Cantu'yla birlikte."

Kimlik kartımı geri verdikten sonra küçük yapının hemen iç kısmındaki bir düğmeye bastı ve araba yolunun karşısındaki kapı ardına kadar açıldı.

Zafer kazanmış gibi hissediyorum.

Araba yolu ağaçlık bir alanın içinden kıvrıldıktan sonra şimdiye dek gördüğüm en yeşil çimenliğe açılıyordu. Sahiden nefes kesiciydi. Ve sonra kulüp binası görüş açıma girdi. *Görkemli,* onu tanımlamak için düşünebildiğim en iyi kelimeydi. Ana bina, çevreleyen verandaları ve yerden tavana pencereleriyle kırmızı tuğladan inşa edilmiş iki katlı bir yapıydı. Krep mersin ağaçları, büyük ağaçlıklar ve gül ağaçları çiçek tarhlarını dolduruyordu, ayrıca en göze çarpan konuma bir süs havuzu yerleştirilmişti. Tüm bunlar küçük beyaz bir topa vurup eşit ölçüde küçük bir deliğe isabet ettirmek uğrunaydı.

Koç Cantu beni kaldırımda bekliyordu, elinde bir bardak buharı tüten kahve vardı.

Ona hafifçe el salladım ama bakışlarını saatine indirdi. Bunun üzerine Sophie'nin telefonunu kontrol ettim. 07:36'ydı.

"Üzgünüm. Bir daha olmayacak," dedim. Acaba bu altı dakikayı borçlu olduğum süreye ekleyecek miydi?

"Harekete geçelim. Her şeyi hazırlamamız gerek."

Kulüp binasına doğru yürürken onu takip ettim. "Oyuncular ne zaman gelecek?"

"Bugün antrenman günü. Tüm oyuncular değil, sadece yarın turnuvanın ilk gününde nasıl oynayacaklarını görmek için eksiksiz bir antrenman yapmak isteyenler gelecek. Sahada aynı planla baştan sonra oynayacaklar, böylece gerçek performanslarında hiçbir detay hayal gücüne kalmayacak. Şehirdışından katılanlar için, turnuva başlamadan önce en azından bir defa baştan sona oynamak önemlidir. Özellikle çoğu çocuğun daha önce hiç oynamadığı bunun gibi yeni bir kulvarda."

"Öyleyse burada bir koç olarak bulunmuyorsunuz? Sizin için tuhaf mı olacak?"

"Kulüp için buradayım. Ama oyuncularım bana istedikleri her şeyi sorabileceklerini bilirler," dedi.

"Sizce bugün burada antrenman yapan çok fazla oyuncu olacak mı?" diye sordum.

"Turnuvayı kazanmak için bir şansları olsun istiyorlarsa geleceklerdir."

Şey, tamam o zaman.

Koç Cantu binanın arka tarafındaki bir kapıyı açtı ve şimdi golf toplarıyla dolu kocaman metal kovalara, uzun bir yeşil tepsi yığınına ve birkaç piramit şekilli, potaya benzer şeye bakıyordum.

"Antrenman sahasındaki her konumda alıştırma toplarına ihtiyaç var. Sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Koç sıradan bir kova kaptı ve onu golf toplarıyla doldurup kapının dışında çimenli bir alana yerleştirdi. Sonra yeşil kare

tepsilerden birini kaldırıp onu kovanın yanında yere koydu. Bir kez daha odaya döndü ve garip piramit şekilli metal zımbırtıyı aldı. Onu yeşil tepsinin tam tepesine yerleştirdi ve çat diye yerine oturttu. Ardından kovadaki topları üstündeki boşluktan içeri döktü. Tamamen dolduğunda, metal parçayı çok nazikçe tepsiden kaldırarak geride golf toplarından kusursuzca şekillendirilmiş bir piramit bıraktı.

"Vay canına," dedim. "Bu müthiş."

Koç antrenman sahasını işaret etti. "Sahada oyuncuların ısınabilmesi için yirmi beş konum var. Her konumda topların tıpatıp bunun gibi istiflenmesi gerekiyor. Bir golfçü ısınmasını bitirir bitirmez, sıradaki oyuncu için yeni bir top piramidini istifleyeceksin."

Bu talimatlar bana bütünüyle anlamlı geliyormuşçasına başımla onaylıyordum. Hemen sonra dev kulüp binasının ön tarafına doğru yürüyerek uzaklaştı.

O hâlde sanırım burada bulunma amacım sosyal medyaları için fotoğraf çekmek değildi.

Piramidi kurmaya çalışmadan önce malzemeleri ısınma noktalarına götürmek mantıklıydı çünkü her şeyi çökertmeden piramidi hareket ettirmek imkânsızdı fakat golf toplarıyla dolu bir kovanın ne kadar ağır olduğunu hesaba katmamıştım. Böyle olunca ter içinde kalmıştım. Aşırı derecede. Her şeyi ilk ısınma noktasının yanına konumlandırdım, metal kalıbı kaldırmaya hazırdım. Fakat kalıp piramidin yan tarafına takıldı ve toplar her yöne saçıldı. Onu elle yeniden kurmaya çalışmam daha da büyük bir felaketle sonuçlandı. Ben de baştan başladım. İlk kusursuz piramidimi kurmam üç deneme gerektirdi.

Sonra ısınma hattına baktım. Geriye piramitleri kuracağım yirmi dört konum kalmıştı.

Beşinci piramidimi bitirdiğimde Lily ortaya çıktı. Bana Koç'un giydiğiyle uyumlu, kısa kollu bir polo tişört ve üzerinde adımın yazdığı bir yaka kartı verdi.

"Teşekkürler," dedim.

"Rica ederim. Yaka kartı her bölgeye girmene imkân sağlayacak." Arkasını dönmek üzereyken bir kahkahayla ekledi, "Tüm ebeveynleri kıskandıracaksın."

Espriyi anlamadığım hâlde ben de güldüm.

Lily antrenman sahasında yer ayırtmış oyuncuların adını küçük kara tahtalara yazmaya girişirken ben toplardan piramitler kurmaya devam ettim. Rüyamda bu şekli görecektim. Baktığım her şey buna dönüşecekti.

Ben işimi tamamlayamadan oyuncular gelmeye başladı, bu yüzden şimdi kalan birkaç konumun hazırlanmasını bekleyenlerden bir sıra oluşmuştu.

Beyaz tenis etekli bir kız acele etmem için ayak ucunu yere vuruyordu – AYAK UCUNU YERE VURUYORDU. "Bize buraya vardığımızda antrenman sahasının hazır olacağı söylendi," dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda yüzümden ter akıyordu, tokadan çıkmış bir saç tutamını üfleyerek gözümden çektim. Kız bana bakarken yüzünü buruşturdu.

Onun piramidine bir uğursuzluk büyüsü yapmak istiyordum.

Lily sonunda zor durumda olduğumu gördü ve son üç konumu birlikte hızlıca hallettik.

Biz yoldan çekilip de bir oyuncu boşalan yerini alırken Koç Cantu yanımıza yaklaştı. "Yarın bunun olmasına izin veremeyiz. Herkeste kötü bir izlenim bırakır."

"Evet, Koç," diye mırıldandım. "Şimdi ne yapmalıyım?"

Koç bir bankın yanındaki küçük bir alanı gösterdi. "Onlar ısınırken sessizce burada bekle. Bir oyuncu işini bitirdiğinde o konumun toplarını yeniden doldur. Eğer birinin herhangi bir şeye ihtiyacı olursa –su, havlu, tişört, batarya– sana haber verecektir. Golf malzemeleri dükkânı kulüp binasının içinde. İhtiyaçları olan şeyi satın alman için sana para verebilirler veya bir hesapları varsa ona yazdırabilirler. Eyaletteki kulüplerin çoğu aynı ağı kullandığından, alacakları şeyi kendi bölgelerindeki kulübe de yazdırabilirler."

"Tamam, bunu yapabilirim."

Yürüyüp gitmek üzereydi ama durup ekledi, "İhtiyaç duyduklarında beni bulamazlarsa diye okulundaki oyuncularıma senin telefon numaranı verdim."

Aman Tanrım. Gelen mesajları bana aktarabilsin diye bunu Sophie'ye söylemem gerekecekti. Koç'a bağırmak istiyordum: *Belki yanında bir telefon taşıyabilirsin!*

Golfçülerin dikkatini dağıtmamak için sıradan ayrıldım ama fazla uzaklaşmadım. Lily'nin bana getirdiği tişörte baktım; üstümü gerçekten değiştirmem gerekiyordu ama görev yerimi terk etmekten korkuyordum. Böyle olunca, kendi tişörtümün üstüne polo tişörtü geçirdim ve eğilip bükülerek alttaki tişörtümden kurtulurken onu bir örtü olarak kullandım, bu sırada da polo tişörtün yukarı sıyrılmaması ve vücudumu herkese teşhir etmemesi için çabalıyordum. Düpedüz gülünç görünüyor olmalıydım.

Tişörtümü yuvarlayıp çantamın yanına attım. Sadece birkaç saniyedir yeni tişörtü giyiyordum ancak terden biraz nemlenmişti bile.

Tanrım, berbat bir sıcaklık vardı.

Zihnimi perişanlığımdan uzaklaştırmaya çalışarak oyunculara odaklandım. Hepsinin topa aynı tarzda vurmadığını fark etmem uzun sürmedi. Bazısının komik, küçük bir ritüeli vardı. Okulumdan oyuncular birkaç dakika önce gelmişti, onlara özel olarak dikkat ediyordum. Lily bana Chloe, Tanika ve Em Beth'in yanı sıra bu turnuvada Locke, David Pham ve Cal Rivers'ın da oynayacağını söylemişti.

Chloe, küçük piramitten bir topu sürüklemek için sopasını kullanıyor, bunu yaparken tüm yapıyı dağıtmamaya özen gösteriyordu. Piramidin ne kadar kolaylıkla yıkılabildiğini bildiğimden ona hayranlık ve saygı duydum. Chloe kendini hizaladı, sopasını savurmadan önce şu küçük kalça oynatma hareketini yaptı. Sonra parmak uçlarında yükseldi, sonra tekrar kalçalarını oynattı. Sonunda sopasını savurdu. Sopasını değiştirmeden önce bir sopayla dört topa vurdu ama rutini tıpatıp aynıydı.

Sırayı inceledim ve oğlanları izledim. Görünüşe göre hepsinin

kişisel bir rutini vardı. Cal sopasını başının üstünde tutuyor ve savurmadan önce hedef almadan bir tür esneme hareketi yapıyordu. Her. Seferinde.

Bu büyüleyiciydi.

Farklı ısınma rutinleriyle birlikte, sopanın ellerinizle tuttuğunuz kısmının da birçok farklı renkte seçilebileceği barizdi. Bizim derste kullandıklarımızın hepsi beyazdı ve yıllarca kullanılıp hırpalanmaktan dolayı hayli harap hâldelerdi; diğer yandan Tanika'nınki çingene pembesi ve Locke'unki sıkıcı bir siyahtı (bu pek de şaşırtıcı değildi).

Tüm oyuncular tamamen odaklanmış görünüyordu. Burası çok sessizdi. Hiç laklak yoktu. Sadece sopa topa vurduğunda çıkan şu *tak* sesi duyuluyordu. Tam Locke savurmak için sopasını geri çektiği anda arka cebimde Sophie'nin telefonu bangır bangır çaldı. Locke vuruşunun sonunu getirirken tekledi ve topunu kaçırıp piramide vurdu. Toplar her yere saçıldı.

Telefonumu bulup çıkarırken elimden geldiğince çabuk sessize almaya çalışıyordum.

Locke, "Zil sesini kapa," dedi.

David ekledi, "Ve onu kapalı tut."

Em Beth bana hafifçe gülümsedi. "Sorun değil, bilmiyordun."

Çok utandım. Hayatımın hiçbir alanında, golfte olduğum kadar nefes kesici bir biçimde başarısız olmamıştım.

Telefona cevap vermek için kilidini açarken kimin aradığına bile bakmadım. Fakat Sophie'nin sesini duyduğumda şaşırmadım.

"Annen şimdiden mesaj atıyor. Sorularına cevap vermenin kolay olacağını zannetmiştim ama fazla detaycı düşünüyorum, farkındayım."

Sesim, bütün günlerini tamamen mahvetmesin diye oyunculardan birkaç adım uzaklaştım.

"Ne istiyor?" diye fısıldadım.

"Neden fısıldıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü golf sahasındayım ve keşfettiğim üzere bu çok ciddi bir faaliyet. Telefon çaldığında beni öldüreceklerini sandım."

"Ah, hayır! Üzgünüm! Mesaj atmalıydım."

"Hayır, önemli değil. Annem ne istiyor?"

Sophie iç geçirdi. "Bana günaydın demek istemiş. Bir de bugün için planlarımı sormak. Hâlâ uyuyordum, o yüzden dürüst olmak gerekirse beni biraz hazırlıksız yakaladı. Öğlen çay daveti ve akşam *toga* partisi olduğunu biliyorum ama bugün yapmam gereken başka bir şey var mı?"

"Üzgünüm, annem böyledir işte. Dur, senin annen farklı mı ki?" Annem ve Sophie'nin annesi ikizdi ve annelerimiz söz konusu olduğunda Sophie'nin de benimle aynı dertlerle uğraşmak zorunda olduğunu varsaymıştım bunca zamandır.

"Evet. Beni kontrol etmek için bugün muhtemelen bir kez mesaj atacaktır ama ona tüm söylemen gereken, *'Her şey yolunda! O'yla takılıyoruz!'* ve bununla yetinecektir."

Peki, bu adil değildi.

"Ona mesaj atıp çay davetine kadar pek bir şey yapmayacağını söyle. Tam öğlen vakti orada olmaya çalışacağım. Neden partinin sonuna kadar kalamayacağımla ilgili bir bahane uydurduktan sonra buraya döneceğim. Çay davetinden sonra anneme hep birlikte *toga*larımız üzerinde çalıştığımızı falan söylersin. Umarım bugün sahada fazla uzun kalmam."

"Tamam, bu işe yarar. Davetiye, partinin bir pansiyonda yapıldığını söylüyor. Birkaç dakika öncesinde binanın önünde olacağım. Sana kıyafet getirmeme ihtiyacın var mı?"

Bakışlarımı terli tişörtüme indirdim. "Evet, lütfen. Sen seç. Bir de deodorant getir. Ve getirdiğin kıyafete uygun bir çift ayakkabı. Ve makyaj çantam."

Sophie kahkaha attı. "Başka bir şey ister misin?"

"Bir duşun çantaya nasıl sığdırılabileceğini kestirebilsem onu da isterdim."

"Evet, o konuda yardım edebileceğimden emin değilim. Aklına başka bir şey gelirse beni ara."

"Sağ ol, Soph! Bunu sensiz yapamazdım."

Aramayı sonlandırdık ve telefonu şortumun cebine geri koy-

madan önce zil sesinin kapalı olduğundan emin oldum. Bu kelimenin tam anlamıyla anne şortuyla ve hiç güzel olmayan tişörtle ortamda uyumsuz görünüyordum. Golf oynayan kızlar, tepeden tırnağa şık bir şekilde Lululemon'dan giyinmişlerdi. Şort etekleri, üste oturan kolsuz atletleri ve tüm kombinleriyle harika görünüyorlardı. Ayrıca her biri başlarına büyük bir fiyonk ya da bir siperlik takmıştı. Hepsinin renk uyumu kusursuzdu. Golf ayakkabılarına ve küçük bir kısmı zar zor görülen çoraplarına kadar.

Tüm golfçülerin arkasında yavaşça volta atarken dikkatim küçülen piramitlerdeydi.

"İyi atıştı, Leo!" diye bağırdı bir oğlan.

Bekleyin. Benim telefonumun çalması ölümcül bakışlar toplarken onun gürültü yapması serbest miydi? Hemen sonra beynim söylenen adı yakaladı.

Olamazdı. Bu bir tesadüftü. Sonra yüzünü döndü.

Diğer tarafa kaçmak üzereyken sesini duydum, "Olivia? Bu sen misin?"

Kahretsin. Bu yaşanıyor olamazdı. Ailemin ne yaptığımı öğrenmemesi için çok çaba sarf etmiştim.

"Selam," dedim, yakalanmanın yarattığı paniği derinlere iterken. "Selam! Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyorsun? Ah, golf oynuyordu işte. Ne aptalca bir laftı.

Az önce gelmiş geçmiş en saçma soruyu sormamışım gibi, "Biraz antrenman yapıyorum," diye rahatça cevapladı.

"Evet. Tabii," dedim.

Diğer oğlan antrenmanına geri dönerken Leo bana doğru yürüdü, golf sopası hâlâ elindeydi. Sapı neon yeşildi; nedenini bilmesem de bu beni bir bakıma şaşırtmıştı.

Kafamdan bir milyon düşünce geçiyordu. *Lütfen burada olduğumu kimseye söyleme! Beni gördüğünden bahsedersen kendini ölmüş bil. Ben Olivia değilim ama beni sürekli onunla karıştırırlar!*

"Burada olacağını bilmiyordum. Burada mı çalışıyorsun? Kimse bundan bahsetmemişti."

Ve işte olmuştu.

"Evet, kimse senin burada olacağından da bahsetmemişti," dedim sorusuna aldırış etmeyerek. *Halbuki bahsetmiş olsalardı hazırlıklı olurdum! Senden kaçınmak için sürekli tetikte beklerdim.*

"Evet, yarınki turnuvada oynuyorum. Sonbahar için LSU takımında bir yer kazanmayı umuyorum."

Bir SEC* okul takımında şansını denemesi bile onun golfte oldukça iyi olduğunu kanıtlıyordu. Taşındığından beri Leo'nun ne yaptığıyla ilgili fazla bir şey bilmiyordum. Acaba buradan ayrılmadan önce de golf oynuyor muydu? Hiçbir fikrim yoktu! Tüm bildiğim Baton Rouge'da yaşadığı ve hâlâ Şeytani Jo'larla düzenli olarak görüştüğüydü çünkü Jo'lar birkaç tatilde (Anma Günü hafta sonu ve Dört Temmuz gibi daha kısa olanlarda) Leo'nun ailesiyle birlikte olduklarından bize katılmazdı. Leo'nun turnuva için şehirde olduğu sürede Maggie Mae Yenge'de kaldığını tahmin ediyordum.

"Ah, güzel... İyi şanslar..." Söyleyecek zekice bir şeyler aradım ama gerçeği hemen söyleyip kurtulmaya ihtiyacım vardı. "Bak, bu hafta burada çalıştığımı aileden kimse bilmiyor ve bu şekilde kalmasını istiyorum, yani lütfen bundan kimseye söz etme, olur mu?"

Tek kaşı havaya kalktı, ben de ona uyum sağlamak için kaşlarımdan birini kaldırdım. Gülümsedi ve tüm yüzü aydınlandı.

"Diğerleri bile bilmiyor mu?" diye sordu.

"Hangi diğerleri?"

"Küçük grubunuzdaki diğerleri." Açık mavi gökyüzüne bakarken gözlerini kıstı. "Mary Jo size ne diye hitap ediyordu?"

İstemeden yüzümü buruşturdum. "Bize bir lakap mı taktı?" Kendimize bir lakap verdiğimizden –Efsane Dörtlü– bunu söylemem veya şaşırmam çok aptalcaydı ama Leo'nun hatırlamaya çalıştığı lakabın bizimki olmadığına emindim. Üstelik bizim de besbelli Şeytani Jo'lar için bir lakabımız vardı.

Hatırladığı saniyeyi yüzünde gördüm. "Sahte Dörtlü! Buydu!"

* Southeastern Conference. Amerika'nın güneydoğu eyaletlerinin içinde olduğu atletik bir birlik –çn

Sahte mi? Biz nasıl sahteydik? "Bu aptalca bir lakap," dedim. Bunu Charlie'ye söyleyene kadar bekleyin.

"Sahte Dörtlü'den kimse burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

Tekrar tek kaşımı kaldırdım. "Bize böyle deme." Devam etmeden önce bir saniye bekledim. "Ve evet, Charlie, Sophie ve Wes burada olduğumu biliyor ama o kadar."

Leo ciddileşti. "Neden kimsenin burada olduğunu bilmesini istemiyorsun?" Sahada etrafına bakındı. "Burada olmak kötü bir şey değil."

Derin bir nefes aldım. "Neden burada olduğum beni ilgilendirir ve bu benim için önemli. Konuyu burada kapatabilir miyiz?"

Bir anlığına beni inceledi. "Tabii. Bizim küçük sırrımız olur."

Ah, *sır* deme şeklini beğendiğimden emin değildim.

Kuyruğun gerisinden bir golfçü, "Affedersin," diye bana seslendi. "Antrenman toplarını nereden alabilirim?"

Diğer golfçülerin yarısı ona sesini kesmesini söyledi.

"Gitmem gerekiyor," dedim ve Leo başka bir şey söyleyemeden yürüyüp uzaklaştım.

Bu resmen hayatımın en kötü günüydü ve saat daha sabahın sekiz buçuğuydu.

Telefon Görevi: Sophie

Charlie beni Lisa Teyze'nin epeyce mesaj atacağına dair uyarmıştı ve bu şaka değildi. Gerçi neden bu kadar fazla sızlandığını anlamıyordum. Püf noktasını çözünce bunu yapmak kolaydı. Lisa Teyze konuşmaktan hoşlanıyordu ve ona bir cevap verdiğiniz sürece, ona göre her şey yolundaydı. Annemin hızlandırılmış versiyonu gibiydi. Birkaç kez mesajlaştık ve Olivia'ya partide giymesi için ne götürmem gerektiğiyle ilgili oldukça yardımcı oldu; Oli-

via bana hiçbir talimat bırakmamıştı. Geçen ay Dallas'ta birlikte alışveriş yaparken aldığı o zarif, askılı turkuaz elbiseyi tamamen unutmuştum. Ah ve o altın halka küpeler elbiseyle harika görünecekti, özellikle saçlarını toplarsa.

Derken bu kombine bir de şapkanın eşlik ettiğini hatırladım. Şapkayı bulmalıydım.

Elbise kolsuz olduğundan, koltuk altlarını tıraş etmesi gerekirse diye çantaya bir jilet de attım. Olivia'nın odasına kendiminki kadar aşinaydım, bu da ona götürmem gereken eşyaları bulmamı kolaylaştırdı.

ANNEM: Şu altın rengi dolgu topukluların muhteşem olur! Onları giy!

Ah, iyi düşündün Lisa Teyze. O ayakkabılar mükemmel görünecekti!

Evet! Harika görünecekler! yazdım. Ama bunu sildim çünkü Olivia'nın tarzına göre fazla neşeliydi. Onun yerine şöyle yazdım: Tamam.

Olivia'nın telefonu titreyip duruyordu ve dahil olduğu bir mesaj grubunun biraz sapıttığını görebiliyordum. Bilmesi gereken bir şey var mı diye kontrol etmek için bir dakikalığına kontrol ettim ama kimin ne giydiğiyle ilgili bir sürü mesajdan ibaretti. Olivia adına cevap vermeli miydim? Bu çizgiyi aşmak mı olurdu? Gruptaki birçok ismi tanıyordum ama onlara Olivia'ymışım gibi mesaj atmak yanlış geliyordu. Olivia'nın neden cevap yazmadığını merak etseler daha iyiydi.

Başka birinin iletişimini idare etmek gerçekten tuhaftı. Olivia bana çoktan Minden'daki arkadaşım Addie'den ve bugün için telefonları değiştirdiğimizi unutan Wes'ten birkaç mesajı yönlendirmişti. Bu mesajları cevaplama konusunda neden okul arkadaşlarından birinden yardım istemediğini anlıyordum. Hayatımı böyle dikizlemesine izin verecek kadar güvenebileceğim az kişi vardı.

Hımm. Belki de telefonumu Olivia'ya vermeden önce Wes'le

sohbetimi silmeliydim. Olivia mesajlarımıza göz atarsa bunun hakkında sonsuza dek konuşup dururdu. Sırf düşüncesinin bile yüzümü kızarttığını hissedebiliyordum.

Her şeyi bir çantaya koydum ve evden çıkmadan önce kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi, anahtarı paspasın altına geri koyup koymadığımı kontrol ederek arabamın yolunu tuttum. Wes bana partinin yapıldığı pansiyonun konumunu göndermişti ve yolumu kaybetme riskine karşı kendime oraya varmak için bolca zaman tanımıştım. Aslında Olivia'nın evinden fazla uzakta değildi.

Pansiyona ulaşana kadar Olivia'nın telefonunun birçok defa titrediğini hissettim. O grup sohbeti gerçekten durmak bilmiyordu. Önemli bir şey kaçırıp kaçırmadığına bakmak için Olivia'nın telefonunu el çantamdan çıkardım ama mesaj annesindendi.

ANNEM: Bayan Woods'a merhaba demeyi unutma ve seni ağırladığı için teşekkür et! Partiyi düzenleyenlerden biri o, aynı zamanda benim oyun grubumda ve aylardır bu partiden söz ediyordu!

BEN: Evet, efendim!

O ünlem işaretini silemeden GÖNDER'e bastım. Ah, peki. Belki Lisa Teyze Olivia'nın keyfinin bugün yerinde olduğunu düşünürdü. Olivia buraya geldiğinde, Bayan Woods'la konuşmayı ihmal etmemesini söylemeyi unutmamam gerekiyordu.

Lisa Teyze'nin sohbetinden çıktığımda yeni bir okunmamış mesaj olduğunu gördüm. Mesajı açtım.

BİLİNMEYEN NUMARA: Nereye gittiğini bilmiyorum ama seni arıyorlar.

Ah, hayır. Derhal telefonumu aradım. Olivia ilk çalışta cevapladı.

"Yolu yarıladım! Üzgünüm! Sıvışmak düşündüğümden daha *zor* oldu," dedi. Sesi telaşlı geliyordu. Ve nefes nefese.

"Bana kalırsa geri dönmelisin," dedim. "Biri az önce mesaj attı ve seni aradıklarını söyledi."

"Ne?" diye ciyakladı. "Kimmiş?"

"Bilmiyorum. Telefon rehberinde numarası yok. Sormamı ister misin?"

"Hayır!" diye karşılık verdi çabucak. "Koç okuldan tüm oyunculara numaramı verdi ama bende kayıtlı olmayan tek numara Locke'unki. Mesaj atan büyük ihtimalle odur. Ama onu görmezden gel... Cevap yazma." Olivia arabayı döndürürken tekerleklerinin acı feryadını neredeyse duyabiliyordum. "Sanırım çay davetini kaçıracağım."

Kahretsin!

"Bekle! Annen Bayan Woods'a merhaba demeni istiyor! Ona çoktan yapacağını söyledim."

İkimiz de bir inilti koyuverdik.

"İçeri girmek zorunda kalacaksın. Benim yerime geç. Farkı anlamayacaktır," dedi Olivia.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesim öyle tiz çıktı ki tanımakta güçlük çektim. "Demek istediğim, akraba gibi görünüyoruz ama o kadar. Seni tanıyan herkes, sen olmadığımı anlar."

"Eh, oraya gelemem ve ilk günden çuvallayamayız!" dedi. "Bayan Woods'u yıllardır görmedim. Abartmıyorum. Senle ben aynı boydayız, saç rengimiz ve vücut yapımız da aynı. Dahası bir şapka takıyor olacaksın. Yemin ederim seni tanımayacak. Bunu yapabilirsin!"

Onun için çantaya koyduğum turkuaz elbiseyi ortaya çıkarırken Olivia'nın beni aptalca fikirlere ikna etmekte usta olduğunu hatırladım. Olivia, Bluetooth'tan cesaret konuşmasına devam ederken sürünerek arka koltuğa geçtim.

"İçeri gir, Bayan Woods'u bul, merhaba de ve oradan ayrıl. Onun annelerden hangisi olduğunu bilmen için sana Facebook'tan bir fotoğraf göndereceğim. Davetli tonla kız var, bu sayede araya karışabileceksin ve ayrıldığında yokluğunu fark etmeyecekler."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandım. Elbiseyi

giydim ve kalçalarımı oynatarak şortumdan kurtuldum. Ayakkabılarımı kayışlarını bağladım ve şapkayı takmadan önce saçlarımı parmaklarımla taradım.

"Devam et ve oraya gir. Erken gittiğin için daha az kişiyle karşılaşacaksın. Tamam, ben golf sahasına döndüm. İşin bitince beni ara. Seni seviyorum!"

Ve sonra gitmişti.

"Bu partiye katılıp onun yerine geçeceğime *inanamıyorum,*" dedim kendi kendime. "Bu benden şimdiye dek yapmamı istediği en sersem, en aptal, en saçma şey. Yine de bunu yapacağım."

Arka koltuktan dışarı çıktım ve garaj yolundan yarı yürür yarı koşar tempoda pansiyona ilerlerken uçmasın diye şapkamı tuttum. Hızla şöyle bir göz attığımda az sayıda araba olduğunu gördüm, yani belki Olivia haklıydı. İçeri sorunsuz girip çıkabilirdim. Konut üç katlıydı ve eviniz olsa çirkin sayılabilecek canlı bir maviye boyanmıştı ama bir pansiyonda her nasılsa etkili bir sonuç vermişti. Pencereler beyaz çerçeveliydi ve binayı çevreleyen verandanın her direğinin arasına eğreltiotları asılmıştı. Ön kapıyı kullanmamaya karar verdim ve bahçeden yan kapıya doğru yürüdüm. Kendimi içinde bulmadan önce neye bulaştığımı bilmeye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Kapıyı açarken gıcırdadı ve gizlice içeri baktım. Çiçekleri düzenleyen ve yiyecekleri tepsilere yerleştiren dört anne vardı. Gevezelikleri odaya yayılıyordu ve herkes bir ağızdan konuşurken nasıl söylenenleri takip edebildiklerini merak ettim. Bir an durup Bayan Woods'un Olivia'nın az önce gönderdiği fotoğrafını kontrol ettim ve dümdüz sarı saçları omuz hizasında, zayıf bir kadın olduğunu gördüm. Odaya tekrar gizlice baktım. Harika, Bayan Woods buradaki diğer üç kadına tıpatıp benziyordu.

Kapıyı nazikçe kapatıp dışarı geri çıktım. Binanın yan tarafına yürüdüm ve FaceTime'la Wes'i aradım.

"Hey, n'aber?" dedi arama bağlandığında. "O şapkayla tatlı görünüyorsun!"

Ayyy! "Asıl sen çok tatlısın!"

Ve hemen ardından, nerede olduğumu ve ne yaptığımı hatırladım.

"Kafayı yiyeceğim!" diye gergin bir sesle fısıldadım. Ekrana öyle yakındım ki eminim burnumu kocaman görüyordu. "Olivia buraya gelemedi ve içeri girip Bayan Woods adında bir kadına merhaba demem gerekiyor çünkü Lisa Teyze böyle yapmamı söyledi ve Olivia bu Bayan Woods'un, o olmadığımı anlamayacağına inanıyor ama yapma, tabii ki o olmadığımı anlayacak ama odada dört tane anne var ve hangisinin Bayan Woods olduğunu bilmiyorum ve diğerleri Olivia'nın nasıl göründüğünü biliyorsa ne olacak ve sana kafayı yiyeceğim demiş miydim?" Bitirince derin derin nefeslenmem gerekti.

"Tamam, sorun olmayacak. Telaşlanma," diye fısıldadı Wes. "Telefonu annelere doğru çevirebilir misin? Bayan Woods'un oğluyla birkaç yıl önce futbol oynamıştım. Sanırım onu ayırt edebilirim."

Parmak uçlarıma basarak tekrar kapıya yürüdüm ve telefonu içeri doğrultacak kadar araladım. Telefonu geri çekmeden önce Wes'e dört tam saniye tanıdım.

"Onu gördün mü?"

Wes'in yüzünde o çok sevdiğim geniş gülümseme vardı. "Evet, sarı elbiseli olan. Diğer anneler Olivia'yı kesinlikle tanıyordur, bu yüzden onlara yaklaşma. Bayan Woods yalnız kalana dek bekle, sorun yaşamayacaksın. Bayan Woods, Olivia'yı neredeyse hiç tanımıyor, yani Olivia büyük ihtimalle haklı, kadın o olmadığını anlamayacaktır."

Ekranı öptüm ve onu işim biter bitmez aramaya söz verdim. Kendimi toplamam ve Bayan Woods'u tek yakalayabileceğim daha iyi bir giriş var mı diye bulmam lazımdı, böylece pansiyonun arka tarafından dolanıp bir tuğla duvara yerleştirilmiş beyaz, ahşap bir bahçe kapısının önünde durdum. Ahşap çıtaların arasından şöyle bir baktığımda partinin başlamaya hazır olduğunu gördüm. Bir gizli bahçeye benziyordu. Küçük ağaçlar, çiçek açan bitkiler ve bahçenin ortasındaki çeşmeye uzanan eski

tuğla bir patikayı iki yandan kuşatmış sarmaşıklar... Yan tarafa yerleştirilmiş uzun bir masada büyük vazolarda kocaman çiçek aranjmanları vardı – ikisi masanın birer ucunda ve biri de tam ortasındaydı. Kamerayı yakınlaştırdım ve Lisa Teyze'nin sonradan isteyeceğini bildiğim fotoğrafları çektim. Alan boyunca yerleştirilmiş yuvarlak masaların her birinde esas çiçek aranjmanlarının daha küçük versiyonları vardı. Onların da fotoğraflarını çektim.

En iyi Olivia olmakta kararlıydım.

Evin içinden yiyecek tepsileriyle çıkan anneler, onları uzun masaya yerleştirirken ekstra özenliydi. Aralarında sarı elbiseli kimse yoktu, bu durumda fırsatım varken Bayan Woods'u yalnız yakalama umuduyla yan kapıya koştum.

Kapıyı hızla açıp doğrudan ona yöneldim.

"Merhaba!" dedim niyetlendiğimden daha yüksek sesle.

Bayan Woods yerinden sıçradı ama sonra bana kocaman gülümsedi, kim olduğuma dair hiçbir fikrinin olmadığı açıktı. Hadi bakalım.

"Ben Olivia..."

"Evet, elbette! Lisa'nın kızı. Hık demiş burnundan düşmüşsün!" Annelerimiz ikizdi, yani sanırım bu mantıklıydı? Şimdi yüzü sevinçle parlarken kollarını iki yana açmış bana yaklaşıyordu.

"Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim! Her şey çok güzel görünüyor."

Beni kendine çekip sarıldı ama şapkalarımızın çarpışmaması veya makyajımızın bozulmaması adına, mesafeyi koruyan türde bir kucaklaşmaydı. "Seni ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Sarah üst katta, her an aşağı inebilir." Bunu söyledikten sonra beni serbest bıraktı ve fırından yeni çıkmış kruvasan tepsisine döndü. Sırf onlara bakmak bile ağzımı sulandırdı. "Gidip keyfine bak. Biraz panç al!"

Şimdi sıkışıp kalmıştım. Arkamı dönüp çekip gidemezdim. Fakat avluya da dönemezdim çünkü o zaman Olivia olmadığımı muhakkak anlayacak olan kadınlarla konuşmak zorunda kalırdım.

"Tuvalete gitmeliyim," dedim. Mükemmel.

Bayan Woods dar bir koridoru işaret etti. "Bu yatak odalarının hepsinde bir banyo var. İstediğini seç!"

Ve kaçıverdim. En uzaktaki yatak odasını buldum ve içeri girip kapıyı kilitledim. Tekrar Wes'i aradım.

"Oradan canlı çıkabildin mi?" dedi telefonu açar açmaz.

"Hayır!" Yine gergin bir sesle fısıldıyordum. "Bir yatak odasında mahsur kaldım. Bayan Woods'la konuştum ama sonra panikledim."

Odada volta atıyordum. Ve terliyordum. Adi bir suçlu gibi terliyordum! Keşke Olivia için getirdiğim deodorantı kullansaydım.

"Sadece arkanı dönüp oradan çık. Yemin ederim aşırı düşünüyorsun. Kimse sana bir şey demeyecek. Sadece çık oradan."

"Tabii ki aşırı düşünüyorum! Ama bunu bilmek yardımcı olmuyor ve aşırı düşünmeyi bırakamıyorum." Pencerelerden birinin önünde durdum. "Sürünerek pencereden dışarı çıkacağım."

"Ne?" diye bağırdı Wes. "Soph, kapıdan yürüyüp çık işte. Herhangi bir kapıdan."

Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Oraya dönemem. Seni tekrar arayacağım." Aramayı sonlandırdım ve elbisenin cebi olmadığından ve iki elime birden ihtiyaç duyacağımdan Olivia'nın telefonunu sutyenimin içine tıktım. Perdeleri aralayıp pencereyi açtım ve ön verandaya baktığını fark ettiğimde rahat bir nefes aldım. Kapıya koşup kilidini açtım ama onu kapalı bıraktım. Sonra pencereye döndüm ve bir bacağımı dışarı savurdum. Tanrım, biri beni şu anda görse bunu nasıl açıklardım bilmiyordum.

Çay Partisinin Davetsiz Katılımcısı ve Firarisi, Sophie Patrick.

Diğer bacağımı da dışarı çekmeyi denedim ama dolgu topuklu ayakkabım pencere pervazına takıldı ve kendimi tepetaklak düşerken buldum. Şapkam verandanın karşısına yuvarlandı. Kafamı kaldırıp baktığımda üç kız herhalde ana giriş olan yerin önünde duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu kızlardan biri. Elbisem havalandığında bir taraflarımı teşhir ettiğime emindim ama şu anda onu kafama takamazdım.

Kızlardan hiçbirini tanımıyordum ki bu iyiydi. "Evet, çok sakarım. Üzgünüm. Bir tuvalet ararken o odada kilitli kaldım."

Aklımı kaçırdığımı düşünüyor olmalıydılar ama hiç değilse bana hiç soru sormadılar. Kapıya en yakın olan kız zili çaldı; kapı açılmadan önce buradan çıkmam gerektiğini, yoksa başladığım yere döneceğimi biliyordum.

Hızla yürüyerek yanlarından geçtim, ön basamaklardan inip köşeyi dönerken şapkamı kaptım. İçlerinden birinin, "Bu da kimdi?" dediğini ve diğerinin cevap verdiğini duydum, "Hiçbir fikrim yok ama ayakkabılarına *bayıldım*."

Arabama dönene dek rahatlayamadım. Olivia'nın telefonu sutyenimin içinde çaldığında koltuğumda sıçradım. Arayan Wes'ti.

"İyi misin?" dedi ben telefonu açar açmaz.

"Evet, dışarıdayım. Ve bunu bir daha asla yapmayacağım."

O kadar uzun süre kahkaha attı ki neredeyse telefonu yüzüne kapatacaktım. Sonunda, "Gel de öğle yemeği için buluşalım. Her şeyi duymak istiyorum," dedi.

"Gelemem! Ben Olivia'yım, unuttun mu? Lisa Teyze öğrenmesin diye parti bitene kadar burada oturmak zorundayım."

"Tamam, yiyecek birkaç şey alıp yanına geliyorum. Arabanda bir pikniğe ne dersin?"

"Evet! Bulabilirsen kruvasan getir!"

Olivia

Ellerbe Hills'ten yaklaşık dokuz dakikalığına ayrılmıştım ama sanki saatler sürmüştü. Ya da artık burada yaşıyormuşum gibi hissettiğime göre, belki de zaman kavramını tümüyle yitirmiştim.

Ben giderken oyuncular oyuna başlamıştı ve yarınki gerçek performansları sırasında yapacakları gibi bir tur oynuyorlardı. İhtiyaçlarını onlar için alıp getirmiştim; atıştırmalıklarıyla suları

tazelemiş, ne olduğunu bile bilmediğim cihazlar için pil bulmuştum, peki Koç şimdi benden ne istiyor olabilirdi?

En azından girişteki bekçi beni tanıdı ve eliyle geçmemi işaret etti.

Koç'un yakınlarda olma ihtimaline karşın, beni arabamdan inerken görmesin diye uzak bir köşeye park ettim. Otoparkın bir ucundan diğerine ilerlemek için acele etmem gerekti ama kulüp binasını geçip golf sahasına varmam yalnızca birkaç dakika sürdü. Ve beklediğim gibi Koç Cantu güneşe karşı bir elini gözlerine siper etmiş, beni arıyordu.

Sonunda yerimi saptadığında bıkkın görünüyordu. "Olivia, bir golf arabası alıp bu bayrak kutusunu taşıman gerek." Kutu, metal direklere bağlı küçük, kırmızı bayraklarla doluydu. Bize en yakın greeni işaret etti. "Greenin yanındaki golf arabası yolunun kenarına o bayrakları nasıl koyduğumu görüyor musun? Green nedir biliyorsun, değil mi? Deliğin hemen etrafındaki çok kısa çimenli bölüm?"

Başımla onaylarken, oyunla ilgili bilgimin bu kadar kısıtlı olduğunu düşünmesine bozulmamaya çalıştım. Gerçi greenin ne olduğunu bilmeme rağmen, bunun dışında pek de yanılmıyordu.

"Ebeveynlerin oyuna girmelerine engel olmak için bu bayrakları her adacıkta golf arabası yolunun yanına yerleştirmene ihtiyacım var. Her zaman fazla yaklaşmaya kalkışıyorlar ama bunun işe yarayacağını umuyorum."

"Her yarım metrede bir mi?"

"Evet, yolun hemen greene yaklaştığı yere."

Golfte sessizliğin ve kimseyi rahatsız etmemenin esas olduğunu sanmıştım fakat gece yarısından önce tüm sahaya baştan başa bunları yerleştireceksem bir noktadan diğerine fırlamam gerekecekti.

"Araba yolundan ayrılma. Atış yapan birini görürsen hareketsiz bekle," dedi Koç aklımı okuyabiliyormuşçasına, sonra elime bir telsiz tutuşturdu. "Bunu en düşük ses ayarında tut. Bu şekilde, sana ihtiyacım olursa haber verebilirim."

Yanında bir telefon taşımıyordu ama bir telsiz taşıyordu. Üstelik beni bundan arayabilecekse asla sahadan ayrılma şansım olmayacaktı.

Koç Cantu golf arabamın arkasına bir buz kasasıyla birlikte ekstra atıştırmalıklarla dolu bir torba, kâğıt havlular ve bir küçük havlu yığını koydu.

"Soğuk atıştırmalıklar su ve Gatorade'lerle birlikte kasada," dedi. "Oyunculardan biri aşırı sıcaklarsa küçük havlular sulanmış buzda ıslatılabilir. Ayrıca burada küçük bir ilkyardım çantası var. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Telsizini bana salladıktan sonra kulüp binasına doğru yöneldi. Golf arabasının nasıl kullanılacağını kavramak haddinden fazla vaktimi aldı. Gaza en hafif dokunuşum beni arabadan dışarı fırlatıyordu ve frene aynı ölçüde hafif dokunuşum beni az kalsın mevcut olmayan ön cama savuruyordu. Kaldı ki arabayı geri vitese aldığımda tüm gözleri üzerime çeken tiz sesli vınlamadan bahsetmiyordum bile.

Sahanın ön ve arka tarafındaki dokuzar delik temelde aynı genel bölgede başlıyor, sonra zıt yönlere dağılıyordu. Sayısal sırayla gitmeye karar verdiğimden birinci delik ilk durağım olacaktı. Anladığım kadarıyla, bugün hem antrenman yapan bir sürü turnuva oyuncusu hem de saha turnuvada oynamayan herkese kapanmadan önce maç yapan birçok sıradan golfçü vardı. İki grup arasında yaklaşık kırk yıllık bir yaş farkı olduğu için hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek kolaydı.

Etrafta kimse yokken hızlı sürüyor, herhangi birine yaklaştığımda ağır ve temkinli ilerliyordum. İnsanlar her yerde oynuyordu ve kimseyi rahatsız ederek oyununu bozmak istemiyordum. Yolda birkaç golf arabası daha vardı, sürücüleri oyuncuların ebeveynleriydi herhalde. Bazısı çocuklarını videoya çekerken diğerleri seslenerek taktik veriyordu ancak kızını topa hoşlanmadığı bir biçimde vurduğu her seferinde tam mânâsıyla azarlayan baba hızla antipatimi kazandı.

"Sierra, onu yanlış yere gönderdin! Sanki beni dinlemiyorsun bile!"

Her nasılsa Sierra ona hiç tepki vermiyordu. Kullanmayı az önce bitirdiği sopayı çantasına geri koydu ve topun düştüğü yere doğru yürümeye başladı.

"Freddy, ona bağırmayı bırakmak zorundasın," dedi başka arabadaki bir kadın. "Geçen seferki gibi seni buradan kovacaklar."

Freddy elini direksiyonun tepesine küt diye vurdu. "Yemin ederim ki kasten yapıyor. Bu turnuvanın ne kadar önemli olduğunu bilmiyor mu?"

Acaba şu adam ne kadar korkunç olduğunu bilmiyor muydu? Yoldan hafifçe saparak onlardan kurtulup sonrasında hızlanarak uzaklaştım.

Her delik farklıydı. Bazısında bayrakla işaretlenecek alan yol kıvrılırken uzuyordu, diğerleriyse yalnızca birkaç adımlıktı.

Dördüncü delikte okuldan çocuklara rastladım. Onları takip eden birkaç ebeveyn de vardı ama hiçbiri Sierra'nın babası kadar gürültücü değildi. David ve Cal'un suya ihtiyacı olduğunda sonunda işe yaradığımı hissettim. Onlar çantalarının yanına dönerken Locke bana doğru yürüyordu.

"Selam! İçeceğe ihtiyacın var mı? Veya atıştırmalığa?" Koç'un beni aradığını haber verdiği için ona fazlasıyla nazik davranmaya çalışıyordum ama bu boşa gitti.

"Hayır, orada hiç Advil'in var mı?"

Arkamı dönüp ilkyardım çantasını aldım. Biraz karıştırdıktan sonra nihayet küçük bir şişeyi çekip çıkardım. "Kaç tane istiyorsun?" diye sordum.

"Dört tane ver," dedi.

Herhalde bu tavsiye edilen dozajı aşıyordu ama ona istediği miktarı verdim. "Başka bir şey?" diye sordum. Locke hapları ağzına atıp biraz suyla yuttuktan sonra.

"Tüm hafta burada olacak mısın?" diye sordu.

Omuz silktim. "Galiba. Koç'a bağlı." Burada olacağımı biliyordum aslında.

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Çoğumuzun başarılı olmaya ihtiyacı var. Özellikle biz mezun olanların. Bunu olduğundan daha fazla zorlaştırma," dedi.

Sonra da gitti.

Bu da neyin nesiydi? Farkında olmadan oyununa zarar mı veriyordum? Koç'un beni aradığına dair mesaj atmak için harcadığı yirmi saniye tüm gününü mahvetmeye yetmiş miydi?

Golf arabama döndüm ve sıradaki deliğe sürdüm. Böyle bir haftaya dayanabileceğimden emin değildim.

Doğru #5: Tüm *toga*lar eşit yaratılmamıştır.

10 Mayıs Salı, Öğleden Sonra

Telefon Görevi: Sophie

"Keşke o pencereden düşüşünü görebilseydim," dedi Wes kısık sesle.

Bir kahkaha attığında böğrüne dirseğimle vurmam yalnızca daha şiddetle gülmesine yaradı.

"Eminim o zavallı kızlara kendimi teşhir ettim. En azından kim olduğumu bilmiyorlardı."

"Yalan söylemeyeceğim, yarınki görev günüm için biraz endişeliyim," dedi Charlie.

Evet, Charlie'nin yarınki görev günü konusunda hepimiz endişeliydik.

Nonna'daydık; mutfağında takılıyor, çilekli tart yiyorduk. Ben hâlâ "Olivia'ydım", annesinden ve nerede olduğunu soran arkadaşlarından gelen mesajları cevaplıyordum. Ve sosyal medya uygulamalarından çıkış yapmadığı için her yönden mesaj alıyordum.

Bu noktada sadece Lisa Teyze'ye cevap veriyordu ama bildirimler birikiyordu.

"Bailey ve Mia'yı cevaplamalı mıyım?" diye sordum Wes ve Charlie'ye. "Durmadan mesaj atıyorlar."

Wes omuz silkti ve bana bir *hiçbir fikrim yok* bakışı attı. "Belki basit tutarsan?"

Yalnızca telefon mesajlarını cevaplamaya karar verdim. Olivia diğer uygulamalara sonradan göz atabilirdi.

Kaçırdığım için çok üzgünüm! Çok güzel görünüyordu! Anneanneme işte yardım ederken kendimi kaptırmışım! yazarken Charlie ekledi, "Ama ünlem işaretlerini abartma. Olivia'dan çok daha neşelisin ve belli oluyor."

Mesajı düzenledim. Charlie'nin haklı olmasından nefret ediyordum. Mesajı gönderdiğim sırada yeni bir mesaj geldiğini gördüm.

"Bu aynı numaradan aldığı ikinci mesaj. Olivia bunun Locke diye bir oğlandan geldiğini söylüyor," dedim.

İkisi de başını bana doğru çevirdi.

"Ver bakayım," dedi Charlie.

Olivia'nın telefonunu kendime çektim. "Belki görmeni istemiyordur?" dedim.

Charlie'nin alnı kafa karışıklığıyla buruştu. "Yarın TÜM GÜN telefonu bendeyken göreceğim." Bunun üstüne telefonu elimden çekti.

Charlie mesajı yüksek sesle okudu: "'Üzgünüm. Bugün ahmak gibi davranmak istememiştim. Umarım başın belaya girmemiştir.'"

"Oha, neden ahmak gibi davranmış ki?" dedi Wes.

"Cevap vermeli miyiz?" diye sordu Charlie. "Ona deriz ki gitsin kendini..."

"Hayır!" dedim kuzenim cümlesini bitirmeden. "Özür diliyor. Belki sadece aşırı strese girmiştir?"

"Locke oldukça azimlidir. Golfle yer, uyur ve nefes alır." Wes mesajı tekrar okudu.

Charlie omuz silkti. "Onu pek tanımıyorum."

"Çünkü her zaman golf oynar," diye karşılık verdi Wes.

Charlie başka bir şey söylemek üzereydi ama antrede Nonna'nın sesini duyunca durdu. Günün bu saatinde genellikle dükkânda olurdu fakat üst kattaki banyolardan birinde sızdıran bir lavabo vardı ve tamiri konusunda bir tesisatçıyla görüşmek için akşamüzeri erken çıkmıştı.

"Sana bahsettiğim şu küçük fotoğraf çerçevelerini aldım. Çocukların lise son fotoğraflarını onlara koyacağız. Giriş masasında çok hoş görünecek," dedi yüksek sesle.

Bizimle konuşup konuşmadığını anlamak için başımı köşeden uzatıverdim ama telefonu antre masasının üstüne koymuş, postaları ayıklıyordu.

Ve hemen sonra Lisa Teyze'nin hoparlörden gelen sesini duydum. "Ah, harika, anne. Evimde bazı fotoğraflar var. Şehirden ayrılmadan önce bastırmıştım. Çerçeveleri Olivia'ya verip ofisteki çalışma masama koymasını söylesene."

Hızla başımı geri çevirip Wes'le Charlie'ye baktım; hepimizin yüzünde benzer panik ifadeleri vardı.

"Onu gördüğümde çerçeveleri veririm ama bugün burada değildi," dedi Nonna.

"Hımm. Bu garip. Orada olduğunu söylüyor," dedi Lisa Teyze.

Charlie, Olivia'nın telefonunu tuttuğu gibi süratle arka kapıdan dışarı koştu.

"Onun burada olduğunu ne söylüyor?" diye sordu Nonna adımları yaklaşırken. Yabancı bir cihaz arıyormuşçasına mutfağa şöyle bir baktı.

"Telefonu. Bu bir uygulama. Olivia'nın orada olduğunu söylüyor," dedi Lisa Teyze.

Wes ve ben Nonna'ya döndük, o da bize bakıyordu.

"Olivia burada mı?" diye sordu.

Bir şey söylemek için ağzımı açsam da beynim durdu ve hiçbir şey söyleyemedim. Wes şaşkınlığımı daha çabuk atlattı.

"Buradaydı. Sen üst kattayken kısa bir süreliğine uğradı. Ama az önce Charlie'yle gittiler."

Nonna'nın gözlerinde yalan söylediğimizi bildiğini gösteren şu bakış vardı. Sizi kıvrandıran türde bir bakıştı. Kıvranmamak için gerçekten çok yoğun bir şekilde odaklandım.

"Hı hı," dedi hâlâ keskin bakışları içimize işlerken.

"Çerçeveleri onun evine götürebilirim, Nonna," dedim sonunda sesimi bularak.

Başını yana eğdi. "Sorun değil. Onları sonra veririm."

Nonna bir şeyler döndüğünün kokusunu almıştı. Bu iyiye işaret değildi. Son bir bakış attıktan sonra mutfaktan ayrıldı ve Lisa Teyze'yle konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Görünen o ki bizim eve dönmüş," dedi Lisa Teyze.

Wes'le ben tabaklarımızı rekor hızda yıkayıp yerine koyduk. Olivia'nın evine gidip Charlie'nin Lisa Teyze'ye aptalca bir şey söylemediğinden emin olmalıydık.

Olivia

Güneşten yanmıştım, dermansızdım ve vücudumdaki bir şeyleri aşırı zorladığıma emindim. Bugün zor geçmişti. Ve daha tamamlanacak üç günüm vardı.

Tepemde sonuna kadar açık tavan vantilatörüyle oturma odamızın zemininde yatarken Charlie hızla eve girdi, onu vakit kaybetmeden Sophie'yle Wes takip etti. Charlie beni ayağıyla dürttü.

"Ölmüş mü?" diye sordu.

Bir elimi kaldırıp ona ortaparmağımı gösterdim.

"Hayır!" dedi. "Gayet iyiymiş!"

Sophie yerde yanıma küt diye oturdu, elinin kolumun üstünde havada gezindiğini göz ucumla görebiliyordum.

"Çok acıtıyor olmalı," dedi. Ne kadar yandığımı görmek için cildimi dürtmeye can attığını biliyordum.

"Canım çok yanıyor," diye karşılık verdim.

Sophie oturduğu kadar hızla ayağa fırladı. "Nonna'da buna iyi gelecek bir krem olacaktı! Hemen dönerim," dedi ve gitti.

Charlie ve Wes tam arkamdaki kanepede oturuyordu.

"Sahada çetin bir gün müydü?" diye sordu Wes.

Elimi kaldırıp ona da ortaparmağımı gösterdim. İkisi de kahkahayla güldü.

"Nonna bir şeyler çevirdiğimizden şüpheleniyor olabilir," dedi Charlie. "'Sen' onun evindeyken annenle konuşuyordu." *Sen* derken parmaklarıyla havada tırnak işareti yapmıştı.

Bunun üzerine doğruldum. "Ne oldu?"

Wes eliyle geçiştirdi. "Biz hallettik. Harikaydık."

"Nonna'nın bir şeyler çevirdiğimizden şüphelenmesini sağlayacak kadar mı harikaydınız?"

İkisi bakıştıktan sonra tekrar bana baktılar. "Şey, onun her şeyi *bildiğinin* farkındasın, değil mi?" dedi Wes.

"Tamam, o zaman belki Nonna'nın evinden uzak durursunuz," dedim.

Charlie gücenmiş görünüyordu. "Ama çilekli tart orada."

Sophie'nin kollarıma ve bacaklarıma süreceğim kremle geri dönmesi uzun sürmedi. Nonna birkaç blok ötede oturuyor olmasaydı eminim hepimiz yıllar önce yok olmuş olurduk.

"Önce gerçekten duş alman gerek, sonra bunu sür," dedi ve oğlanlara döndü. "Giyinip hazırlanmaya başlayacağız. Parti için sonra bizimle tekrar burada buluşmak ister misiniz?"

"Tamam, iyi fikir," dedi Wes kanepeden kalkarken

"Yerden kalkabileceğimden emin değilim," dedim aynı anda.

"Geliyorsun. Bu gidişle, katılabileceğin son mezuniyet partisi bu olabilir," dedi Charlie. Ardından ekledi, "Sophie sana bugün pencereden nasıl düştüğünü anlatsın."

Sophie gözlerini devirdi. "Ayağım takıldı."

"Pencereden mi düştün?" diye haykırdım. "Lütfen bana çay partisinde olmadığını söyle."

Sophie ayağa kalkmama yardım etti. "Hazırlanırken sana tüm ayrıntılarını anlatacağım."

Bir saat sonra tekrar alt kata indiğimizde Sophie'nin gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Dirseklerimin aşağısından itibaren bütünüyle kızarmış olsam da esmer tenim dirsek yukarısına kıyasla solgun görünüyordu, buna tek çıplak omzum da dahildi. Boynum ve yüzüm hariç. O kısımlar da eşit derecede kırmızıydı. Üstelik bembeyaz *toga*nın yanında yanıklar çok fazla kırmızı ve cildim çok fazla solgun görünüyordu.

Bu... hoş bir görüntü değildi.

Kollarımı önüme uzattım. Özellikle bugün Sarah'nın çay partisini kaçırmış olduğumdan, bu akşamki partiyi de kaçırmak istemiyordum ama bu gülünçtü. "Bu şekilde gidebilir miyim bilmiyorum."

"O kadar kötü değil," diye beni ikna etmeye çalıştı Sophie kıkırtılarının arasından. "Yemin ederim."

Fakat Wes'le Charlie eve geldiğinde o kadar kötü olduğunu anladım. Öyle şiddetle gülüyorlardı ki gözyaşlarını güçbela engelleyebiliyorlardı.

Charlie kırmızı puantiyeli örtüsünün ucunu kaldırdı. "Belki de değiş tokuş etmeliyiz! Bununla daha iyi uyum sağlayabilirsin."

"Fikrimi değiştirmeden önce gidelim," dedim onu geçip kamyonetine yürürken.

Parti, arabayla yirmi dakikalık mesafedeydi. Ben ön koltukta otururken Wes'le Sophie arka koltuktaydı.

"Yarın akşam parti yok, değil mi?" diye sordu Wes.

"Tanrı'ya şükür yok," dedim ve bunu bu kadar huysuzca söylemiş olmaktan nefret ettim. Bunun lisenin en iyi haftası olması gerekiyordu, oysa ben perişan hâldeydim.

"Hayır, neden?" diye sordu Charlie.

"Judd bir müzik grubuna katılmış," dedi. Bir duraklama oldu ve hepimiz gülmekten yarıldık.

Sophie boğulurcasına, "Solist değildir umarım!" dedi. Hepimiz Judd'ın karaoke yapışını dinleme talihsizliğini deneyimlemiştik.

"Hayır, davulda," diye cevapladı Wes.

Charlie dikiz aynasından Wes'e göz attı. "Judd ne zamandan beri davul çalıyor?"

Koltuğumda arkama döndüğümde Wes'in omuz silktiğini gördüm. "Hiçbir fikrim yok. Ama yarın akşam Superior'da ilk konserlerini verecekler. Ona uğrayacağımızı ve performanslarını izleyeceğimizi söyledim."

"Ah, tabii bunu kaçıramayız," dedim kahkaha atarak. Bir an sonra irkildim çünkü tüm bu hareketim yüzümdeki yanığın acımasına sebep olmuştu.

Sonunda gideceğimiz yere vardık. Burası şehrin en iyi güvenlikli sitelerinden birinde devasa bir evdi. Partiyi altı farklı aile dört çocuğun şerefine düzenlediğinden büyük çapta bir organizasyondu. Abartılı derecede büyük bir organizasyon.

Charlie arabayı evin yakınında durdurduğunda bir vale kamyonetini aceleyle götürmek için hazırdı.

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum." Charlie kapalı camın arkasından valeyle dik dik bakma mücadelesine girişirken kapısını açmadı. "Bu kamyoneti benden başkası süremez."

Charlie'yi kamyonette yalnız bırakarak hep birlikte indik. O da sonunda pes etti ama kamyonet gözden kaybolana dek arkasından izledi. Köşede, iki büyük desteksiz sütunun yanında duran beyaz *toga*lı iki adam vardı; onların *toga*ları çarşaftan yapılmış gibi değil de gerçek görünüyordu.

"Parti bu tarafta," dedi içlerinden biri, aralarında yaklaşık beş altı metre bulunan daha fazla sütunun sıralanmış olduğu bir yolu bize işaret ederek.

Charlie adamlardan birine yaklaşıp sordu, "Bu işi nasıl kaptınız? Ve saati ne kadar?"

Onu dikkate almadılar.

Biz sütunlu yolda ilerlemek üzereyken bir araba yanaştı. Arkama göz attığımda, gelenlerin okulumuzun bugün antrenman yapan golfçüleri olduğunu gördüm.

"Aman Tanrım," dedim. Güneşin altında benimle aynı miktarda zaman geçirmişlerdi, buna rağmen hiçbiri kavrulmuş görünmüyordu.

"Ne oldu? Bu kim?" dedi Sophie.

"Locke," dedi Charlie oğlanın adını garip bir şekilde uzatarak.

Arkamı dönüp ona baktım. "Neden adını öyle söyledin?"

"Güneş yanığı yüzünden kızarabileceğini düşünmezdim ama bu mümkünmüş!" Çok komik olduklarını düşünen Wes'le Charlie bir beşlik çaktı. Sophie'yle ben de onları yumrukladık.

"Bugün sana mesaj attı. Kaba davrandığı için özür diledi," diye fısıldadı Sophie çünkü bu tarafa yürüyorlardı. "Özrünün kabul edilip edilmemesi gerektiğini bilmediğimden ona cevap vermedim."

Bana çok fazla gelen mesajım olduğunu söylemişti ama henüz eski mesajları açıp gözden geçirmemiştim.

"Selam," dedi Lily bana yaklaştıklarında. Cildimin güneşten nasıl yandığını görünce irkildi. "Olamaz, güneş kremi sürmeyi unutmuşsun."

Ve bu akşam *herkesin* yorum yapacağı ortak mevzunun bu olacağını anladım.

"Aynen," diye karşılık verdim. "Hepinizin burada olmasına şaşırdım."

Erkeklerin çoğu bu konuda mutlu görünmüyordu.

Em Beth söze girdi, "Onları zorladık. Tek ilgilendikleri golftü fakat lise son partilerinin hepsini kaçırmak hiç eğlenceli değil, bu sebeple katılmayı kabul ettiler."

"Bir saatliğine," dedi Locke.

"Dün akşam Vagon Tekerleği'nde olmayı sorun etmiyor gibi görünüyordun." Kendime artık Locke'la konuşmayacağımı söylemiştim, ne var ki kendimi tutamamıştım.

"O antrenmandan önceki akşamdı. Maçtan önceki akşam değil."

Lily, David'i çekti ve Cal'ın koluna girerken Em Beth, "Eh, o hâlde bir saniyeyi bile boşa harcamamalıyız," dedi.

Locke yürüyüp gitmeden önce oyalandı. Bir şey daha söylemek istediğini sezdim ama seyircilerin varlığından hoşlanmadığını açık ederek Wes, Sophie ve Charlie'yi süzdü. Sonunda arkadaşlarının peşinden gitti.

Sophie el çırptı. "Ah, seni kesiyordu!"

"Kesiyordu. Bu ne demek?" Charlie'nin kafasının karıştığı açıktı.

Sophie yüzünü buruşturdu. "Kesiyordu. Ona bakmayı bırakamıyormuş gibi. Sevgi dolu gözlerle. Kalpler fışkıran gözlerle."

"Doğru olmayan şeyler görüyorsun," dedim.

Golfçü grubuna önden gitmeleri için biraz zaman tanıdıktan sonra, evin arkasını saran sütun sıralı yolda peşlerinden ilerledik. Bahçenin ortasında bir havuz ve daha fazla beyaz sütunla birlikte alan boyunca oraya buraya serpiştirilmiş küçük ateş çukurları vardı. Televizyonda göreceğiniz bir ortamı andırıyordu.

Bir sürü kişi çoktan gelmişti ve birçoğu Charlie gibi daha eğlenceli bir görüntü yaratmak için geleneksel beyaz çarşaf kullanmamaya karar vermişti. *Star Wars* çarşafı giyip eline bir ışın kılıcı almış bir oğlan vardı ve bir grup kız gökkuşağının her renginde çarşaflar kuşanmıştı. Biz bir arada kalarak kalabalığın arasında dolaştık ve tanıdığımız insanları bulduk.

Şerefine parti verilenlerden biri olan Ross bize katıldı, Wes ve Charlie'yle yumruk tokuşturarak selamlaştı. "Hepiniz gelebilmişsiniz!"

"Bu delilik!" dedi Wes.

Sophie de ben de her şeyi incelemeye çalışmakla meşguldük.

"Düğünüm bu kadar güzel olmayacak," dedi Sophie bana doğru eğilerek.

"Benimki de öyle."

Havuzun diğer tarafında bir yiyecek çadırı vardı ve arka kısma doğru konumlanmış bir müzik grubu çalmaya hazırlanıyordu.

"Yiyecekler bu tarafta," dedi Ross çadırın olduğu tarafı işaret ederek. "Ve orada, çalılıkların arkasında gizlenmiş bir bira fıçısı

var" diye ekledi tam tersi yöne işaret ederek. Sonrasında, yeni gelen başka bir grup insanı karşılamak için yoluna devam etti.

Charlie, Bianca'yı görür görmez bir şey demeden onun yanına giderken Wes'le Sophie çoktan dans pistinde olan Judd'a doğru yöneldi. Ben de Bailey ve Mia'nın takıldığı yere ilerledim.

Güneş yanığımı gördüklerinde yüzleri tıpatıp aynı ifadeye büründü.

"Bu acı verici görünüyor!" dedi Mia.

"Çok acı verici," diye onu onayladım.

Evet, ana sohbet konumuz.

Gökyüzü yeni yeni kararıyordu ve etraftaki ateş çukurları oldukça güzel bir parıltı saçıyordu. Şimdi insanlar partiye akın ediyordu ve çoğunun çalılıklardaki bira fıçısını keşfetmiş olduğu belliydi.

"Bugün çalışmak zorunda kalmış olman berbat. Sarah'nın partisinde olanları kaçırdın!" dedi Bailey.

Sophie, onlara neyi bahane ettiğini bana söylemişti. Şimdi Sophie'nin telefonda benim yerine geçerek onlara yalan söylediğini itiraf etmek zorunda kalmamak için, bu hafta neyle uğraşacağımı anlatamadığım sıkıntı verici bir konumdaydım. Sophie'nin sürekli etrafta olmasının yarattığı bir gerilim zaten vardı ve an itibarıyla bu konuda fazlasıyla dibe batmış hissediyordum. Annem abime şu aptal deyimi sürekli tekrar ederdi (genellikle ona yalan söylemeye çalışırken yakalandığında): *Ah, ne kadar karışık bir ağ örüyük, ilk olarak aldatmayı öğrendiğimizde.* Şimdi benim durumuma uygun olması utanç vericiydi.

"Ne oldu?" diye sordum. Bir parçam Sophie'nin pencereden düşme hikâyesini anlatmalarından korkuyordu.

"Bayan Woods tepsiden bir kanepe almak için öne eğilince, masanın ortasındaki mumlardan biri şapkasındaki kuş tüylerini tutuşturdu," dedi Mia. "Üç kişi onu söndürmek için çaylarını üzerine döktü!"

Onlar olayı yeniden yaşarken, ben de kafamda canlandırırken

gülüyordum. Hem de katıla katıla. Bunu kaçırdığıma üzülmüştüm.

Arkamda bir şey Bailey'nin ilgisini çekti. "Mary Jo ve Jo Lynn'in yanındaki tatlı oğlan kim?"

Hızla arkamı döndüğümde Şeytani Jo'ların kasıla kasıla bahçeye girdiğini gördüm. *Toga*ları kısaydı, vücutlarına oturuyordu ve ışıldayan parlak bir kumaştan yapılmıştı. Kuşkusuz, Maggie Mae Yenge onları özel olarak diktirmişti.

"Evet, o çekici arkadaşları kim?"

Ağzımdan tiz bir ciyaklama kaçırdım ve Bailey'yi önüme çektim. Ben Bailey'nin omzunun üstünden gizlice bakarken Leo ikizleri takip ediyordu. Ve *toga*sının içinde gerçekten hoş görünüyordu.

Saçmalık derecesinde hoş. Golf tişörtlerinin altında onca kasın gizlendiği kim bilirdi?

"O, Leo Perez. Onu hatırlıyor musunuz?"

"O, Leo mu?" diye tekrar etti ikisi bir ağızdan.

Yakınlarımızda olmamasına rağmen sanki adını anmamız dikkatini çekmişti. Gözleri üçümüze çevrildi ve Şeytani Jo'lardan izin isteyerek bu tarafa yöneldi.

"Bu tarafa geliyor," dedi Mia biraz nefes nefese.

Ama yalnız değildi. Şeytani Jo'lar ne tarafa yöneldiğini fark ettiğinde yön değiştirip onun peşine takılmışlardı.

Harika.

Leo ve ben Şeytani Jo'lar etrafta olmadığında zaten güçbela geçiniyorduk. Onlar etrafımızdayken daha iyiye gideceğimizi zannetmiyordum. Ayrıca ya bugün beni gördüğünden bahsederse? Belki ondan bunu sır olarak saklamasını istediğimde beni ciddiye almamıştı.

Hâl böyleyken telaşlandım. "Tuvalet nerede?" diye sordum Bailey'ye.

Bakışlarını benden Leo'ya ve tekrar bana çevirdikten sonra evi işaret etti. "İçeride."

Neredeyse koşarak uzaklaştım. Onların önünde Leo'yla ko-

nuşarak kendimi bir çıkmaza sokamazdım, özellikle de Şeytani Jo'lar ensesindeyken.

Fakat eve girmedim; bir balkona açılan verandanın köşesinde saklı bir merdiven olduğunu gördüm. Etrafı karanlıktı; bu evin sahibi her kimse, parti buraya taşınmasın diye bu alanın keşfedilmesini istemediğinden emindim. Basamakları ikişer ikişer tırmanırken iki kez *toga*ma takıldım.

Yukarıda birkaç sandalye ve aşağıdaki partinin muhteşem manzarası vardı. Leo'yu ilk bakışta buldum: Mia ve Bailey'yle konuşuyordu. Şeytani Jo'lar çalılıklardaki fıçıya doğru ilerliyordu. Kalabalığı üstünkörü tararken golf grubunu gördüm; bu da bana Sophie'nin Locke'un gönderdiğini söylediği mesajı hatırlattı. Telefonumu çarşafın altına giydiğim şortun belinden çekip çıkardım, Locke'un mesajını açtım ve rehbere numarasını kaydettim. İki mesajını birden okurken bunun bana ne hissettirdiğini çözmeye çalıştım. Mesajına karşılık vermeli miydim? Onu az önce gördükten sonra cevap atmam garip olur muydu? Belki biraz önce benimle konuşmaya çalışmasının sebebi buydu.

Ben de mesaj atmaya karar verdim.

BEN: Özür dilediğin için teşekkürler ve uyarın için sağ ol. Başımın belaya girmesini önledin.

Durduğu yere bakarak telefonunu çıkarmasını ve mesajımı okumasını bekledim. Kımıldamadı. Aşağısı gürültülüydü ve zaten büyük ihtimalle telefonu sessizdeydi.

Leo sonunda Bailey ve Mia'nın yanından ayrıldığında aşağı dönmenin güvenli olacağını düşündüm. Bir mayın tarlasında yürüyormuşum gibi gelse de eğlenmekte kararlıydım.

"Onu kaçırdın!" dedi Bailey, tekrar onlara katıldığımda.

Mia, Leo'dan kasten kaçındığımı biliyormuşçasına, "Nereye kaçtığını sordu," diye sataştı bana.

Söylediğine aldırmadım. "Şehre geldiğinden beri birkaç kez

Nonna'da karşılaştık ve biz... ıı... Mary Jo ve Jo Lynn hakkında birbirimize zıt düştük."

"Hadi, müzisyenlere yaklaşalım. Gitar çalan oğlan çok seksi." Bailey beni ve Mia'yı dans pistine çekti.

Bailey, Wes'le Sophie'ye yakın bir yer seçti ve aynı anda hepsiyle birlikte dans etmek eğlenceliydi. Çok geçmeden Judd yerdeydi ve kalabalık onun etrafında halka oluşturuyordu. Sırtının üzerinde döndüğü bir hareket sergilemeyi deniyordu ama *toga*sına dolanmıştı. Bir-iki dönüşten sonra çarşafı parçalandı ve üzerinden sıyrıldı. Tekrar ayağa kalktığında, turuncu ve kırmızı alevlerle kaplı boxerı ve önceden *toga*sını bağlayan altın rengi örgü kemeri dışında çıplaktı.

Hiç umurunda değildi ve müzik grubuyla birlikte hayali gitarını çalmak için sahneye çıktı. Birisi bu seviyede bir özgüveni şişeye doldurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Müzik grubu iyiydi ve birkaç şarkıda dans ettik. Leo'yu bahçenin diğer tarafında Şeytani Jo'larla ve burada yaşarken arkadaş olduğu oğlanlardan bazılarıyla takıldığı yerde gözetledim. Mary Jo bir şey söyledi ve hepsi gülmeye başladı. Demek istediğim, gerçek anlamda gülüyorlardı. Uluyarak sandalyelerinden düşmelerine ramak kalmıştı ve Mary Jo'nun Leo'yu bu kadar eğlendirebilmesi canımı sıktı.

"Biraz hava almalıyım," dedim Mia'ya ve kalabalıktan kaçınarak ilerledim.

Verandada bir koltuğa gömüldüm. Günün bitkinliği üzerime çöküyordu ve bundan kurtulamıyordum. Eve gitmeye hazırdım.

Kalabalığı araştırdım ve Charlie'yi Bianca'nın yanında otururken buldum, beden dillerine bakarsak ikisi de partiden ayrılmaya hazır değildi. Wes'le Sophie müzik grubunun yakınlarında Mia'yla Bailey'nin de dahil olduğu bir grupla takılıyordu. Burada pek fazla kişiyi tanımayan Sophie bu kadar çok eğlenirken, özellikle de herkes iyi geçiniyormuş görünürken, onu uzaklaştırma fikrinden nefret ettim. Sırf ben gitmeye hazırım diye hiçbirinin partiden ayrılması için bir sebep yoktu.

Uber uygulamasını açıp bir araç çağırdım, ardından Charlie, Sophie ve Wes'e mesaj attım.

BEN: Bu güneş yanığı beni öldürüyor ve bugün çok yoruldum. Uber yolda.

CHARLIE: Hayır bekle seni ben götürürüm.

WES: Hep birlikte gidebiliriz.

SOPHIE: Zaten hemen hemen kimseyi tanımıyorum.

BEN: Hayır, siz kalın. Eve vardığımda hemen uyuyakalacağım ve bu hiç eğlenceli değil.

BEN: Cidden, beni merak etmeyin.

BEN: Uber gelmek üzere.

Hepsi ikişer, üçer kez sordu ama ben kararlılığımı bozmadım. Aracım birkaç dakika uzaklıktaydı, bu yüzden gevşek *toga*mı düzeltip evin ön tarafına yöneldim.

"Olivia!"

Donakaldım. Leo'nun sesiydi.

Bana yetişti ve "Selam," dedikten sonra Şeytani Jo'ların her an çalılıklardan fırlayıp fırlamayacağını görmek için etrafa bakındım.

Sanki birkaç saat önce bize Sahte Dörtlü dememiş gibi genişçe gülümsedi. Ardından diğer herkesin yaptığı gibi bakışları güneş yanıklarımda yoğunlaştı fakat bir şey söyleyemeden onu durdurdum.

"Biliyorum, yandım. Korkunç görünüyor ama sorun yok." Yeniden yürümeye başladım.

"Uber mi bekliyorsun?" Sesi daha uzaktan geliyor olmalıydı ancak öyle değildi.

Omzumun üstünden göz attığımda beni takip ettiğini fark ettim. "Evet, sabah erkenden golf sahasında olmalıyım ve çok yorgunum."

"Evet, ben de. Bitap düştüğümü söylesem de Mae kızlarla gelmemi istedi. Ona hayır demek zordur."

Ah, bunu biliyordum.

Onun Maggie Mae Yenge'den *Mae* ve Şeytani Jo'lardan *lozlar* diye söz ettiğini duymak çok garipti. "Ona Mae demene izin mi veriyor?" diye sordum kendime engel olamayarak. "Adının Maggie Mae olduğu ve kısaltılmaması gerektiği konusunda aile içinde hep olay çıkarmıştır."

Leo'nun uzun bacakları aramızdaki boşluğu kapattı, şimdi sütun sırasının arasında yan yana yürüyorduk.

"Küçükken konuşma bozukluğum vardı. Kekeliyordum. Ona Bayan Messina diye hitap etmeye çalışıyordum ama *m*'lerde ve *s*'lerde takılıyordum, bu yüzden ona Mae dememi istedi. Dilime yapışıp kaldı."

Tanrım, onlar normal insanlarmış gibi bir izlenim yaratıyordu neredeyse.

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Yarın için gergin misin?"

"Evet. Geleceğimle ilgili pek çok şey bunun sonucuna bağlı." Ciddi bir ifadeyle bana doğru döndü. "Oradaki diğer herkes gibi."

Vale standının yanında durduk ama bizden fişimizi istediklerinde elimizi sallayarak onları başımızdan savdık.

"Sen nasıl gideceksin Şey..." *Şeytani Jo'lar* dememek için kendimi tuttum. "Maggie Mae Yenge'ye?"

"Ah," dedi, telefonunu çarşafının altında saklı bir yerden çekip çıkarırken. "Uber çağıracaktım. Ama dikkatim dağıldı." Tekrar telefonuna bakmadan önce bana çabucak gülümsedi.

Ve şimdi muhtemelen yine kızarıyordum. Hiç değilse Wes'le Charlie burada değildi de buna dikkat çekemeyeceklerdi. "Benimle gelebilirsin. Sonra seni arabayla Maggie Mae Yenge'ye bırakırım. Yani aşağı yukarı aynı yere gidiyoruz. İki Uber çağırmak aptalca olur."

Hemen kabul etti. "Evet, bu harika olur. Ama senin evinden *sonrasını* yürüyebilirim. Fazla uzak değil."

Aracın ne kadar yakında olduğunu görmek için uygulamayı kontrol ettim çünkü dışarıda sadece bizim ve iki valenin olması bir parça rahatsız ediciydi.

"Nedenini bilmeden sırrını saklamanın beni deli etmediğini söylesem yalan olurdu." Sesi bir fısıltıya yakındı.

Gözlerimi telefonumdan ayırmadım. "Yalan söylemenin benim için sakıncası yok." Sırıttığımı hissedebiliyordum. Bunu yüzümden silip atamadım.

Uber garaj yoluna girdiğinde rahatlamıştım ama bu küçük bir dört kapılı arabaydı ve arka koltukta sıkışık oturuyorduk.

Ne sürücü ne de biz konuşuyorduk ve bu rahatsız edici atmosfer birkaç dakika öncekinden daha beterdi.

"Golf turnuvasında çalışman tüm ailenden mi yoksa sadece kızlardan sakladığın bir sır mı?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Herkesten." Bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyordum. "Ama özellikle onlardan."

"Sence neden hiçbiriniz Jo Lynn ve Mary Jo'yla geçinemiyorsunuz?" diye sordu sonunda.

Onlarla ilgili konuşma konusunda geçmiş performansımız iyi değildi fakat anlaşılan nihayetinde yine aynı yere gelmiştik.

"Çünkü acımasızlar?"

Omuzlarını kaldırdı ve cevabımı gerçekten kafasında tartıyormuş gibi başını eğdi. "Sanırım onlar da sizin acımasız olduğunuzu düşünüyor," dedi sonunda. "Onları benim tanıdığım gibi tanımıyorsunuz."

Leo'yla yüz yüze gelmek için dönmeye çalıştım ama arka koltuk çok dar olduğundan dizlerim onunkilere çarptı.

"Onlar bizden çok uzun zaman önce acımasız davranmaya başladı. Daha hepimiz küçükken. Biz sadece kendimizi savunuyoruz."

"O zamanlar ben de sizinleydim, yani durumun nasıl geliştiğinden bihaber değilim."

Bunun üzerine soluk soluğa konuştum. "Ne? Sen ciddi misin? Onlarla yakın olduğunu biliyorum ama onlarla ilgili konularda körsün. Şu geçtiğimiz Noel'de Sophie'ye ne yaptıklarını bilseydin!"

Yüzünü buruşturdu. "Yine sinema randevusundan mı bahsediyoruz?"

"Arabalı sinemada pornoydu!"

Sürücü frene bastığında ileri doğru yalpaladık. İkimiz de ona bakarken, sürücü dikiz aynasından bize gözlerini dikmiş bakıyordu. "Burada porno gösteren bir arabalı sinema mı var?"

Yüzümü buruşturdum. "Iyy."

Leo başını iki yana salladı. "Kızların, çocuğun Sophie'yi nereye götürdüğünü bilmesi mümkün değil."

Gözlerim âdeta yuvalarından fırlayacaktı. "Çok safsın!"

"Sadece söylüyorum, her hikâyenin iki yüzü vardır ve bence siz onlarınkini asla dikkate almıyorsunuz."

Leo daha cümlesini bitirmeden *hayır, hayır, hayır* diye homurdanıyordum. "Burada yaşadığın zaman olduğun kadar kötüsün. Onlar kadar kötüsün. Charlie'yi dövmeye çalışmıştın."

Ağzından kahkahayla homurtu arasında bir şey çıktı. Bu ufak araba için fazla gürültülüydü. "Şu okul partisi için parkta olduğumuz günü mü kastediyorsun?"

Ona bakmayacaktım. "Tam olarak ne zamanı kastettiğimi biliyorsun."

"Charlie nihayet Jo Lynn'i yere devirmeden önce ikisine birden üç kez çarpmıştı," diye karşı çıktı Leo. "Bu yüzden mi bana benimle bir daha dövüşmek istiyormuş gibi bakıyor?"

"Futbol oynuyorlardı. Dahası Jo Lynn o oğlanlardan birinin kendisini fark edeceği umuduyla, maç yaptıkları yerin ortasında duruyordu neredeyse. Ve hayır, Charlie o olayı tamamen aştı," diye yalan söyledim.

Leo bir şey söylemeye girişti –eminim onları savunma amaçlıydı– ama onu durdurdum. "Bu konuda konuşmayacağız."

"Demek bu konu da tartışma dışı," diye mırıldandı. Yalnızca bir iki santim öne eğildi. "Hangi konularda *konuşabiliriz*?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat tek kelime çıkmadı. Bu arabanın arka koltuğunda birbirimize fazla yakındık. İçerisi ısınmış mıydı?

Pencereden bakmak için başımı çevirdim, bakışlarını ilk kaçıran ben olduğumdan bu küçük zaferi karşısında Leo'nun kıs kıs

güldüğünü duydum. Evime varana dek ikimiz de başka bir şey söylemedik.

Arabadan zar zor indik ve Uber'in uzaklaşmasını izledik. "Yol için borcum ne kadar?"

"Ben hallettim," dedim, elimle onu reddederek.

"Sanırım yarın görüşeceğiz o zaman." Evimin önündeki kaldırımın kenarındaydık.

"Seni arabayla bırakabilirim."

Pek bana bakmıyordu. "Yürüyebilirim. Uzak değil." Birkaç adım attıktan sonra durdu. Arkasına dönüp, "Yolu seninle kavga ederek boşa harcamış olmaktan nefret ediyorum," dedi.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünmeye bile fırsat bulamadan Leo tekrar Şeytani Jo'ların evine doğru ilerlemeye koyuldu. O gözden kaybolana dek yerimden kıpırdamamamın ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Bir kez bile arkasına bakmadı.

Kendimi içeri sürükledim ve beni bu keyifsizlikten arındırması umuduyla bir kez daha duş aldım. Yatağıma yatmak üzereyken telefon ekranımın bildirimle dolu olduğunu fark ettim. İlk önce annemden geleni açtım.

ANNEM: Aa, görünüşe göre partiden erken ayrılmışsın? Eğlenceli değil miydi? Dördünüzün birlikte togalı fotoğrafınıza bayıldım! Fakat nasıl öyle çok güneş yanığı oldun? Bugün giydiğin elbise kolsuz sanıyordum?"

BEN: Çay davetinden sonra üstümü değiştirip bir tişörtle şort giydim ve Sophie'yle dışarıda oturduk. Ne kadar uzun süre kaldığımızı fark etmemişim.

Sonrasında Sophie, Wes ve Charlie'yle mesaj grubumuzu açtım.

SOPHIE: Sadece eve vardığından emin olmak istedim!

BEN: Evet! Duş aldım ve yatağa girmek üzereyim. Size iyi eğlenceler

Ve Locke'un nihayet mesajıma cevap yazdığını gördüm.

LOCKE: Baştan başlayalım. MJ, JL veya Charlie'nin bahsi açılmayacak. Neden sahada olduğunla ilgili de hiç soru yok. Anlaştık mı?

Ah, kahretsin. Midem hopladı. Bu Locke değildi. MJ ile JL'den bahsediyorsa, yalnızca tek bir kişi olabilirdi.

Leo.

Beni partide gördüğünde neşesinin yerinde olmasına şaşmamak gerekiyordu. Hemen öncesinde, bize Sahte Dörtlü dediği için dilediği özrü kabul ettiğimi yazmıştım!

Fakat telefon numaramı nasıl bulmuştu? Ve neden kendini tanıtmamıştı?

Tuhaf.

Son konuşmamızı yeniden okurken, Koç'un beni aradığına dair uyaranın o olduğunu fark ettim; rehberdeki adını *Locke*'tan *Leo*'ya değiştirmeye giriştiğimde ellerim titriyordu. Ama KAYDET'e basmadan önce durdum. Yarın telefonum Charlie'de olacaktı. Bana mesaj atanın Locke olduğunu zannediyordu çünkü ben de öyle zannetmiştim. Uğraşmak istediğim son şey, neden düşmanla dost olmamam gerektiğini dinlemekti ki Charlie telefonumu karıştırırsa veya telefonum ondayken Leo mesaj atarsa yaşanacak olan kuşkusuz buydu. O yüzden rehberdeki ismi büyük *I* harfiyle değiştirdim.

Şimdi aptal gibi görünmeden sorularıma cevap alacak bir şekilde nasıl bir karşılık yazacağımı düşünüyordum.

BEN: Anlaştık. Bir de merak ediyordum, numaramı nasıl buldun?

Tamam, bu pek üstü kapalı sayılmazdı.

L: Numaran yıllardır bende kayıtlı. Ta biz çocukken, birinci sınıfta

Nonna'nın fotoğraflarımızı paylaşmak için şu büyük mesaj grubunu açtığı zamandan.

L: O zamanlar senin benim numaramı kaydetmediğini şimdi fark ediyorum.

L: An itibarıyla müthiş iyi hissediyorum.

Yüzümde kocaman bir gülümseme patlayıverdi. Patlayıverdi.

BEN: Büyük ihtimalle kaydettim ama geçen sene telefonumla birlikte rehberimdeki tüm numaraları kaybettim.

L: Beni daha iyi hissettirmeye çalışma!

BEN: Tamam o hâlde haklısın, numaranı hiç kaydetmedim.

L: Peki, boş ver lafımı geri alıyorum bana yalan söyleyebilirsin.

Yüksek sesle güldüm ve sonra kendi adıma utandığımdan örtüyü yüzümün üstüne çekmek istedim.

BEN: Baştan başlıyoruz. Ama bu konular yasak bölge: MJ, JL, Şeytani Jo'lar, Maggie Mae, Charlie, Sophie, Wes, Efsane Dörtlü, Sahte Dörtlü ve neden golf sahasında olduğum. Bu şartlar tartışmaya açık değil.

Esasında gelecekteki Leo'nun yarın Charlie'ye Charlie hakkında bir şeyler söylemesini engellemeye çalışıyordum.

L: Bu kelimeler, sözcük dağarcığımdan silindi.

Her ne kadar bunu yapmaktan nefret etsem de, tabu olan isimlerden bahseden veya onun Locke değil de Leo olduğunu ima eden mesajları sildim. Leo'dan birkaç mesaj daha geldiğinde tüm sohbetimizi temizlemiştim.

L: Bu kez güneş kremini unutma.

L: Su içmeyi de, hava çok sıcak olacak.

BEN: Tavsiyelerin için teşekkür ederim. Yarın için iyi şanslar!

Dürüst olmak gerekirse, ikimize de iyi şanslar diliyordum çünkü ikimizin de ihtiyacı olacaktı.

Doğru #6: Bir parti varsa, Charlie her zaman yıldızı olacaktır.

11 Mayıs Çarşamba, Sabah

Olivia

Charlie son dakikada sürüne sürüne geldi. Dün gece o, Sophie ve Wes'in kaçta döndüğünü bilmiyordum. Eve Uber'le dönüş yolculuğunun ve Leo'nun mesajlarının etkisiyle biraz heyecanlı olmama rağmen başımı yastığa koyar koymaz sızmıştım. Sabah uyandığımda Sophie yatakta yanımda uyuyordu.

Keşke bugün annesiyle planları olmasaydı çünkü Sophie bir parça aşırıya kaçmış olsa bile annemi başarıyla idare etmişti. Mesajlarda geriye doğru baktığımda Sophie beni *çok mutlu!!* göstermişti. Fakat annem bunu sevmişti ve *böyle harika bir gün!!* geçirdiğime memnun olduğuna dair birkaç yorum yapmıştı.

Ne var ki bugün yine Charlie benim yerime geçeceği için öğlene kalmadan yakalanacağımıza emindim.

Charlie doğruca içeri girdi, bana telefonunu uzattıktan sonra geçen seferki gibi kanepede sızıp kaldı. Uyuyakalmayacağını garantilemek için telefonumu Charlie'nin yanındaki zemine bırak-

madan önce alarm kurdum. Tamam, doğrusu üç alarm kurdum. On dakika arayla. Charlie sevinçten deliye dönecekti.

Nonna dün akşam Sophie'ye hangi kremi verdiyse, bende mucizeler yaratmıştı; sayesinde cildim kırmızının daha soluk bir tonundaydı ve acısı geçmişti. Bolca güneş kremini kalın bir tabaka hâlinde cildime sürdüm ve iki saatte bir yeniden sürmeyi planlıyordum.

En neşeli çalma listemi seçip müziğin sesini, bugün ters gidebilecek hiçbir şeyi düşünemeyeceğim kadar açtım. Zihnimi rahatlatmayı deniyordum. Hava durumu uygulamamı güvenilir kabul edersem, görünürde bulutsuz, sıcak bir gün olacaktı. Ayrıca turnuvanın internet sitesinde bulduğum programa göre, aynı zamanda uzun bir gün olacaktı. İçinde kovboy temalı giysim ve çizmelerimin bulunduğu yolcu koltuğundaki torbaya göz attım. Dünkü girişimim bir göstergeyse, büyük ihtimalle sahadan ayrılma şansım olmayacaktı. Yine de umutluydum!

Üstüne üstlük, Leo konusunu nasıl ele alacağımı da çözmem gerekiyordu. Acaba bugün ona rastlamam garip olur muydu? Benim için bir sır saklıyordu ama bunu ne kadarlığına yapacaktı? Bizim Şeytani Jo'lara karşı acımasız olduğumuzu düşünmesinin de yardımı olmuyordu fakat o kızların yıllar boyunca bize neler yaptığıyla ilgili HİÇBİR FİKRİ yoktu. Şimdi üzerine düşününce, anlamadığı konularda fikir yürüttüğü için ona kızmalıydım.

Bir de turnuva kuralları vardı. Dün sahadan ayrılmadan önce Lily bana bir kitapçık vermişti ve Aman Tanrım, çok fazla kural vardı. Hepsini okumak için baya uğraşmama rağmen tüm kitapçığı bitirememiştim. Üstelik içlerinden bazıları hiçbir anlam ifade etmiyordu bile! Bir tanesi şuydu: *Tavsiye vermeyin!* Hı hı, tamam, sorun değil. Verecek hiç tavsiyem yoktu ki!

Cerçi kuralları uygulamam veya oyuncuları ispiyonlamam bekleniyor mu emin değildim. Lily'nin onu bana sadece bilgi aktarma amaçlı verdiğini umuyordum.

Diğer yandan, trafiğin girişte bu kadar yoğun olmasını bekle-

miyordum. Park yeri bulmak için otoparkta iki tur atmak zorunda kaldım.

İnternet araştırmamdan ve kulağıma çalınanlardan toparladığım kadarıyla, bu turnuvaların bazıları okul takımları için ve bazıları bireysel oyuncular için yapılıyordu. Bu turnuva bireysel oyunculara yönelikti ve görünüşe göre her oyuncunun beraberinde bir ebeveyni veya koçu vardı. Oyun üç gün sürecekti ve üçüncü gün bir ödül zımbırtısıyla sona erecekti.

Kulüp binasına yürürken turnuva görevlilerini kolaylıkla fark ettim. Hepsinin üzerinde, her birine logoları işlenmiş uyumlu tişörtler ve şapkalar vardı. Koç Cantu kulüpte çalıştığı için (ve ben de onun için çalıştığımdan) bizim temel görevimiz sahada hiçbir problem çıkmamasını sağlamak ve turnuva katılımcılarına elimizden gelen her şekilde destek vermekti.

Koç ve Lily'yi topların ve piramit kalıplarının depolandığı yerin kapısında buldum.

Koç, "Günaydın Olivia. Tıpkı dünkü gibi tüm istasyonları hazırlamakla işe başla," demeden önce elbette saatini kontrol etti. Bana bir telsiz verdi ve onu anne şortumun beline iliştirdim.

Neyse ki Lily yardım etti de ekipmanı ısınma hattına dün yaptığımdan çok daha hızlı kurduk, gerçi piramitleri tamı tamına doğru formda şekillendirmekte hâlâ zorlanıyordum.

"Turnuvada oynayan herkes bu kadar mı?" diye sordum. Burada çok kişi olsa da yalnızca yaklaşık yarısı oyuncuydu.

Lily bir kez daha ilk denemesinde kusursuz bir piramit istifini tamamladı. "Oyuncular sabah boyunca yavaş yavaş gelecek. Oyuncuların sıralamalarına bağlı olarak farklı başlangıç zamanları var. Ne kadar iyiysen o kadar geç başlarsın."

"Evet, bu mantıklı." Doğrusu hiç mantıklı değildi ama konu golf olunca aptal gibi görünmekten bıkmıştım. Antrenmana başlamaya hazır bir oyuncu sırası oluşmuştu bile, bu yüzden son birkaç piramidi çabucak tamamladık; kısa zaman içinde bunu sil baştan yapmamız gerekeceğini biliyorduk.

Bir saat boyunca aralıksız olarak top piramitlerini yeniden kurduktan sonra Koç Cantu telsizle beni yanına çağırdı.

"Olivia, benimle kayıt masasında buluş," dedi cızırtının üstünden.

"Tamam, Koç," diye karşılık verdim ve yeşil çimlerin diğer ucuna, kulüp binasının arka verandasına yerleştirilmiş uzun masaya yürüdüm.

"Selam Koç," dedim yanına gittiğimde.

"Olivia, bu Donald Williams, turnuva görevlilerinden biri. Bugün onu golf arabasıyla dolaştıracaksın."

Bay Williams bana doğru düzgün bakmadı bile. "Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia." Sağ kolu alçılıydı ve askıya alınmıştı, sol elinde tuttuğu not panosunu incelemekle meşguldü.

Koç bana doğru dönüp eğildi ve sesini alçaltıp fısıldadı. "Normalde arabayı kendileri kullanır ama gördüğün gibi Bay Williams'ın yardıma ihtiyacı var. Tek görevin onu istediği yere götürmek. Biri atış yaparken hareketsiz ve sessiz durman gerektiğiyle ilgili söylediklerimi unutma ve araba yollarından ayrılma. Bir şeye ihtiyacın olursa benden yardım iste."

Koç gittiğinde beni hâlâ görmezden gelen Bay Williams'la yalnız kaldım. "Ben gidip bir golf arabası getireyim; sizi tam şuradan alırım," dedim verandanın sağ tarafındaki bir açık alanı işaret ederek.

Arabayı getirmek için yürürken Charlie'nin telefonunu çıkarıp ona mesaj attım.

BEN: Tüm gün bir adamı golf arabasıyla dolaştırmam gerekiyor, yani saat 11'de partide olmama imkân yok. Fakat senin Danlee'nin evinin yakınlarında takılman gerekiyor. Üzgünümll Bana ihtiyacın olursa mesaj at, mümkün olan en kısa zamanda sana dönerim

Herhalde hâlâ uyuyordu; alarmların çalmasına daha yarım saat vardı.

En yakınımdaki golf arabasına atlayıp Bay Williams'ı ala-

bilmek için açık alana getirdim. Bay Williams'ın bir çantası, bir kutusu, bir not panosu ve bir soğutucu çantası vardı ve hepsini hoşuna gidecek biçimde arabaya yüklemek birkaç dakikamızı aldı. Onun çok titiz biri olduğunu anlamaksa benim sadece otuz saniyemi almıştı. Saçmalık derecesinde titizdi.

Not panosunda tüm oyuncuların listesi, başlama zamanları ve anlamını çözemediğim başka bilgiler vardı. Kısaca göz attığımda, en üstteki sayfanın erkeklerin sıralanışını gösterdiğini anladım, buna göre Leo üçüncü sırada başlıyordu ve Locke ondan birkaç sıra gerideydi. Bay Williams not panosunu görüş açımdan çekene dek sadece bu isimleri tanımıştım.

Keşke geçen dönem Koç'un söylediklerine daha fazla dikkat etseydim çünkü tüm o sayıların ve terimlerin ne anlama geldiğini bilmemek beni mahvediyordu.

Bay Williams sonunda yerleşmiş görünüyordu. Not panosu kucağında, telefonu bardak tutucuda ve kalemi sol elindeydi. "Pekâlâ, ilk olarak birinci deliğin başlama yerine gidelim. Her deliğe yaklaşmanı ve durmanı istiyorum. Sana nereye, ne zaman gitmek istediğimi daha sonra söyleyeceğim. Lütfen sana onay vermediğim sürece benimle veya başka kimseyle konuşma."

Ona cevap vermekten bile korkarak başımı olumlu anlamda salladım ve arabayı hareket ettirdim. İleri doğru yalpaladı ama hiç değilse Bay Williams açık ön pencereden dışarı uçmadı.

Yolumuz uzun değildi ve başlama yerinin hemen dışına yaklaştım. Yazmak için sol elini kullanmakta zorlandığı açık olsa da, o panosuna notlar alırken ben hareketsiz oturdum. Onun adına yazmayı teklif etmeyi düşündüm ama bana konuşmamamı söylediğinden sessiz kaldım. Birkaç dakika sonra tatmin olmuş görünüyordu.

"İkinci başlama yeri." Ve benden beklediği kadar hızlı hareket etmediğime kanaat getirince kararlı bir, "Şimdi," ekledi.

Oyuncuları izledik. Bay Williams izleyicilerden sessiz olmalarını ya da araba yoluna dönmelerini istedi. Panosuna notlar aldı. Telsizden konuştu. Farklı deliklerde okulumdan çeşitli oyuncula-

rı gördüm. Locke yedincideyken Cal ve David sekiz ve dokuzuncudaydı. Okulumdan kızlar sahanın arka tarafında, on birinci, on dördüncü ve on altıncı deliktelerdi. Gördüğüm ilk tanıdık yüz Locke olduğundan, onunla göz göze geldiğimizde hafifçe el salladım ama Bay Williams'ın homurtusu beni kolumu indirmeye zorladı. Şimdi, hiçbirimizin başını belaya sokmamak için gördüğüm herkesi tanımazlıktan geliyordum. Kurallara uymaya çalıştığımı anladıklarını umuyordum.

Tüm bu zaman boyunca Charlie'nin telefonu arka cebimde titriyordu. Bunların bana ulaşmaya çalışan Charlie'den gelen bildirimler değil de ona gelen mesajlar olması için dua ediyordum.

Leo'yu fark ettiğimde birinci deliğin başlama yerine dönmeye koyulmuştuk.

Önlerindeki golfçüler yoldan çekildiğinde dört oyuncu bu başlama yerinde atış yapacaktı. Leo sopasını önünde uzatmış, bir yandan diğer yana bir esneme hareketi yapıyordu. Henüz beni görmemişti, böylece kısa bir ânımı onu izlemeye ayırdım.

Açık gri bir pantolon ve bronz cildinde göze çarpan beyaz yakalı bir golf tişörtü giyiyordu. Beyzbol şapkasının kenarından dışarı fırlamış bukleleri zaptedilemezdi. Şapkası yıpranmış ve rengi solmuş görünüyordu. Eskiden lacivert olduğunu söyleyebilirdiniz ama şimdi hemen hemen açık mordu. Geri kalan kıyafetleri ütülü ve temiz göründüğünden, bu bana şapkanın onun için bir anlamı olduğunu düşündürdü.

Hâlâ onu tepeden tırnağa süzüyordum, dolayısıyla bakışlarını yüzüne çevirip de Leo'nun doğrudan bana baktığını fark ettiğimde çok utandım. Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Kıkırdadım ve başımı çevirdiğimde Bay Williams'ın kızgın bakışlarıyla karşılaştım.

"Bugün oynayan kaç golfçüyü tanıyorsun?"

Hızla hesapladım. "Yedi," dedim alçak sesle.

"Bu problem yaratacak mı?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır. Hayır, efendim. Katiyen."

Bay Williams not panosunu gösterge paneline koyup arabadan indi. Birinci deliğin başlama yerinde neler olduğuna yakından bakmak istiyormuş gibi ön tarafa ilerledi.

Leo'ya tekrar bakmaktan kaçındım ancak bu fırsatı arka cebimde hâlâ çıldıran telefonu kontrol etmek için kullandım. Mesajlar Bianca'dandı. Çok fazlalardı. Bay Williams oyuncuların atış yapmalarını izlerken ve not panosuna yazmaya çabalarken mesajları açtım. Sonuçta ya Charlie'ye haber vermem gereken önemli bir şey varsa?

Gelgelelim bunlar mesaj değildi. Bianca'nın bugünkü kovboy partisinde giyeceği kostümün fotoğraflarıydı. Ve çok güzel görünüyordu.

BIANCA: Çok mu abartılı??? Orada Daisy Dukes şortlu tek kişi ben olabilirim!

BIANCA: Kötü mü görünür?

Onu böyle ikilemde bırakamazdım. Fakat Bay Williams hemen önümde dururken de Charlie'yi arayamazdım. Kritik bir karar verip Charlie'nin yapacağını bildiğim gibi cevapladım.

CHARLIE: 🔥🔥🔥🔥🔥

Charlie az konuşan biriydi. Bianca karşılık olarak öpücük emojisi gönderdi ve doğru seçimi yaptığımı anladım.

Sonunda Bay Williams dönüp arabaya bindi. "Tamam, sıradaki başlama yerine ilerleyelim."

Arabayla uzaklaşmadan önce Leo'ya bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Telefon Görevi: Charlie

Olivia'nın telefonunu sanki şeytani bir ruh tarafından ele geçirilmişçesine süzdüm. ERTELE'ye değil KAPAT'a bastığım hâlde aptal alarm üç kez çalmıştı. Ama bu kez Lisa Hala için hazırdım. Gelen ilk mesajı şöyle cevapladım: Duşa giriyorum. Olivia ve Sophie'nin giyinmesinin ne kadar uzun sürdüğünü biliyordum, yani bu bana en az bir saat kazandırmalıydı. Gerçi artık uyanmış olmam büyük talihsizlikti.

Yiyecek ararken tüm mutfak dolaplarını açtım. İyi görünen hiçbir şey yoktu. Sıradaki durak kilerdi. Zafer! Kakaolu mısır gevreği en iyisiydi. Sonra buzdolabına ilerledim ama organik badem sütü gözüme iliştiğinde bir kâse çikolatalı lezzete dair tüm umutlarım söndü.

Lisa Hala gerçek bir canavardı.

Mısır gevreğini geri koyduktan sonra buzdolabında başka ne olduğunu gözden geçirdim. Hindi pastırması. Olmaz. Meyve. Olmaz. Bazısı meyveli, bazısı sade yoğurtlar. Olmaz, olmaz. Burada hiç yiyecek yoktu. Şimdi uyanık ve açtım. Lisa Hala'nın Olivia'nın orada olduğunu zannettiği dünkü fiyaskoyu hatırlayana dek kahvaltı için Nonna'ya gitmeyi düşünüyordum. Belki Wes'in evine giderdim. Genellikle yiyecek bir şeyleri olurdu. Olivia'nın telefonunu almaya giderken daha demin Lisa Hala'ya Olivia'nın duşta olduğunu söylediğimi hatırladım.

"Orada kahve var mı?"

Çığlık attım; ben çığlık attığım için Sophie de çığlık attı.

"Lanet olsun! Burada olduğunu unutmuşum," dedim.

"Mutfaktaki tüm dolap kapaklarını çarparak kapattın. Seni üst kattan duydum." Tezgâha ilerleyip kahve yapmak için gereçleri çıkardı.

Buzdolabını bir kez daha açtım. "Burada güzel bir yiyecek yok."

"Nonna kahvaltı hazırlamıştır," diye mırıldandı Sophie.

"Evet, biliyorum ama..." Fırlayıp masadan Olivia'nın telefonunu kaptıktan sonra onu tezgâhın diğer ucundaki Sophie'ye doğru kaydırdım. "Telefonu idare et. Ben hemen dönerim!"

Fakat Sophie benden daha hızlı davrandı. "Benim günüm değil! Annemle buluşmak için eve gitmek zorundayım!" Kahveden vazgeçip arka kapıdan apar topar çıktı. Kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Olağandışı zamanlarda olağandışı çözümlere başvurulurdu. Telefonu burada bırakacaktım. Zaten Olivia sözde duşta olduğundan şu anda mesaj atamazdı. Parmak arası terliklerimi ayağıma geçirip kapıdan Sophie'nin arabasının hâlâ sokakta olduğunu görecek kadar süratle çıktım.

Daha Nonna'nın arka kapısını açmadan tarçınlı rulo çöreklerin kokusunu buram buram alabiliyordum. Bu sabah sadece birkaç aile üyesi buradaydı. Sal Amca ve kuzenim Banks. Dört kızından sadece ikisi Kelsey Hala'nın yanındaydı: Mary ve Frannie. Ve tabii ki Nonna ve Papa vardı.

"Tanrım, bunlar müthiş kokuyor," dedim. Nonna bana sımsıkı sarıldı çünkü onun gözde torunuydum.

"Wes kahvaltı yapmak istemedi mi? Ya da kızlar?" diye sordu, kendisi görmeden mutfağa gizlice süzülmediklerinden emin olmak için etrafına bakınırken.

"I-ıh. Sadece ben!"

"Olivia'yı günlerdir görmedim," dedi.

Omuz silktim, ardından bütün bir tarçınlı rulo çöreği ağzıma tıktım, böylece hiçbir soruya cevap veremezdim. Nonna bana bir garip bakıyordu. Ve bundan hoşlanmıyordum.

"Onlar için yoğun bir hafta, anne," dedi Kelsey Hala.

Keşke onunla bir beşlik çakabilseydik!

"Eh, Michael bu akşamüstü şehre geleceğinden akşam burada aile yemeği yiyeceğiz. Herkese mesaj atacağım." Nonna telefonunu eline aldı ve bir-iki dakika içinde herkesin telefonu bir bildirimle çınladı.

Kahvaltımı bitirdiğimde tabağımı yıkadım. "Teşekkürler, Nonna!" dedikten sonra hızla Olivia'nın evine geri gittim. Mutfağa döner dönmez temkinle telefonuna yaklaştım.

Ve kuşkusuz, Nonna'nın mesajının altında beni bekliyordu.

ANNEM: Kot etekle hangi bluzu giyeceksin? Kırmızı bir şey hoş olur! Belki Dallas'tan aldığımız şu atlet olabilir? Gerçi onun için askısız bir sutyene ihtiyacın olacak.

Ellerim kalçalarımda, masanın yanında dikiliyordum. Kahretsin. Yine başlıyorduk. Acil durum olmadığı takdirde Olivia'yı arayamayacağımı bildiğimden –gerçi bu acil duruma yakındı!– Sophie'yi aradım.

"Selam," dedi Sophie telefonu açtığında. "Şimdiden sorun mu çıktı? Daha ben ayrılalı yirmi dakika olmadı."

"Lisa Hala senin gününde Olivia'nın hangi sutyeni takması gerektiğinden bahsetti mi yoksa bu bana mı özel? Çünkü bana özel olduğunu düşünüyorum. Bir lanet gibi."

"Haha, keşke yüzünü görebilseydim!"

Bununla eğleniyordu. Tipik.

Lisa Hala'nın mesajını ona okudum.

"Bunu yalnızca *Tamam* diyerek cevaplayabilirsin."

"Olivia'yla bu denli yakından ilgilenmesi garip mi?" diye sordum.

"Biraz. Bence Olivia'nın yakında evden ayrılacak olması onu korkutuyor."

"Ama senin annen böyle davranmıyor. Yoksa davranıyor mu? Eileen Hala'nın da tuhafın teki olduğunu söyleme. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum." Sophie'nin önerdiği cevabı yazdım ve bu konunun devam etmemesi için dua ettim.

"Annem ilgisini Margot ve Anna'ya yoğunlaştırıyor. Evden ayrılacağım için üzgün bence fakat doğrusu, güney Louisiana'da Margot'ya yakın olmanın büyük ihtimalle daha elverişli olacağını düşünüyor çünkü Anna'yı daha sık ziyaret etme fırsatı olacak."

Şu üç nokta hoplayıp zıplıyordu. "Benimle kal. Bir başka mesaj geliyor."

ANNEM: O kot etek biraz kısa. İşi sağlama almak için altına bir şort külot giymek isteyebilirsin.

"Şimdi de külotlardan bahsediyoruz." Son mesajı Sophie'ye okudum.

Sophie kontrolünü kaybetti. Öyle şiddetli kahkahalar atıyordu ki burnundan homurtular çıkıyordu. Şu anda ona ihtiyacım olmasaydı telefonu yüzüne kapatırdım.

"Yine basit bir *Tamam* yeterli gelecektir," demeyi başardı sonunda.

"Saat daha sabahın dokuz buçuğu. Bunu nasıl tüm gün yapabilirim ki?"

"Bunu atlatacaksın! Kapatmam lazım, Wes arıyor." Sonra aramayı sonlandırdı.

Ah, harika. Bir mesaj daha. Lisa Hala başka ne istiyor olabilirdi? Sophie'yi tekrar aramak üzereyken bunun Lisa Hala'dan gelmediğini gördüm. Gönderenin adı *L*'ydi.

L mi? Mesajı açtım.

L: Görünüşe göre bugünkü işin oldukça rahat

Sohbet ekranını yukarı kaydırıp dün akşamdan birkaç mesajı okudum. Bak sen şu işe, anlaşılan Olivia ve Locke samimiyet kurmuştu. Onu rehbere adının ilk harfiyle kaydederek gizlemeye çalışıyorsa, galiba dün Sophie'nin bana bu mesajları kimin gönderdiğini söylediğini bilmiyordu. Ne tatlı.

Kendilikle cevap verecektim.

BEN: Evet çok kolay.

Cevap yazması uzun sürmedi. Hınzır bir kahkaha attım. Bu çok eğlenceliydi.

L: Tüm gün o adamla beraber kalmak zorunda mısın?

Ah. Bekle. Bu zannettiğimden daha dolambaçlı olabilirdi. Bir an tereddüt etsem de cevap verdim:

BEN: Henüz emin değilim.
L: Belki o etrafta değilken görüşürüz.

Olivia büyük ihtimalle bunu yaptığım için beni öldürecekti.

BEN: Daha sonra gelip beni bul.

Bugün, kafamda kurduğum kadar kötü geçmeyebilirdi.

Olivia

Öğle yemeği için otuz muhteşem dakikam vardı. Ama en önemlisi Bay Williams'tan uzakta otuz muhteşem dakika geçirecek olmamdı. Etrafınızdaki en ufak şeyin bile eğlencesini kaçırabilen bir makine olsaydı, Bay Williams'ı model alarak icat edilmiş olurdu. Tanika atışını yapmak için sırasının gelmesini üç adım ötemde beklerken ve gerçek anlamda boş boş dururken ona selam vermeye çalışmıştım fakat Bay Williams koluma not panosuyla hafifçe vurup, "Oyuncularla konuşmak yok," demişti.

Mezun olmak için buna ihtiyacım olmasaydı, alçılı koluna derhal geri vururdum.

Oysa şimdilik, kulüp binasının arka verandasının yakınlarındaki bir ağacın arkasına saklanmış, öğle yemeği kutumdan yi-

yordum. Bay Williams yemek salonundaydı ve tüm oyuncular sahadaydı, yani burası oldukça tenhaydı.

Charlie'yi aradım, şu sıralarda partinin dışında, arabasında oturuyor olmalıydı.

Üçüncü çalışta açtı. "Selam!"

Arka plan hayli gürültülüydü. "Neler oluyor? Umarım Danlee'nin evinin önüne park etmişsindir!"

"Tabii! Aynen öyle! Oradayım!"

"Neden öyle çok gürültü var?" diye sordum. Öğle yemeği kutumu çimenlere bırakıp volta atmaya başladım. Charlie bunu batırmasa iyi ederdi.

"Radyo açık," dedi.

Yalan söylüyordu.

"Charlie..." diye başladım ama lafımı kesti.

"Seni geri arayacağım." Ve aramayı sonlandırdı.

Lanet olsun! Onu öldürecektim.

"Seni bulmamı zorlaştırmışsın," diye arkamdan bir ses duydum. Hızla döndüm, gelen Leo'ydu.

Beni aradığı düşüncesiyle baş döndürücü bir parlak ışık hızla içime aktı. Gülümsememi kontrol altında tuttum. Onu gördüğüm için mutlu olduğumu belli edecek küçük bir gülümsemeydi ama istediğimden fazlasını ele verecek kadar büyük değildi.

Her nasılsa hâlâ derli toplu ve temiz görünüyordu, bense terli ve pasaklı göründüğüme emindim. Ön camı olmayan o golf arabasıyla dolaşmaktan saçlarım her yöne dağılmıştı. Ayrıca hava sıcaktı. Gerçekten sıcak. Yani büyük ihtimalle kötü kokuyordum.

Başıyla yerdeki yemek kutumu işaret etti. "Öğle molası mı?"

"Evet. Tam otuz dakika!"

Bana yaklaştı ve koltuk altlarımın kokup kokmadığını çabucak kontrol etme dürtüme direndim.

"Sen de mi öğle yemeği molasındasın?"

"Hayır, ilk dokuz deliği yeni bitirdim. Önümüzdeki gruptan daha hızlı ilerliyoruz, böylece içecek bir şey almak için birkaç da-

kikam var," dedi üzerinde kulüp logosu olan, beyaz köpük bardağı sallayarak.

"Bugün nasıl geçiyor?" diye ona sordum.

Omuz silkti. "İdare eder. Bu zorlu bir saha olduğundan hepimiz biraz debeleniyoruz. Fakat hepimiz kötü oynarsak sorun olmaz. Senin günün nasıl geçiyor?"

Gözlerimi devirdim. "Gözetmeni arabayla dolaştırıyorum. Kimsenin yanlış bir şeyler yapmadığından emin olmakla kalmıyor, bu süreçte herkesin olabildiğince sıkıntı çekmesini de umuyor."

"Evet, o adam berbat biri. Önceden katıldığım turnuvalardan tanıyorum, onun için her şey siyah ve beyazdan ibaret. Her şey."

"Umarım her gün buna katlanmak zorunda kalmam. Yine de o topları piramit şeklinde yığmaktan iyidir. Bu fikri her kim bulduysa gözüme gözükmesin cidden."

Leo bir kahkaha attı ve gülüşünün tınısından çok hoşlandım. Koca bir sırıtış aniden yüzüne yayıldığında daha da tatlı oldu.

"Oynadığım bir sürü sahada genelde eline topla dolu bir kova tutuşturulur. Burada turnuva katılımcılarıyla çalışacağını düşünüyordum fakat sana topları dizmeni söylüyorlarsa sanırım kulüp için çalışıyorsun."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Bana hiç-de-üstü-kapalı olmayan tarzınla neden burada olduğumu mu soruyorsun yoksa? Daha ilk sohbetimiz ve sen kuralları çiğnemeye başladın bile."

Fazla ciddi olmadığımı görebiliyordu. Leo bardağını tutmaya devam ederek iki elini önüne uzattı. "Hayır, ilkinde değil. Aslında bugünkü ikinci sohbetimize kadar bekledim. Ve hayır, hiçbir kuralı çiğnemiyorum. Sana nedenini sormuyorum. Daha çok bir nasıl sorusu. Williams'ı etrafta dolaştırdığına göre turnuva ekibine yardım için burada olduğunu düşündüm."

Açıklamasının ilk kısmı beni gafil avladı. Leo'nun bana mesaj attığı ve ona Charlie'nin cevap verdiği ihtimaline dair bir ipucuydu bu. Leo'yu telefonuma gerçek adıyla kaydetmediğime memnundum ama konuşmalarının içeriğinden korkuyordum.

Gerçi beni aramaya geldiğine göre çok da kötü olamazdı.

"Bay Williams'ın kolunun askıda olduğunu görmüşsündür. Bu yüzden onun şoförlüğünü yapıyorum." Gerçekten anlamsız bir baş eğme/reverans gösterisi yaptım.

Sıcak beni kesinlikle kötü etkiliyordu ama neyse ki Leo hâlâ sırıtıyordu.

Leo sahaya bir bakış attıktan sonra tekrar bana baktı. "Geri dönmem gerekiyor." Ancak ses tonu ve duruşundaki bir şeyler bana gitmeye hazır olmadığını düşündürdü ve bu da beni mutlu etti.

"Arabayla tur atarken seni göreceğime eminim. Ama sizlerle konuşmam yasak olduğu için kasten görmezlikten geleceğimi bil."

Yine o gülümseme. Her zaman bu kadar tatlı mıydı? Veya belki ben daha yeni fark ediyordum çünkü geçmişte gülümsemeleri asla bana yönelik değildi.

"Biliyorum. Bu oyunlarda çok fazla kural oluyor." Ve bunu söyledikten sonra gitti. Öğle yemeğimi bitirebilmek için zemine geri oturdum. Charlie'ye "L"yle mesajlaşıp mesajlaşmadığını sormayı düşündüm ama bunun yaparsam, Charlie'nin ona mesaj atmasını garantilemiş olurdum. Sosyal hayatım onun ellerindeyken, sadece bunun mümkün olduğunca kötü sonuçlanmamasını ummak zorundaydım.

Telefon Görevi: Charlie

"Zoe'yi benimle gelmeye ikna etmeliydim," dedim yüksek sesle. Hiç kimseye. Çünkü arabada tek başımaydım.

Tanıdığım birkaç kız uzun garaj yolunda Danlee'nin evine doğru yürüyordu ve koltuğuma biraz daha fazla gömüldüm. Kendimi tam bir röntgenci gibi hissediyordum. Danlee şehrin he-

men dışındaki büyük bir arazide yaşadığından gizlenecek hiçbir yer yoktu.

Davetiyeye ilk baktığımda partinin Danlee'nin evinde olduğunu öğrenmiştim ama Lisa Hala, Geç kalma, Danlee'nin ne kadar uzakta yaşadığını biliyorsun, yazana kadar bununla ilgili hiç düşünmemiştim. "Olivia" partiye zamanında varsın diye evden erken çıktım çünkü hayır, Danlee'nin ne kadar uzakta yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama görünüşe göre kimse vaktinde gelmemişti çünkü buraya ilk varan bendim.

Her kızın bir kostümle gelişini izledim... ve bu ilginçti. Steph'in taktığı şu kemer tokasının onu aşağı çekmemesinin imkânı yoktu. İmkânı yoktu.

Merakım uyanmış olsa da birinin beni görmesinden ödüm koptuyordu çünkü garaj yolunun kenarında böyle otururken sapık bir röntgenciye benziyordum.

Tık, tık, tık.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve koltuğumda sıçradım.

Camımı indirirken Bianca bana gülüyordu.

"Charlie, seni korkutmak istememiştim."

Kahkahasını güçbela tutabiliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Neden Danlee'nin evinin önünde tek başıma arabada oturduğumu merak ediyor olmalıydı mutlaka.

Olivia'yı satmak istemediğim için aptal gibi görünmekten başka çarem yoktu.

"Olivia'yı bekliyordum. Çantasını kamyonetimde bırakmış ve burada olacağını biliyordum." Gelmiş geçmiş en aptalca yalandı.

"Ah," dedi Bianca.

Ve o zaman ona daha dikkatli baktım. Güzel görünüyordu. Gerçekten, gerçekten güzel. Kamyonetin kapısını açıp dışarı sıçradım. "Bu kıyafet hoşuma gitti."

"Bizzat görünce daha iyi, ha?" dedikten sonra kendi etrafında hızla döndü ve kovboy çizmelerinin topuklarını yere vurduğu şu tatlı hareketi yaptı.

"Iı, evet," dedim tam olarak neden bahsettiğini anlamasam da.

Bianca ve ben hafta boyunca flört etmiştik. Ondan hoşlanıyordum. Çok hoşlanıyordum. Fakat onunla bir ilişkiye başlamakla ilgili endişeliydim çünkü sonbahar gelince yollarımız ayrılacaktı. Ama ikimiz de ciddi bir beklenti içinde olmadığımız konusunda hemfikirsek, buna tamamen vardım.

Birkaç araba daha yanaştı ve Bianca muhtemelen Olivia'nın arabasını aramak için yola göz attı. "Olivia'yı bu hafta fazla göremedik. Aslında biraz garip. Çantasını içeri götürmemi ister misin?"

"Hayır, ona birkaç dakika daha vereceğim. Galiba partiye girmeden önce içindeki bir şeye ihtiyacı vardı."

Eh, artık gelmiş geçmiş en aptalca yalan *buydu*. Bir çukur kazıyordum ve tüm bu yalanların altına canlı canlı gömülecektim.

"Tamam, sonra görüşürüz o hâlde," dedi benden birkaç adım uzaklaşırken. "Değil mi?"

Az önce aramıza koyduğu mesafeyi kapattım. "Bunu ayarlayabiliriz. Bu akşam aile yemeği var ama sonrasında Judd'ın müzik grubu Superior'da çalacak. Benimle orada buluşmak ister misin?"

"Judd bir müzik grubuna mı katılmış?" Bu gelişme karşısında şok olmayan bir kişiye bile rastlamamıştım.

"Evet, gelirsen onları birlikte izleriz."

Bianca gülümsedikten sonra altdudağını ısırırken bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bunun provasını ayna karşısında bin kez yapmışsa da umurumda değildi çünkü buna değerdi.

"Orada görüşürüz."

Garaj yolunda yürüyerek uzaklaştı ve içeride gözden kaybolmadan önce bana el salladı. Oley be.

Birkaç araba daha geldi ve sokağın aşağısına park etti. Şeytan Jo'ların arabasını tanıdığımda bir inilti koyuverdim. İhtiyacım olan son şey buydu.

Koltuğumda tekrar aşağı kaydım. Kamyonetimi tanıyacaklarını biliyordum ama belki beni görmezlerdi. Tabii ki birbiriyle

uyumlu elbiseler ve kovboy çizmeleri giymişlerdi. Saçlarını garip bir model yapmışlardı. Başlarında boynuzları varmış gibi gösteren karmaşık bir örgü çeşidiydi.

Veya belki gerçek boynuzları meydana çıkmaya başlamıştı da yalnızca onları örtmeye çalışıyorlardı.

Kamyonetimin yanından yürüyüp geçerlerken fısıldamaya başladılar. Hemen sonra durdular.

Harika. Kahrolasıca harika.

Kamyonetimin önünde dikildiler ve Mary Jo ellerini kaportama vurdu.

Koltuğumda hızla doğruldum ve üzerine ikinci kez düşünemeden kendimi ele vermiş oldum.

"Hey!" diye bağırdım kapalı camımın arkasından.

"Ucube," dedi Jo Lynn.

Mary Jo ekledi. "Neden buradasın?"

Camımı indirdim. Söylemek istediğim çok şey olsa da kendimi durdurdum. Benimle uğraşmalarına izin vermeyecektim.

Onları elimle kışkışladım ve sonunda çekip gittiler. Telefon vızıldadı, yine Lisa Hala'ydı. Gün bitmek bilmiyordu.

Olivia'nın burada olduğunu görmüştü kesin.

ANNEM: Çiçeklerin ve yiyeceklerin fotoğrafını çek. Gelecek ay babanla beraber Fletcherlar için bir parti vereceğiz ve aynı çiçekçiyi kullanmayı düşünüyorum ama her şeyin nasıl göründüğüne bir bakmak istiyorum. Aynısı yiyecek dağıtım şirketi için de geçerli.

ANNEM: Ayrıca çizgi dansı yapılacağını duydum! Bunun bir videosunu göndermeni çok isterdim!

ANNEM: İyi eğlenceler! Senin ve arkadaşlarının bir fotoğrafını görmek isterdim ama boşuna umutlanmıyorum!

Hay lanet... Benimle dalga mı geçiyorsun? Çiçeklerin fotoğrafları mı? Bir de yiyeceklerin? Tabii, sorun değil. Röntgencilik seviyemi ona katlardım, ne olacak.

Bailey'nin halihazırda partide olduğunu biliyordum, ona bir mesaj attım. Tanrım, umarım bu işe yarardı.

BEN: Selam! Partiye gelemeyeceğim. Lütfen Danlee'ye işten ayrılamadığım için çok üzgün olduğumu söyle. Ama annem yiyeceklerin ve çiçeklerin fotoğraflarını görmek için başımın etini yiyor. Birkaç fotoğraf çekip bana gönderir misin lütfen??

GÖNDER'e basmadan önce birkaç kez okudum. Mesaj atmak yerine beni ararsa yanmıştım. Neyse ki cevabı çok hızlı geldi.

BAILEY: Sorun değil gönderirim

Çok geçmeden bir mesaj daha geldi.

BAILEY: Bugün çalıştığını bilmiyordum.

Arkama yaslandım ve bir elimle yüzümü sıvazlarken kendime düşünmek için bir dakika verdim.

BEN: Nonna'nın eleman eksiği vardı. Hayır diyemedim.

Birkaç dakika sonra Olivia'nın telefonu titremeye başladı ve *evet*, Bailey sözünü tutmuş, fotoğrafları gönderiyordu. Onları Olivia'nın fotoğraf galerisine kaydettim, sonra sağa döndürüp Lisa Hala'ya gönderdim.

Lisa Hala'yı tatmin etmek için burada ne kadar süre kalmam gerektiğini düşünüp taşınıyordum. Belki Olivia'nın telefonunu posta kutusuna atabilir ve sonradan almak üzere dönebilirdim. Fakat ya bugünün postası henüz teslim edilmediyse ve postacı kazara onu alırsa? Evet, bu kötü olurdu.

Tüm seçeneklerimi tartarken Bianca dikkatimi çekti. Garaj yolunda gerisin geri kamyonetime yürüyordu, bacakları o kısa şortla özellikle uzun görünüyordu. Tanrım, temalı partileri seviyordum.

Camımı tekrar indirdim ve neden burada olduğumu sorduğunda ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım.

Bianca kapıma yaslanıp kısmen penceremden içeri sarktı.

"Bailey, Olivia'ya çiçeklerin ve yiyeceklerin bir sürü fotoğrafını gönderdi çünkü gelemeyecekmiş. İşi bırakamıyormuş. Sana haber vermedi mi?"

Gergin bir kahkaha koyuverdim ve çiçekli kılıfını gizlemeye çalışarak Olivia'nın telefonunu kaldırdım. "Az önce aradı."

Bianca bana sırıttı. "Tamam, şey, onu beklemeye devam etmediğinden emin olmak istedim. Mesaj atmayı denedim ama cevap yazmadın."

Eyvah. Telefonu tekrar havaya kaldırdım ve sağa sola hareket ettirdim. "Sinyal burada berbat."

Kamyonetimden uzaklaşıp yavaşça eve geri yürüdü. Ama elbette ben hiçbir yere gitmiyordum ve Bianca nedenini merak ediyordu. Kapıya ulaşmadan geri döndü ve camımı indirdim. Tekrardan.

"Özellikle görmek istediğin biri için mi etrafı gözetliyorsun?"

Kafamı direksiyona vurabilirdim ama bunu yapmadım. "Hayır. Ben... bu karışık." Olivia'nın isteyeceği son şey, mezuniyetinin tehlikede olduğunu herhangi birinin öğrenmesiydi. Küçüklüğümüzden beri okul onun ilgi alanıydı ve sınıfımızın en iyisi olabilmek için ne kadar sıkı çalıştığını biliyordum. Olivia'ya bu konuda kızmayı çok istememe rağmen, şimdiye dek ben ne yapmak istemiş olursam olayım ve fikrim ne kadar aptalca olursa olsun, Olivia daima benim yanımda olmuştu. Demek istediğim, neden fikrimin aptalca olduğunu ve çabucak yakalanacağımızı her zaman ana hatlarıyla belirtmişti ama yine de yanımda olmuştu. Sanırım burada, dışarıda oturduğum için aptal gibi görünmeyi tercih edecektim.

Bianca başını eve doğru yatırdı. "Danlee'nin annesi keman çalan şu yaşlı adamı tutmuş. Çalmaya başlamak üzere. Gelip bakmak ister misin?"

"Hayır. Burada iyiyim."

Ama Bianca kapımı açıp beni dışarı çekiyordu bile. "Cidden, hadi ama. Müthiş yetenekli olduğunu duydum."

Bu kötü bir fikirdi. Bu parti belli ki kızlar içindi ve Şeytani Joʼlar oradaydı ama Bianca hayırı cevap olarak kabul etmiyordu.

"Partiye geleceğim ama arkalarda duracağız," dedim.

Danlee'nin evinin içinden dolanarak arka verandaya açılan kapılara ulaştık. Taş patika ufak bir yokuştan bir ahıra ve birçok atın gezindiği, etrafı çevrili bir otlağa iniyordu ama beni en çok etkileyen ahırın içi olmuştu. Işıklar, zikzak çizecek şekilde tavana asılmıştı ve saman balyalarının üstüne insanların oturabilmesi için çuval bezi yerleştirilmişti. Büyük metal yalaklara buz ve içecekler doldurulmuştu ve uzun bir masaya barbekü çeşitleri yayılmıştı.

Bianca yürümeye devam ediyordu ama ayak diredim. "Ya burada kalırım ya da kamyonetime dönerim."

Bianca oflasa da kabullendi. Kalabalıktan uzakta iki saman balyası bulduk. Şansa, herkesin dikkati ahırın diğer tarafındaki yaşlı adamdaydı.

Kemanını kaldırdı ve birkaç teli çekti. Sonra onu tüm enerjisiyle çaldı. Öyle ki alnından duman yükselmemesi beni şaşırttı. İlk şarkısını bitirdiğinde çizgi dansı için kızları sahneye davet etti. Bu fırsatı dansın birkaç saniyesini filme almak için kullandım, böylece Lisa Hala'nın beni rahat bırakmasını sağlayabilirdim. Ardından birkaç kaburga kaptım çünkü vay anasını, enfes kokuyorlardı. Birkaç şarkıdan –ve dopdolu bir yemek tabağından– sonra burada yeterince uzun süre kaldığımı hissettim fakat yaşlı adam konuşmaya başladı.

"Tamam, şimdi gerçek eğlence zamanı! Bu halk dansı partisini bir rodeoya çevirmeye hazır mısınız?"

Bir ipi çekti ve gösterisinin fonu diye düşündüğüm şeyin aslında devasa bir mekanik boğayı gizleyen bir perde olduğu ortaya çıktı.

"Kim sekiz saniye için hazır?" diye bağırdı.

Birkaç kız grubu kıkırdamaya başladı ve birbirlerini oraya itmekle tehdit ettiler ama kimse adamın teklifini kabul etmedi.

Derken kolumun kalktığını hissettim.

Bianca kolumu yukarıda tutarken kendi kolunu sağa sola salıyordu. "Charlie denemek istiyor!"

Ne! Charlie öyle bir şey istemiyordu!

Yaşlı herif bana öne çıkmamı işaret etti.

"Ne yaptın sen?" dedim Bianca'ya.

Omuzları kulaklarına yükseldi ve bana tuhaf bir bakış attı. "Kimse gönüllü olmuyordu! Garip geldi!"

Beni adamın beklediği yere iterken kızların geri kalanı alkışlıyor ve adımı tezahürat ediyordu.

"Öleceğim," dedim.

"Bu kadar dramatik olma!" diye karşılık verdi Bianca.

Yeterince yaklaştığımda yaşlı adam beni yanına çekti. "Tezahüratlardan senin Charlie olduğunu tahmin ediyorum!" dedi.

"Doğru." Belki de o ikinci kaşık patates salatasını yememeliydim. Burada oluşum Şeytani Jo'larda somut bir neşe uyandırmıştı; telefonları katliamı kaydetmek için hazırdı.

Yaşlı adam bana bir eldiven verirken sordu, "Tırmanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Durum şimdiden aşağılayıcı bir yöne gidiyordu. Bunu artırmaya niyetim yoktu, yani cevap kesinlikle hayırdı. Bir bacağımı üzerine atıp devasa makineye sıçramaya çalıştım.

Her ne kadar ilk denememde başarmayı umsam da bunu yapamadım. İkincisinde de öyle.

Üçüncü denemede şans vardır!

Yaşlı adam, kenarda bir kontrol panelinin arkasında oturan bir adama işaret verdi ve boğa ileri yalpaladı. Eldivenli elimle dizginlere yapıştım ve sımsıkı tutundum. Gevşememe yetecek kadar bir süre dairesel olarak ileri geri hareketlerine yavaş bir tempoyla başladı. Ardından gerçek süratini kazandı.

Dizlerim sıkıca kilitlendi ve serbest elimi havaya kaldırdım.

Ve hâlâ üzerindeydim!

Bunda müthiştim!

Kızlar ayaklanmıştı, bana tezahürat ediyorlardı ama ben fırıl fırıl dönerken hepsi bulanıklaştı.

Bu muhteşemdi!

Boğa yavaşlamaya başladı ve aşağı atlamak yerine üzerinde ayağa kalktım, iki yumruğumu *Rocky* tarzında havaya kaldırdım ve haykırdım. "Ooooooolleeeeeey!"

Ve kalabalık çıldırdı.

Boğa sonunda durduğunda sıçrayarak indim. Daha fazla tezahürat.

"Aferin, Charlie!" dedi yaşlı adam.

"Bu, deneyimlediğim en müthiş şeydi!"

Bianca'ya dönerken yanından geçtiğim herkese beşlik çaktım, bu sırada Olivia'nın telefonu arka cebimde titremeye başladı. Çekip çıkardığımda ekranda kendi adımı gördüm.

"Selam!" dedim.

"O gürültü de ne? Umarım Danlee'nin evinin önüne park etmişsindir!"

Onu duymak için bir elimi diğer kulağıma kapatmam gerekti. Tezahüratlar çok gürültülüydü. "Tabii. Aynen öyle. Oradayım!"

"Neden öyle çok gürültü var?" diye sordu.

Birkaç adım uzaklaştım. "Radyo açık." Yalan söylediğimi anlayacaktı.

"Charlie..." diye başladı ama lafını kestim.

"Seni geri arayacağım," diye bağırdım telefona ve sonra aramayı sonlandırıp nihayet Bianca'nın yanına ilerledim.

Kollarını bana doladı. "İnanılmazdın!"

Onu havaya kaldırıp hafifçe döndürdüm. "Şimdiye dek yaptığım en müthiş şeydi." Onu yere bıraktım, bir elim belindeydi ve diğeri onun elini tutuyordu. "Artık kaçayım ben. Beni içeri sürüklediğin için teşekkürler. Gerçekten eğlenceliydi."

Öne eğildi. Yakınlaştık. Ve bundan hoşlandım. "Sonra görüşürüz, Charlie Messina."

Tam adımı söyleme şeklinden de hoşlandım ve bunu o da bi-

liyordu. Benden uzaklaşmaya başladığında elini mümkün olan son ana dek sıkıca tuttum.

Kamyonetime döner dönmez telefon tekrar titredi.

ANNEM: Bana çizgi dansının bir videosunu göndermeyi unutma!

Ona çektiğim videoyu gönderdim. Ardından bir mesaj daha geldi. Mesajın kimden olduğunu gördüğümde kıs kıs güldüm. *L* harfli dostum.

L: Bugünlük bitirdik. Bu akşam bir parti var mı? Sana tekrar rastlamamın sakıncası olmazdı.

Oo, bu oğlan tatlı dilliydi. Olivia'nın telefonunu direksiyona dayadım ve mükemmel cevabı düşünürken ellerimi ovuşturdum. Bu akşam parti yoktu ve Nonna'nın evinde aile yemeği yememiz gerektiğini biliyordum ama sonrasında Superior'da Judd'ın konseri vardı. Harika.

BEN: Bu akşam parti yok ☹ Ve anneannemin evindeki aile yemeğinde olmam gerekiyor ama sonra Superior'da bir arkadaşın grubunun konserini izleyeceğim. Orada benimle karşılaşman kolay olurdu.

Cevap yazması uzun sürmedi.

L: Benim de akşam yemeği için planım olacağına eminim ama sonrasında canım kesinlikle bir konser izlemek istiyor. Bu tamamen tesadüf olacak.

Ha! Bu oğlandan hoşlanmıştım! Son üç mesajı silip öncekini bıraktım. Ona Locke'la bir buluşma ayarladığımı bilse Olivia beni öldürürdü. Ve ardından Judd'ın konserine gitme sözünden dönerdi. *Bunu göze alamazdım.*

Son zamanlarda Olivia okul, notlar ve mezuniyetten başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Onunla buluşmak için harekete geçmeden Locke'la haftalar boyunca sadece flört ederek mutlu olabilirdi. Birazcık teşvike ihtiyacı vardı, hepsi bu.

Nonna'daki akşam yemeğinden sonra Superior'a gidecektik. Ve ne tesadüf! Hayret, bak burada kim varmış?

Olivia sonradan bana bunun için teşekkür edecekti.

Doğru #7: Davul soloları fiziksel temas içeren bir aktivitedir.

10 Mayıs Salı, Öğleden Sonra

Olivia

İkinci günüm ilki kadar yorucu olmasa bile, yine de uzun bir gündü. Özellikle de Bay Williams'la bu kadar çok zaman geçirince. Hangisi daha bunaltıcıydı emin değildim: O mu yoksa havanın sıcaklığı mı? Gün boyunca Leo'yu birkaç kez gördüm ama onunla tekrar konuşma fırsatı bulamadım ve bunun beni hayli büyük bir hayal kırıklığına uğratmasına şaşırdım.

Telefonumu Charlie'den geri almak için yanıp tutuşuyordum. Charlie bana bir açıklama borçluydu.

Paylaşılan hemen her sosyal medya gönderisinde mekanik bir boğaya binmiş, *Ooleeyy!* diye haykırıyordu. Ciddiyim, bu her yerdeydi! Danlee'nin evinin önünde arabada kalma planı buraya kadarmış.

Fakat aynı zamanda Leo'nun bana mesaj atıp atmadığını görmek için de yanıp tutuşuyordum. Charlie, L'nin Locke değil de Leo olduğunu çözmüş olsaydı, şimdiye kadar bundan kesinlikle haberim olurdu.

Michael Dayı şehirde olduğundan, Nonna vereceği aile yemeğiyle ilgili bu sabah herkese mesaj atmıştı ve sonra Wes bize Judd'ın Superior'daki ilk konserini hatırlatmıştı; sonuç olarak yatağıma dönmenin ne kadar uzun süreceğinin düşüncesi bile beni ağlatabilirdi.

Aile yemeği. Bunun için enerjim var mıydı bilmiyordum. Ama Şeytani Jo'larda kaldığı için Leo da büyük ihtimalle yemekte olacaktı ve bu bana kendimi... heyecanlı mı hissettiriyordu? Gergin mi? İkisinden de biraz mı?

Öte yandan Şeytani Jo'ların yanı sıra Charlie, Sophie ve Wes'in de orada olacağını düşündükçe yarına kadar yatağıma kıvrılma isteğim tekrar canlanıyordu. Her şey nasıl *daha fazla* karmaşıklaşmıştı?

Arabamı yanaştırırken Charlie beni evimde bekliyordu. Ön verandadaydı ve park ettiğim saniye beni arabamın yanında karşıladı.

"Al şunu. Benden bu kadar. Paydos. Mesaim bitti." Ben daha arabamdan inemeden telefonumu elime tutuşturmuştu. "Lisa Hala'yı severim, gerçekten severim ama bugünlük bunu sona erdirmeye ihtiyacım var."

Onunla telefonları değiş tokuş ederken gözlerimi devirdim. "Ne hassassın."

Başını iki yana sallarken omuz silkti. "Bunu kabul edeceğim. Ben hassasım. Kraliçe sensin."

"Görünüşe göre partide etkileyici bir performans sergilemişsin," dedim.

Yüzü sevinçle parlıyordu. "Manyakçaydı! Gördün mü?" Öyle heyecanlıydı ki hoplayıp zıplıyordu.

Koluna bir yumruk attım. "Tabii ki gördüm! Herkes gördü! Öğleden sonra boyunca telefonun susmadı."

Ukulelesini kaydırarak açtı ve yürüyüp uzaklaşırken mesajlarını kontrol etmeye başladı. Hepsini okurken kahkahası sokakta dalgalanıyordu ve korkarım akşam yemeği vaktine dek Nonna'nın arka kapısından sığamayacak kadar havalanacaktı. "Bianca ke-

sinlikle beş alev emojisini hak edecek kadar seksi görünüyordu! İyi düşünmüşsün!" diye seslendi omzunun üzerinden. "Wes'e uğradıktan sonra Nonna'ya geleceğim. Aile yemeğini unutma!"

"Belli ki hatırlatmaya ihtiyaç duyan sensin! Bugün mesajlarının yarısı, aile üyelerinden her birinin sana bu akşamı unutmamanı söylemek için gönderdiklerinden oluşuyor," diye bağırarak karşılık verdim.

Elini havada sallamaktan başka bir şey yapmadı ve yürümeye devam etti.

Kendimi evin içine sürükleyip oturma odasındaki kanepeye yığıldım. Bu noktayı asla terk etmesem de olurdu.

Telefonum titredi. Annemdi. Mesaj atmak yerine arıyordu ve bunu yaptığında burada olduğuma minnettardım.

"Selam," dedim telefonu açtığımda.

"Sesin yorgun geliyor," dedi.

Bir bilseydi. "İdare eder. Orada nasıl gidiyor?"

"Ah, iyidir. Rakamlara bakıp durmakla geçen uzun günler. Cuma sabahına kadar toparlayıp eve dönmeyi umuyoruz."

Yüz ifademi göremediği için mutluydum çünkü... *cuma sabahı* mı?! Oradan fazla erken ayrılırsa, şehre geldiğinde sahadaki işim bitmemiş olabilirdi.

"Bu harika," dedim elimden geldiğince coşkulu bir sesle.

Konuştu da konuştu, bense ancak bir "hı hı" yeterli olmadığında cevap verdim.

"Pekâlâ, duş almak üzereydim ve sonra Nonna'ya gideceğim," dedim.

"Michael'ın şehre özel bir arkadaşıyla geldiğini duydum! Herkesin onunla ilgili düşüncesini duymak için sabırsızlanıyorum!"

Michael Dayı'nın zavallı erkek arkadaşı. Neyin içine girdiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu.

Annemle telefon konuşmasından paçayı kurtardığımda, bugün kaçırdığım mesajları görmek için telefonuma baktım, buna elbette Leo'yla başladım.

Öğle molasında gelip beni bulmadan önce yazılmış karşılıklı iki mesaj vardı ama o zamandan beri yeni bir şey yoktu ve bu bende sandığımdan daha çok hayal kırıklığı yarattı. Gerisine aldırmayarak, duş almak için odamın yolunu tuttum. Otuz dakika içinde Nonna'nın evine doğru ilerliyordum ve sokakta sıralanmış arabalara bakılırsa herkes çoktan gelmişti. Annem bu akşamı kaçıran tek kardeş olmalıydı ve kuzenlerden yalnızca Jake, Graham ve Margot burada değildi.

Kaos, aile yemeği akşamında anneannemle dedemin evini tanımlamaya uygun tek sözcüktü. Ve Nonna bunun her dakikasına bayılırdı.

Arka kapıdan sessizce içeri sızdım... veya en azından ben sessizce içeri sızdığımı sandım fakat içeri girdiğim an koro hâlinde selamlamalar duydum.

Nonna dosdoğru yanıma gelip beni sıkı bir kucaklamayla sardı. "Seni ne zamandır görmüyorum."

Fazla dramatikti.

"Pazar akşamı görüştük," diye cevaplarken karşılık olarak ben de sarılıyordum. "Dahası geçen gün buradaydım ama sen dışarıdaydın. Pizza yedik!"

"Evet, biliyorum. Hepsini duydum. Fakat genellikle ziyaretlerin arasını bu denli açmayız. Seni özledim."

Fazla abartıyordu. Sophie, Nonna'nın bir şeyler döndüğünü bildiğine dair beni bilgilendirmişti, dolayısıyla şimdi bu ilgisi beni şaşırtmıyordu. Bu ailede gerçeğin kokusunu alma konusunda Nonna tazı gibiydi.

"Çılgın bir hafta! Çok fazla parti var." Sonra, "Ah! Michael Dayı buradaymış!" diyerek kendimi Nonna'dan zorla kopardım.

Michael Dayı, annemin tek bekâr kardeşiydi ve ailemde bu, tümü büyük harflerle, ÖNEMLİ BİR MESELE'ydi. Nonna beni serbest bıraktığında doğrudan dayıma yöneldim. Onu gördüğüme gerçekten mutlu olmuştum, uzun zamandır şehirde değildi. Ona doğru ilerlediğimi gördüğünde kollarını ardına kadar açtı.

Aile üyeleri arasında ayrım yapmıyordum ama yapsaydım... Durun, lafımı geri alıyordum. Kimi kandırıyordum ki? Elbette ayrım yapıyordum. Ve Michael Dayı benim en sevdiklerimden biriydi.

"Olivia!" dedi bana sarılırken. "Evine gelip seni buraya sürüklememe ramak kalmıştı."

Ona normalden bir-iki dakika daha fazla sarıldım. "Burada olmana sevindim." İlk kelimeyi söylerken sesim çatladı.

Geri çekilip bana bakarken yüzünde endişe vardı. Ve gözlerimin dolması beni şok etmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı. "Gidip konuşabileceğimiz bir yer bulmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, iyiyim. Sadece seni gördüğüme sevindim." Daha fazlası olduğunu anladığını fark ettim ama üstelemedi. Bu, onu sevme sebeplerimden biriydi. Ne zaman şehirde olsa sinemaya gider, yemek alır veya burada, Nonna'da takılırdık. Benim için dayıdan çok bir abi gibiydi.

Sırtıma sardığı kolunu gevşetmeden beni kenara çekti. "Olivia, Tim'le tanışmanı istiyorum. Tim, bu yeğenim Olivia."

Michael Dayı'nın yüz ifadesinden, Tim'in onun için özel biri olduğunu anladım. Ondan ânında hoşlandım.

"Bana senden bahsetti! Sınıf ikincisi olarak mezun oluyormuşsun! Tebrikler," diye neşeyle bağırdı Tim. Ve bu kez gerçekten ağlayabilirdim.

Michael Dayı ve Tim, kuzenim Sara'nın Tim'le tanışması için Ayin Yenge tarafından çekiştiriliyordu ama Michael Dayı gitmeden önce elimi sıkıp, "Sonra gelip beni bul, böylece konuşabiliriz," dedi.

Ona hafifçe gülümsedim ve gitti.

Tamam. Kendimi toplama zamanıydı. Burası duygusallaşmaya uygun bir yer değildi. Nonna, sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi bunu fark ederdi. Dahası, neler olduğunu Michael Dayı'ya zaten anlatamazdım çünkü annemle babamı hayal kırıklığına uğratmak istemediğim gibi onu da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Nonna gevezeliğin uğultusu üzerinden bağırdı. "Herkes kendine bir tabak hazırlasın ve oturacak bir yer bulsun!"

Nonna'nın tezgâhın üstüne kurduğu büfeye ilerlemeden önce kalabalığın azalmasını bekledim. Tabağım ve bir şişe suyla ellerim dolduğunda odanın karşısında, herkes burada olduğunda çıkarılan katlanan masalardan birinde oturan Charlie, Wes ve Sophie'yi buldum.

Charlie el sallayarak beni yanlarına çağırdı. "Acele et. Şeytani Jo'lar gelmeden bu masayı doldurmalıyız," dedikten sonra kız kardeşi Sara'ya ve kuzenlerimiz Banks'le Hannah'ya seslendi.

Sonunda tüm sandalyeler dolmuştu ve Charlie tam rahat bir nefes aldığı sırada Şeytani Jo'lar arka kapıdan içeri girdi. Her zaman geç kalırlardı ve Sophie bunun sebebinin sadece havalı bir giriş yapmaktan hoşlanmaları olduğunu iddia ediyordu.

Leo hemen arkalarındaydı.

Wes, Sophie'nin arkasını görebilmek için sola eğildi. "Hâlâ şehirde miymiş?"

Sophie arkasına döndü. "Eh, öyle görünüyor. İşte burada."

Wes yuvarlak ekmeğini ona fırlattı ve Sophie onu tuttuğu gibi geri attığında oğlanın tam alnına isabet ettirdi.

Leo'yla mesajlaşmıyormuşuz ve golf sahasında elimize geçen her fırsatta konuşmuyormuşuz gibi davrandım. Bu kalabalık odada her an tam olarak nerede olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Leo ve Şeytani Jo'lar odanın diğer ucundaki masalardan birini seçti ama Leo direkt benim görüş hattımda oturuyordu.

Bu huzursuz ediciydi!

Göz teması kurduğumuzda, iletişimimizi benim kadar saklamaya çalıştığı izlenimine kapıldım.

Şeytani Jo'lar da ona, kuzenlerimin bana göstereceği kadar tepki gösterirdi ve Leo bunu biliyordu. Geçmişte Leo'yu bizimle paylaşmak istemezlerdi, yani onu şimdi bizimle paylaşmak istemelerinin imkânı yoktu.

Masanın üstündeki telefonum bir mesajla titredi. Charlie'nin gözleri direkt oraya gitti ve telefonu ters koyduğum için şükrettim.

Telefonumu kendime doğru kaydırıp kucağıma alana dek döndürmedim.

"Kim o?" diye sordu Charlie.

Eğer yanaklarımın ısınması bir şeyin belirtisiyse, ekranda *L* harfini gördüğümde alev aldılar.

"Bailey," dedim.

Bana inanmıyormuş gibi bir tavırla, "Hı hı," dedi.

Başka kimsenin okuyamayacağından emin olarak ekranı kaydırıp mesajı açtım.

L: Selam! N'aber? Beni ağırlayan aileyle birlikte yemek yiyorum ve hatırladığımdan daha gürültücüler.

Ağzımdan bir kahkahanın kaçmasına engel olamadım.

"Bailey'nin bu kadar komik olduğunu hatırlamıyorum," dedi Charlie. Keskin bakışları üzerimdeydi, her hareketimi izliyordu.

"Çok esprilidir," dedim. Ardından Leo'ya cevap yazdım.

BEN: Ne tuhaf! Ben de ailemle yemek yiyorum ve onlar da çok gürültücü!

Charlie beni izlediği için, kafamı kaldırıp Leo'ya bakmak yerine şu üç noktanın hareket edişini izliyor ve Leo'nun sonraki mesajını bekliyordum.

L: Ne kadar çok ortak noktamız var, bu inanılmaz.

BEN: Bugünü nasıl tamamladın? Seni göreceğimi düşünmüştüm ama ben Williams'la son turu atarken sen gitmiştin.

L: Gerçi korkuyorum ama yarın performansımı artırmalıyım.

BEN: Bunu yapabilirmişsin gibi geliyor!

Kendimi tutamadım. Bakışlarım onu odanın karşısında buldu ve o da benim tarafıma bakıyordu. Charlie hâlâ beni izliyordu

ama Sal Dayı ve Marcus Dayı onun, oturduğu yerden Leo'yu görmesini engelliyordu.

"Michael Dayı gerçekten mutlu görünüyor," dedi Sophie. "Umarım Tim'i korkutup kaçırmayız."

"Kaçmaya kalkışırsa Nonna onu kulağından tutup zorla geri getirir," dedi Charlie.

Wes saatine baktı. "Judd'ın müzik grubunun açılışına yetişmek için yarım saat içinde çıkmamız gerekiyor."

Kıkırdadım. "Judd'ın müzik grubu. Bunun gerçek olduğuna bile inanamıyorum."

Hannah öne eğildi. Sal Dayı'nın büyük kızıydı ve üniversiteden geçen sene mezun olmuştu. "Hepiniz nereye gidiyorsunuz? Bir müzik grubunu dinlemeye mi?"

"Evet, gelmek ister misin?" diye sordu Wes. "Yanımızda ne kadar çok kişi götürürsek o kadar iyi."

"Tabii, beni de say. Michael Dayı ve Tim de gelmek ister mi diye soracağım. Nonna'nın baskısından bir molaya ihtiyaçları olabilir."

Boş tabağıyla masadan kalktı ve odanın karşısındaki masaya yönelmeden önce onu eviyeye götürdü. Michael Dayı ve Tim, Şeytani Jo'larla birlikte oturuyordu ve Charlie'nin neyin gerçekleşmek üzere olduğunu fark ettiği ânı net bir şekilde ayırt ettim.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır, Hannah, hayır," diye fısıldadı. Ve tabii ki tüm masanın dikkati Hannah'nın üzerindeydi. Hepsi beraber başını olumlu anlamda sallıyordu. Hannah tekrar Wes'e döndü ve odanın karşısından seslendi, "Hepsi geliyor!"

Nonna'dan Superior'a âdeta bir konvoy hâlinde gittik. Hatta diğer dayılarımdan ve teyzelerimden birkaçı da bize katılmıştı. Judd çok sevinecekti.

Otoparkta yer bulmak için birkaç tur atmamız gerekti ve bu kalabalık acaba kendisini neyin beklediğini biliyor mu diye merak ettim. Judd'ın davul çalamadığını söylemiyordum ama onu

uzun zamandır tanıyordum ve bir kalemle masasında ritim tuttuğuna bile şahit olmamıştım.

Grubumuz içeri girdiğinde Judd zıplayarak bağırdı, "Messina ailesi! Evet!" Bizim için rezerve ettirdiği, sahnenin yakınındaki platformdaki masayı işaret etti fakat yeterli sandalye olmadığı belliydi. Daha fazlasına hazırlıklı olması gerektiğini bilmeliydi.

Charlie ve Wes onun daha fazla sandalye çekmesine yardım etti ve şimdi altı kişilik bir masanın etrafında on iki sandalye vardı. Sıkışıktı.

Ve elbette Leo kendini tam karşımda buldu. Ancak bu kez bizi ayıran yalnızca bir-iki metre vardı. Ayağımı ileri uzatsam onunkine çarpacağından emindim.

Charlie bir sandalye daha çekti ve beni onunla hapsetti.

"Bu kimin için?" diye sordum herkesin sandalyesi olduğundan. "Bianca mı?"

Yüzünde garip bir ifade vardı, hemen sonra ayağa fırlayıp ilave bir sandalye daha çekti, böylece artık fazladan iki sandalyemiz vardı. "Bilmiyorum. Birileri daha çıkagelirse diye."

Bir garson masaya hızla cipsle salsa sos getirdi ve siparişlerimizi aldı. Daha yeni yemek yediğimiz için içecekle sınırlı kaldık; yaşı tutanlar bu restoranın ünlü margaritalarından aldı.

Bianca ilk tur içkiler servis edilirken çıkageldi ve Charlie'nin hemen yanındaki sandalyeye yerleşti. Boş sandalyeye baktı ve kendine biraz yer açmak için onu itmeye başladı ama Charlie kızı durdurdu.

"Ona ihtiyacımız olabilir," diye bağırdı grubun ısınma provasının üstünden.

Grup başlamaya hazırdı ve Judd sopalarını birbirine vurarak ilk şarkılarının açılışı için geriye doğru saydı. Çok profesyonel görünüyordu ve hepimiz gerçekten etkilenmiştik.

Grup... iyi değildi. Fakat berbat da değillerdi. Birkaç hafta daha prova yaparlarsa yeterli seviyeye erişebilirlerdi. Grubun üyelerinden birinin, mekânın sahibinin akrabası olduğuna ve konser şansını böyle elde ettiklerine emindim.

Fakat Charlie ve Wes sanki sahnedekiler Jonas Kardeşler'miş gibi gürültülü haykırışlarla tezahürat etti.

"Wilder Blue' adını nereden almışlar?" diye sordu Hannah.

Charlie gözlerini devirdi. "Solist Wilder'da mavi bir evde yaşıyor. Provalarını onun garajında yapıyorlar."

İlk iki şarkıdan sonra sahneye bir parça alışmış görünüyorlardı ve kulağa biraz daha iyi gelmeye başladılar. Veya biz onlara alışmıştık.

Charlie içeri girdiğimiz kapıya göz atıp duruyordu. Bunu bariz belli edecek kadar sıkça.

"Kimi bekliyorsun?" diye sordum.

Beni başından savdı ama bakışları sahneden kapıya kayıp durmaya devam etti.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedim ortaya ve ana restoranın arka koridoruna yöneldim. İnsanlar sırada bekliyordu ama sıra oldukça hızlı ilerliyordu. Kadınlar tuvaletinden çıktığımda Leo oradaydı. Hızla göz gezdirdiğimde etrafta tanıdık kimseyi görmedim.

"Endişelenme, yasak bölge listesindeki kimse yakınlarda değil," dedi. Platform öyle gürültülüydü ki şu anda onu böyle net duyabilmek garip geliyordu.

Sıradan uzaklaşıp koridorda biraz ilerledim ve Leo hemen arkamdan takip etti.

"Burada seninle karşılaşmayı dört gözle bekliyordum. Ama biraz daha az kalabalık olacağımızı ummuştum." Sırıtışı biraz çarpıktı ve kalbim pır pır etti. Ben duvara dayanmıştım ve Leo çok yakınımdaydı. O kahverengi gözlerindeki altın benekleri görebileceğim kadar yakında.

"Evet, ailem her zaman çevremdeymiş gibi görünüyor." Sesim nefes nefese miydi? Aman Tanrım, galiba öyleydi.

"Seninle ilgili hatırladığım en temel şey buydu. Her zaman onlarla birlikteydin... Baksana, neredeyse yasak bölgeye girmek

* (İng.) Daha Vahşi Mavi –ç.n

üzereydim." Espri yaparken bana birkaç santim daha yaklaştığına yemin edebilirdim.

Gürültücü bir kadın grubu köşeyi dönüp tuvalete yöneldiğinde ikimiz de irkildik. Leo'nun eli ensesini kavradı, biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sonra o tek kaşı kalktığında, elbette benim de uyum sağlamam gerekti.

Bana attığı bakış ailem tarafından keşfedilme riskine değerdi.

Eli usulca elimi tuttuğunda ve beni koridorun aşağısındaki bir yan kapıdan dışarı çektiğinde hâlâ gözlerine bakıyordum. Burası karanlık ve sessizdi. Judd'ın grubunun müziği bastırılmıştı ve böylece sesleri olduğundan daha iyi geliyordu. Bir kez daha sırtım duvara yaslıydı ve Leo karşımda duruyordu. Ama bu kez istediğim kadar yakında değildi.

"Bak," derken uzun bir nefesi ve hayal kırıklığımın büyük kısmını dışarı üfledim. "Büyük ihtimalle bu isteğimin aptalca olduğunu düşüyorsun... bunu saklamak demeyelim de... yapmaya çalıştığım bu değil. Kastettiğim, bu her neyse... ve bir anlamı olduğunu söylemiyorum... kim olduklarını biliyorsun... onları bunun dışında tutmak... sadece çok daha kolay olurdu. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Kahkaha atıyordu. Şiddetle. Az önce ağzımdan dökülmüş saçmalık tufanından utanarak başımı öne eğdim.

Ama bir baktım ki Leo oradaydı. Kollarını bana dolamıştı, başının tepesi göğsüne dayanıyordu. Ve sessizce kulağıma fısıldıyordu.

"*Onlar* etrafta olmadan seninle hiç vakit geçirmedim. İçlerinden herhangi biri olmadan. Bu haftaya kadar. Ve bundan hoşlandım. Şu anda seni paylaşmak zorunda kalmamak hoşuma gidiyor. Bunun onlara değil, sadece bize ait olması hoşuma gidiyor. Bu her neyse. Bir anlamı olmak zorunda değil. Veya bir anlamı olabilir."

Ellerimi kaldırdım ve fazla çabuk uzaklaşmamasını garantilemek için üst kolunu kavradım. Çünkü bundan hoşlanıyordum. Çok fazla. Yine de hâlâ biraz utandığımdan, bu şekilde hem

Leo'yu bu kadar yakınımda tutmak hem de ona bakmak zorunda kalmamak daha kolaydı.

"Tamam," diye mırıldandım. Daha fazlasını söylemek istiyordum ama hissettiğim her şeyi kendime saklamak da istiyordum aynı zamanda.

"Kalmak zorunda mısın? Yoksa buradan gidebilir miyiz?"

Sonunda geri çekildim ve gözlerine baktım. "Nereye gideceğiz?"

Saatini kontrol etti. "Yarına hazırlanmak için yaklaşık bir saat sonra uyumam gerekiyor. Seçme sansım varsa, ailenin yarısıyla birlikte şu grubu dinlemektense biraz daha sessiz bir yerde seninle konuşmayı tercih ederim."

Altdudağımı çiğnerken, kimse anlamadan ikimizin birden nasıl buradan ayrılabileceğini hesaplamaya çalışıyordum.

Leo zihnimi okuyabiliyormuşçasına, "Gideceğimi kızlara çoktan söyledim. Yarın turnuvada oynamam gerektiği için fazla kalamayacağımı biliyorlardı. Sen gidip masaya kendini gösterirken ben bir Uber çağırıp dışarıda beklerim. Araç buraya geldiğinde sana mesaj atarım," dedi.

Önümüzdeki bir saati nasıl geçirmek istediğimi düşündüğümde Leo'yla takılmak oldukça iyi bir seçim gibi geliyordu.

"Ben sürerim, seninle arabamın başında buluşalım. Bana beş dakika ver." Onun cevabını duyacak veya fikrimi değiştirecek kadar beklemedim.

Judd'ın grubu mola vermişti ve Judd, Charlie'nin önceden çektiği ilave sandalyede oturuyordu.

Judd ben masaya yaklaşırken, "O oğlanı tanımıyorum ve ona mesaj atmayacağım," diyordu Charlie'ye.

"Burada olmadığına inanamıyorum," dedi Charlie, bunun üzerine beni görünce irkildi. "Ah, selam!" Ve tekrar kapıya baktı. Kesinlikle bir şey kaçırıyordum ama söz konusu Charlie'yken, bunun ne olduğunu bulmayı denemeyecektim bile.

"Hepiniz harikasınız!" dedim Judd'a. "Davul çalabildiğini bilmiyordum."

Kaşlarını oynattı. "Sıradaki sahneyi bekle. Bir solom var."

"Sen şarkı mı söylüyorsun?" diye bağırdı Sophie.

Judd sopalarını kaldırdı. "Hayır. Bir davul solosu."

"Ah, bu iyi," dedi Sophie ve sandalyesinde tekrar gevşedi.

Wes ve Sophie'nin de beni duyabilmesi için öne eğildim. "Ben çıkıyorum. Çok yorgunum ve yarın bunu yeni baştan yapmak zorundayım."

Wes başını iki yana salladı. "Bu bizi art arda ektiğin ikinci gece."

Omuz silktim. "Üzgünüm. Daha fazla kalamam."

Charlie gerçekten üzgün görünüyordu. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Siz dönüş için bir araç bulabilir misiniz?"

"Evet, elbette," diye cevapladı Sophie.

Michael Dayı sandalyesinden kalktı ve masanın etrafından dolaştı. "Gidiyor musun?"

"Evet, yorgunum. Eve dönüyorum."

Bir kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "İyi olduğuna emin misin?"

Ona kocaman sarıldım. "Yemin ederim. Her şey yolunda." Ve sonra, eve dönerken bana eşlik etmeyi teklif etmeden önce oradan çıktım.

"Eve vardığında bana mesaj at!" diye bağırdı Sophie, ben masadan uzaklaşırken.

Otoparka ulaştığımda Leo arabama yaslanmıştı. "Bir an için fikrini değiştirdiğini düşündüm."

"O gruptan ayrılmanın ne kadar zor olduğunu bilirsin. Sürüyle vedalaşma."

Arabamın kilidini açtım ve bindik. "Peki nereye gidelim?" Orada kimse olmadığından dolayı evime gitmeyi önerebilirdim ama şu anki ilişkimiz için bu biraz fazla görünüyordu.

"Dondurma?" diye sordu.

"Ah, güzel fikir."

Bara yakın bir Baskin-Robins'e gittik. Ön cephesinde parlak pembe, metal piknik masaları ve tartışmasız favori çeşidim olan yer fıstığı ezmeli ve çikolatalı dondurmaları vardı.

İçeri girdik ve sipariş verme sıramız geldiğinde Leo'nun ne istediğine karar vermeden önce üç-dört çeşit denemesi gerekti. Üstelik tadıp test ettiği çeşitlerden birini bile seçmedi.

"Tuhafsın," dedim ve tezgâhın arkasındaki kızın beni desteklemek istediğine yemin edebilirdim.

Aramızdaki kısa bir ağız dalaşının ardından, bana geçen gece Uber'i ben ödediğim için dondurmaları onun ısmarlamasına izin vermemin adil olduğunu hatırlatarak ödemeyi yaptı.

Şansa piknik masalarından biri boştu ve karşılıklı oturduk.

"Farklı bir şey alacağını düşünüp sonunda her zaman aynı çeşidi seçen tiplerden olduğunu tahmin ediyorum," diye ona takıldım.

Kendinden memnun bir şekilde sırıtıyordu. Çok tatlıydı. "Kesinlikle yeni şeyler denemekten hoşlanırım," dedi. Ve ekledi, "Ama aynı zamanda favorim olana geri dönmekten de hoşlanırım. Böylece onun değerini daha fazla bilirim."

Hâlâ dondurmadan bahsedip bahsetmediğinden yüzde yüz emin değildim.

"Şimdi Baton Rouge'da mı yaşıyorsun?" Konuyu daha güvenli sulara çekmeliydim.

"Aslında, St. Francisville'de."

"Orayı seviyor musun?"

Koca bir kaşık dolusu dondurma ağzında gözden kaybolurken Leo cevap vermek yerine omuz silkti. "Burada kalmayı tercih ederdim. Burayı severdim; evimizi, arkadaşlarımı, okulumu. Orası da fena değil ama bunca yıl sonra bile hâlâ yeni çocukmuşum gibi hissediyorum. Sanırım bu yüzden golfle ilgilenmeye başladım. Bana ait bir şey oldu. Dahası bu turnuvada başarılı olursam, benim için büyük bir fark yaratacak çünkü takımda bir yer kazanmak aynı zamanda okul harcına da yardımı oluyor. Buna gerçekten ihtiyacım var."

Kendi okul burslarımın ailem için ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Gerçekten de büyük bir fark yaratıyordu.

"Kimseyi tanımadığım bir yere taşınmanın neye benzeyece-

gini hayal bile edemiyorum," dedim. "Hayatım boyunca ailem etrafımda oldu. Tek bir günüm bile onlardan en az altısını görmeden geçmedi. Bazen uzaklaşmanın, herkesin seninle ilgili her şeyi bilmediği bir yere gitmenin güzel olabileceğini düşünüyorum."

Dirseklerini masaya dayadı, benimkinin yakınına uzattığı ellerinin arasında büyük bir çikolata parçalı naneli dondurma kâsesi duruyordu. "Bense geri dönebilmeyi dilerdim."

"Ama sanırım ikimiz için de değişim yakında. Sonbaharda yeni bir yerde olacağız," dedim kaşığımı dondurmamın içinde döndürerek.

"Geçen akşam Nonna'da hepinizin LSU'ya gideceğinizi duyduğumda şaşırmamam gerekse de şaşırdım. İçinizden en azından birinin değişiklik olsun diye başka bir üniversiteyi seçeceğini düşünüyordum. Tahminim Sophie'den yanaydı aslında."

Güldüm. "Evet, bir sürü üniversiteye başvurdu. Charlie hâlâ bu konuda ona kök söktürüyor."

"Yani üniversite için evden ayrılsan da grubun tamamı da orada olacak," dedi.

Bir kaşımı kaldırıp en sert bakışımı takındım. "Grupla ilgili konuşmuyorduk, değil mi?"

Gülümsememe denemesi acınası bir biçimde başarısız oldu. "Hayır, konuşmuyorduk."

"Golf maceranla ilgili bana bilmediğim bir şey anlat. İlginç bir şey."

"Ah, anlatabileceğim hikâyeler var."

"Dökül!"

"Tamam, sekizinci sınıftayken bir defasında..."

Bana arka arkaya hikâyeler anlatırken bir saat daha orada oturduk. Tekrar tekrar aynı turnuvalara katılan aynı insan grubundan elbette hikâyeler çıkardı. Çocuklarının topunu saha dışından geri fırlatarak hile yapan ebeveynlerin hikâyeleri, farklı okullardan oyuncuların arasındaki kaçamakların ve bu kaçamakların gerçekleştiği pek de gizli olmayan yerlerin hikâyeleri. Öfke nöbetlerinin, kontrolden çıkan golf arabalarının ve kavgaların

hikâyeleri. Ama ayrıca merak uyandırıcı maç bitişlerinin, otellerdeki eşek şakalarının ve maç sonraları golf kulüplerinin havuzlarına gizlice girmelerinin hikâyeleri vardı.

"Bence aileni bulmuşsun," dedim sonunda. "Bazıları deliymiş gibi bir izlenim verse bile, onlar senin insanların. Demek istediğim, benim de etrafımda birkaç deli var. Bunda bir yanlışlık yok."

Bir dakika boyunca bunu değerlendiriyormuş gibi göründü. "Evet, sanırım haklısın. Onları hiç bu şekilde düşünmemiştim. Sadece okulumda kaçırdığım futbol maçları ve hafta sonu partileri gibi etkinlikleri dert ediniyordum."

Yüzümü buruşturdum. "Ah, evet, bu biraz zor."

"Hafta sonları başlıca golf zamanlarıdır," dedi ama bu konuda fazla üzgün görünmüyordu. "Geçen gece partiye gitmeyi kabul etme sebebim de buydu. Her şeyi kaçırmak istemedim."

"Ama partiden erken ayrıldın!"

Omuz silkti. "Yeterince kaldım." Şimdi bana bakmıyordu. Bunun yerine telefonunu kontrol etti ve saatin farkına vardı. "Ne kadar nefret etsem de gerçekten geceyi sonlandırmam gerekiyor."

Boş kâsemi ve kaşığımı tutup ayağa kalktım ve onları yakındaki çöp kutusuna attım. "Hayır, seninle aynı fikirdeyim. Sabah yedi buçukta orada olmak zorundayım."

Arabamı Şeytani Jo'ların evinin önünde durdurduk.

"Dondurma için teşekkürler," dedim.

"Müzik grubunu benimle birlikte ektiğin için teşekkürler."

Evi işaret ettim. "Şu anda çok komik bir şey söyleyebilirdim ama yasak bölge kuralımızı bozmasın diye kendimi tutuyorum."

Leo kıs kıs güldü. "Yalnızca tahmin edebilirim... Cehennemin kapılarına hoş geldiniz?"

"Bunu sen söyledin! Ben değil!" Ona doğru eğildim ve gülerek kolunu ittim, bunu yaparken elimi elinin içine hapsetti. Bir süre orada tuttu ve sonra beni daha yakına çekti.

Ortada buluştuğumuzda, dudakları benimkilere değdiğinde

kalbim göğsümü delecekmiş gibi çarptı. Beni bir kez, iki kez, üç kez yumuşakça öptükten sonra geri çekildi. Onu tişörtünün ön tarafından kavrayıp tekrar öpmemek için kendimi tuttum.

"Eve bıraktığın için teşekkür ederim," dedi alçak sesle. Ve sonra gitti. Ağır ağır ön verandaya koştu. Ben hâlâ sersem vaziyette arabamda oturuyordum. Tamamen sersemlemiştim. Fakat aynı zamanda yüzümün bir yanından diğer yanına yayılan büyük bir gülümseme vardı.

Nerede olduğumu ve Şeytani Jo'lar eve gelirse yakalanmak istemediğimi fark ettim, böylece orayı aceleyle terk ettim.

Evim sadece birkaç blok ötede olmasına rağmen mesafeyi rekor hızla katettim.

"Ah, hayır," diye söylendim kendi kendime, garaj yoluma yanaşırken.

Charlie, Wes ve Sophie ön verandamda oturmuş beni bekliyordu. "Judd'ın grubu konseri bitirdi mi?" diye seslendim arabadan indiğimde.

"İşlerini bitiren davul solosu oldu," dedi Sophie ve sonra isterik kahkahalara boğuldu.

Şimdi Wes de gülüyordu. Charlie de.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Judd solosu sırasında biraz fazla coşkuya kapıldı." Wes ayağa kalkıp davul çalan birini taklit etti. "Davullardan birini tekmeledi... yere konulmuş şu büyük olanı biliyorsun? Sert vuruşu onu yerinden oynattı ve gitariste çarpıp onu sahneden itti. Çocuk gitarını tutmakla öyle meşguldü ki düşüşünü yavaşlatmayı bile denemedi."

"Sağlık görevlilerini çağırmak zorunda kaldılar. Tüm yüzü kanıyordu," diye ekledi Charlie.

Bunu komik buldukları için çok kötü hissettiklerini anlıyordum ama aynı zamanda kendilerine engel olamıyormuş gibi görünüyorlardı. Ve şimdi onların gülmesi beni de güldürüyordu.

Derken Charlie ansızın durdu. "Bekle. Neredeydin? Superior'dan ayrılalı neredeyse iki saat oldu?"

Sophie ve Wes de cevabımı bekliyordu.

"Ah," derken zihnim inandırıcı bir hikâye uydurmak için hızla çalışıyordu. "Dondurma yemeye gittim."

Sophie'nin gözleri kısıldı. "Tek başına mı?" Bu ihtimalin düşük olduğunu biliyordu.

"Hayır. Tek başıma değildim."

Ve şimdi hepimiz gözlerimizi dikmiş birbirimize bakıyorduk. Küçükken yaptığımız bakışma yarışmalarına benziyordu. Kimse kımıldamıyordu. Kimse göz kırpmıyordu. Kiminle birlikte olduğumu anlatmamı bekliyorlardı ve ben ne kadarını itiraf etmem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Onlara yalan söylemek istemesem de, diğer yandan Leo'nun Superior'ın dışında ne söylediğini hatırlıyordum – *bunun sadece bize ait olması hoşuma gidiyor*. Bundan vazgeçmeye hazır değildim.

Eliyle üçünü işaret eden Wes, "Bize söylemek zorundasın," dedi. "Bunun bizi öldürdüğünü biliyorsun."

"Bir arkadaşla," diye cevapladım. Yalan söylemiyordum. Leo'yu gayet de arkadaşım olarak görüyordum.

"Bir. Arkadaşla." Charlie her kelimeyi açıkça telaffuz etti. "Bu arkadaşın adı ne?"

"Ayrılırken otoparkta gördüğüm biri. Gidip bir dondurma yemeye karar verdik." Bunu ağzımdan alacaklardı ama her seferinde yalnızca küçük bir parçasını öğreneceklerdi.

Her nedense Charlie cevap olmayan cevabımı beğendi. Ön basamaklardan fırlayıp, "Biliyordum!" diye haykırdı. Bildiğini zannettiği şeyi aslında bilmiyordu.

Telefonum arka cebimde titriyordu ama şu anda onu çekip çıkarmaya cesaret edemiyordum. Mesaj Leo'dansa okurken etrafımda seyirci istemiyordum.

Ön kapıya çıkan basamakları tırmanmaya başladım. "Ben yatmaya gidiyorum çünkü sabah golf sahasına dönmek zorundayım." Durup Wes'e döndüm. "Yedide burada olabilir misin?"

Sızlandı ama kabul etti.

"Parti, golf turnuvasının yapıldığı kulüpte gerçekleşecek bir

havuz partisi, bu yüzden sanırım yarın orada kendimi gösterebilirim. Seninle buluşup telefonumu birkaç saatliğine alabilirim, sonra parti bittiğinde yine değiş tokuş edebiliriz."

Wes rahatlamış görünüyordu. "Ah, bu işimi kolaylaştırır. Charlie ve Sophie'nin yaptığı gibi partiye girmek zorunda kalacağımı düşünüyordum."

"Eve dönmem gerekene kadar birkaç saatliğine seninle takılabilirim," dedi Sophie kollarını Wes'in beline dolarken.

"Güzel çünkü bence annesine karşı Olivia'ymış gibi davranma konusunda aramızda en yetersiz kişi benim."

Charlie evin önündeki kaldırıma yöneldi ve Wes'in evine doğru döndü. "Yarın görüşürüz, millet," dedi Wes'i Sophie'yle vedalaşması için yalnız bırakırken.

Ben de onlara biraz mahremiyet sunmak için eve girdim.

Odama ve yatağıma kavuştuğumda telefonumu çıkarıp mesajlarıma baktım. Leo'nunkini çabucak kaydırıp açtım.

L: Bu akşam çok güzel zaman geçirdim.

L: Seni yarın da görebilir miyim?

Ciyakladım ve kimsenin içeride olup da beni duymamasına minnet duydum.

BEN: Ben de çok eğlendim ve evet, bu hoşuma gider.

L: Erken bir akşam yemeğine ne dersin? Veya sinemaya?

Cevap vermeye koyulduktan hemen sonra mutfakta asılı duran davetiyeleri hatırladım.

BEN: Ah, bekle, yarın akşam başka bir mezuniyet partisi daha var.

L: Herkes orada olacak mı?

Herkes derken kimleri kastettiğini biliyordum.

BEN: Evet! Ama belki sen de gelirsin?

L: Orada olacağım.

L: Sabah görüşürüz.

BEN: İple çekiyorum.

Birkaç dakika daha ekrana baktım ama tekrar yazmadı. Battaniyemi başımın üstüne çekip bu akşamı tekrar tekrar kafamda canlandırdım. Arabadaki o üç öpücüğü düşünerek uykuya daldım.

Doğru #8: Ricky Bobby haklıydı - birinci değilseniz, sonuncusunuzdur.

12 Mayıs Perşembe, Sabah

Olivia

Çok bitkindim. Golf sahasından hayli bıkmıştım. Bunun tek iyi yanı Leo'yu görmekti, gerçi onunla konuşmam da mümkün değildi. Bu da her şeyi kötüleştiriyordu. Ayrıca telefonları değiştirip annemi atlatmaktan da yorulmuştum. Ta baştan, kendimi bu derde hiç sokmamalıydım. Ona her şeyi anlatmalıydım. Onun eve gelip bana ne yapmam gerektiğini söylemesine izin vermeliydim. Bunu düzeltmesine izin vermeliydim.

Fakat hedefi yanılamıştım. İki günü bitmiş, iki günü kalmıştı.

Belki bugün de dün gibi olur ve sadece Bay Williams'ı etrafta dolaştırmam gerekirdi. Belki kulaklık takabilir ve onu hepten yok sayabilirdim.

Sophie yatakta yanımda uyuyordu, onu uyandırmamaya dikkat ederek usulca kalktım. Megan ve Lindsey'nin partisi için sırt çantama bikini, pareo ve havlu koymayı da unutmadım. Parti bu kadar yakında yapıldığı için katılma fırsatı yakalayacakmışım

gibi hissediyordum. Şöyle bir uğrayıp sonra kaçmak kolay olmalıydı, ne de olsa dünkü öğle yemeği molamla aynı zamana denk geliyordu.

Telefonum titredi; mesaj, yolda olduğunu söyleyen Wes'tendi. Sophie de doğrulup telefonunu eline aldı ve Wes'in bunu ikimize birden bir grup mesajı olarak gönderdiğini fark ettim.

Sophie dengesiz hareketlerle alt kata inerken yatağımdan aldığı bir battaniyeyi yanında sürüklüyordu ve o kanepeye kıvrılırken ben yola çıkmadan önce kendime bir bardak kahve hazırladım. Wes arka kapıdan sürüne sürüne içeri girdiğinde üzerinde hâlâ bir pijama altı ve tişört vardı.

"Selam," diye mırıldandı yarı uyur hâlde. Telefonunu masanın karşısından bana kaydırdı.

"Teşekkürler, Wes," dedim. "Benimki oturma odasında sehpanın üstünde. Sophie kanepede."

Onun oturma odasına girmesini, ardından kanepede Sophie'nin yanına sokulmasını izledim. Sophie battaniyeyi ikisinin birden üstüne çekti ve saniyeler içinde uyuyorlardı. Onları izlemek içimde hafif bir kıskançlık sızısı yarattı, sırf ilişkileri yüzünden değil ama uykuya dönebildikleri için de.

Golf sahasına yaptığım araba yolculuğu sonsuza dek sürmüş gibi geldi ve elbette park edecek bir yer bulduğumda on beş dakika geç kalmıştım. Ama kulüp binasına ulaştığımda Koç orada yoktu ve bu bende bir mucize hissi uyandırdı. Fakat Lily beni bekliyordu.

"Selam!" dedi beni gördüğünde.

Sabahın köründe nasıl bu kadar canlı olabiliyordu?

"Selam," diye karşılık verdim. "Lütfen bu sabah antrenman toplarını dizmeyeceğimizi söyle."

Lily kaşlarını çattı. "Üzgünüm."

Topların, tepsilerin ve kalıpların olduğu depoya doğru Lily'yi takip ederken, sonraki iki saati top kovalarını taşımakla ve o aptal piramitleri yapmakla geçirecek olmanın düşüncesiyle ağlamak

istiyordum. Bunun tek olumlu yanı, artık bu işte uzman olmam ve çoğunlukla ilk denememde piramitlerin harika görünmesiydi.

Biz piramitleri antrenman sahasının her konumunda hazır edinceye kadar golfçüler akın akın gelmeye başladı.

Telsizim cızırdayarak canlandı.

"Olivia," dedi Koç Cantu diğer taraftan.

"Evet?"

"Bir golf arabasıyla kulüp binasının teslimat girişine git ve birkaç kasa su şişesi al."

"Evet, efendim. Gidiyorum."

Arabayı binanın arka tarafına getirdiğimde bir adam su kasalarının yanında dikilmiş beni bekliyordu.

"Bunları nereye götüreyim?" diye sordum.

"Bunlar turnuvada oynayanlar için. Kayıt masalarına götür."

Kasaları arabaya yükledi ve ben de yola koyuldum. Wes'in telefonu arka cebimde titrediğinde durdum, böylece kendime bir dakika ayırıp onu kontrol edebilecektim.

Ekranda adımı gördüm.

"Ne oldu?"

"Sophie'yle seni hoparlöre aldık..." dedi Wes, ardından Sophie yüksek sesli bir, "Selam!" ile onun lafını kesti.

Wes devam etti. "Seni L'den bir mesaj geldiğini söylemek için arıyoruz."

Eyvah. "Ne diyor?"

Wes yüksek sesle okudu. "Seni arıyorum. Antrenman sahasındayım."

Derin bir nefes aldım. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Senin bize söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Wes.

"Şu anda yok," diye mırıldandım. Leo'nun, kimliğini ele verecek bir şey söylememiş olması bir mucizeydi. Leo'ya telefonları değiş tokuş ettiğimizi söylemeyi çok düşünmüştüm ama bu, neden burada olduğumla ilgili daha fazla soruya yol açacaktı, yani

evet, bunu doğaçlama idare ediyordum. Ki hayatım boyunca hiç doğaçlama hareket etmemiştim! Ve şimdi sebebini anlıyordum – doğaçlama yapmak berbattı. Birçok şey şansa bağlıydı.

"Bize birazcık çıtlat! Lütfen!" diye yalvardı Sophie. "Charlie'ye söylemeyiz."

Gözlerimi devirdim. "Wes, Charlie'ye kesin söyler ve bunu biliyor."

"Evet, büyük ihtimalle baskıya dayanamayıp ona söylerim. Gerçi sonrasında pişman olurum."

Bu suları teslim etmek ve Leo'yu bulmak için gitmem gerekiyordu. "Tamam, mesajı ilettiğiniz için teşekkürler."

Ben telefonu kapatamadan Sophie lafa daldı. "Bekle! Yanına hangi bikiniyi aldın? Annen partide ne giyeceğini öğrenmek istiyor."

"Öf. Neden havuzda ne giydiğimle ilgileniyor ki?! Ona pembe olanı de."

"Bekle, sarı desenli pembe bikini mi yoksa mavi fırfırlı pembe bikini mi?"

"Sarı desenli," diye cevapladım.

"Tamam, bunu ileteceğim," dedi Sophie. "Gidip L'yi bulsan iyi edersin!"

Telefonu veda etmeden kapadım.

Suları arabadan indirmem birkaç dakika sürdü ve sonra aceleyle tekrar antrenman sahasına sıvıştım. Mesajın havası, Leo'nun beni sadece günaydın demek için aramadığı izlenimini uyandırıyordu.

Onu beni beklerken buldum, çantası şu çekçeklerden birindeydi. Leo alanı inceliyordu ve gözleri beni bulduğunda rahatlamış göründü.

Bu iyi haber olamazdı.

Golf arabasını Leo'nun hemen önünde durdurdum ve dışarı atladım.

"Selam, neler oluyor?"

Bir konuda endişeli olduğu belliydi ama yine de tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Günaydın. Başlangıç atışımı yapmadan önce seni görmek istedim."

Elleri benimkilere uzandı ve ellerimi kısaca sıktı. Ben de karşılık olarak onun ellerini sıkarken onu kendime çekmenin ayartıcılığına direndim.

"Ayrıca seni uyarmam gerekiyor. Mae ve kızlar birkaç delikte oyunumu izlemek için geliyor. Öğle arası civarında burada bir havuz partisi varmış, bu yüzden hazır bu tarafa geliyoruz biraz erken uğrayalım demişler. Mae az önce telefon etti."

Aman Tanrım.

Telaşa kapılmak üzere olduğumu görmüş olmalıydı ki ekledi, "Kimsenin burada olduğunu öğrenmesini istemediğini biliyorum. Onlara zahmet etmemelerini söyledim ama annemle babamın oyunumu izlemek için burada olmamasından dolayı kötü hissediyorlar. Bence gelmelerini annem istedi. Üzgünüm."

Oynarken arkadaşlarının desteğini istiyor olsa bile, onlara benim için hayır dediğini fark ettim. Üstelik burada olduğum gerçeğini neden gizlediğimi bile bilmiyordu.

"Lütfen üzülme. Seni izlemeye geldikleri için mutluyum. Önceden uyardığın için teşekkürler. Onlara karşı tetikte olacağım."

Leo bir nebze rahatlamış görünüyordu.

"Endişelenmen gereken son şey bu. Cidden! Ben iyiyim! Bugün oraya çık ve ortalığı yıkıp geç," dedim gücümün yettiği en büyük gülümsemeyle.

Ve bunda ciddiydim. Buraya geldiklerini bildiğime göre onlardan kaçınacaktım. Ne pahasına olursa olsun!

Leo'nun avucu yanağımı kavrarken başparmağı tenimi okşuyordu. "Üçüncü delikte başlıyorum. Böylelikle nerede olduğumuzu bilirsin."

Ona daha çok yaklaşmak istiyordum. O üç öpücüğü tekrar istiyordum. Görüntüşe göre Leo da aynı şeyi istiyordu. Elini yüzümden çekmeden önce anlık bir tereddüt yaşadı. İki gündür taktığı, rengi solmuş mavi şapkasını çıkarıp benim başıma geçirdi.

"Belki fazla yaklaşırlarsa bunun arkasına saklanabilirsin," dedi.

Elimi siperliğe koydum, niyetim şapkayı çıkarıp Leo'ya geri vermekti. "Hayır, bu şapkanın senin için bir anlamı olduğunun farkındayım. Onu alamam."

Ne var ki çıkarmamı engelledi. "Nerede olduğunu bilmek hoşuma gider."

Kendimi bundan caydırmadan önce ona yaklaşıp dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Bugün için iyi şanslar!" Ardından arabaya atlayıp uzaklaştım.

Arabayı malzeme deposunun arkasına park ettim ve alıştırma toplarını yeniden düzenlemeye döndüm. Leo yanımda değilken telaşım tam gücüyle geri geldi. Sinirlerim bozulmuştu. Gittiğim her yerde Maggie Mae Yenge'nin ve Şeytani Jo'ların yakınlarda olup olmadığını görmek için bölgeyi çabucak kontrol ediyordum. Her yöne bakınmadan iki adım atamıyordum. Bu delilikti.

Bir saat sonra tüm golfçüler antrenman sahasında ısınmayı bitirmişti ve herkes başlangıç atışını yapmaya hazırdı. Kendimi eğlence-emici Bay Williams'la birlikte tekrar golf arabasında buldum.

Maggie Mae Yenge ve Şeytani Jo'lar biz başladıktan kısa süre sonra boy gösterdi. Bir golf arabası kiralamışlardı ve üçü birden iki kişilik koltuğa sıkışmıştı. İkizler, fiyonklar ve tüm aksesuarlar dahil, tepeden tırnağa tıpkı kadın oyuncular gibi giyinip kuşanmış olduğundan ortama uyum sağlıyorlardı.

Saçlarımı Leo'nun şapkasının içine tıktım ve siperliği iyice aşağı çektim. Güneş gözlüğüm yüzümün yarısını gizliyordu ve beni tanımamaları için dua ediyordum; zaten burada olmamı beklemiyorlardı.

Bay Williams beni dördüncü deliğe, Leo'nun an itibariyle olması gereken yere yönlendirdiğinde mümkün olduğunca az görünme umuduyla sürücü koltuğunda sırtımı kamburlaştırdım. Bay Williams'ın bana garip garip bakmasına hak veriyordum. Resmen küçük direksiyona karışıp gözden kaybolmaya çalışıyordum.

"Şuraya yanaş ve dur."

Maggie Mae Yenge'nin park ettiği yerden abartısız bir adım ötedeydik. Harika. Neyse ki Leo'nun dikkati tamamen oyunundaydı.

Leo atışı için hizaya girmiş, antrenman sahasında yaptığı aynı küçük ritüeli yapıyordu. Bakışlarını topa indirdikten sonra onun isabet etmesini istediği yere baktı ve dikkatini tekrar topta yoğunlaştırmadan önce bunu birçok kez tekrarladı. Sopasını geriye çekti ve sonra güzel bir savuruşla serbest bıraktı. Sopa topla buluştu ve çıkan ses ağaçların arasında yankılandı.

Topun nereye indiğini bilmiyordum çünkü daha havaya uçtuğu saniye onu gözden kaybetmiştim. Ama yüz ifadesine bakılırsa Leo hoşnut görünüyordu.

Maggie Mae Yenge alkışlamaya başlayıp bağırdı, "Aferin, Leo!"

Bay Williams çileden çıkmak üzereydi, bunu anlayabiliyordum.

"Affedersiniz ama sahadayken sessiz olmak zorundasınız!" Sert tonla fısıldamada hayranlık uyandıracak derecede başarılıydı. Son iki günde buna pek çok kez şahit olmuştum.

Maggie Mae Yenge, kendisine ne yapacağını söylemeye kimin cüret ettiğini öğrenmek için hızla döndü. Başımı zıt yöne eğdim ve arka tekerleğin yanında biten çime ani bir merak saldım.

"Şey, özür dilerim. Sadece oğluma onunla ne kadar gurur duyduğumu söylüyordum!" dedi.

Oğlu. Gözlerimi devirdim. Eminim Leo'nun akrabası olmanın kendisine belli ayrıcalıklar kazandıracağını düşünüyordu. Fakat yengeme, buradaki her ebeveynin aynı ayrıcalıklara sahip olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim.

Böyle bir hakları yoktu tabii.

"Bu tek uyarınız. Bir daha size turnuva kurallarını hatırlatmak zorunda kalırsam burayı terk etmenizi isteyeceğim."

Maggie Mae Yenge'nin hemen karşılık vermesini bekledim ama Bay Williams'ın onu dışarı atacağından gerçekten endişelenmiş olmalıydı. Gelecek sefer Maggie Mae Yenge'nin yanındayken içindeki Bay Williams'la bağlantı kurmalıydım.

Hepsi greendeki oyunlarını tamamlayana dek bu delikteki oyuncularla kaldık.

"Altıncı delik."

Dün tüm deliklere sırayla gitmiştik ancak bugün görünüşe göre sadece çift sayılara gidiyorduk. Herhalde bu deliliğin bir yöntemi vardı fakat henüz çözememiştim.

Dürüst olmak gerekirse, günün hızlı geçmesini sağlayan her şey beni mutlu ederdi.

Buradan kurtulabilelim diye tam gaza basmak üzereyken Leo'ya hızla bakmak için bir fırsat yakaladım. İçinde çantasının olduğu çekçeği sıradaki deliğe çekiyordu. Beni başıyla selamladı. Ona başımı eğerek karşılık verdim ve kocaman gülümsedim.

Telefon Görevi: Wes

Kanepede yalnız uyandım.

"Nereye gittin?" diye mırıldandım. "Geri gel."

Sophie mutfaktan kıkırdadı. Kahveyle tarçının kokusunu aldım ve beni kanepeden kaldırıp harekete geçirmesi için tüm gereken buydu.

Sophie fırının önündeydi, arkasından yaklaşıp bir kolumu beline sardığımda erimiş şekerli kremayı tarçınlı rulo çöreklerin üstüne döküyordu. "Enfes kokuyor."

"Kahvaltı için Nonna'ya yanımızda Olivia olmadan gidersek şüpheli görüneceğini düşündüm."

"İyi düşünmüşsün."

Olivia'nın telefonu tezgâhın üstündeydi ve ışığı yanıyordu.

"Lisa Teyze şimdiden mesaj mı atıyor?" diye sordum.

"Evet," dedi Sophie gülerek. "Yaklaşık otuz dakika önce başladı. Ona Olivia'nın hangi bikiniyi giyeceğini söyledim ve şimdi pareoları tartışıyoruz."

Sophie'den uzaklaştım ve kahve demliğine yönelip kendime bir bardak doldurdum. "Bunda benden çok daha iyisin. Tüm gün benimle kalamayacağına emin misin?"

Başını çevirip bana omzunun üstünden baktı ve beni seçtiği için ne kadar şanslı olduğum gerçeği aklımı başımdan aldı.

"Yapamayacağımı biliyorsun. Akşamki partinin hazırlığına yardım etmek için Minden'a gitmem gerekiyor. Ve Olivia'yla telefonları değiştirdiğin gibi benimle orada buluşman gerekiyor. Parti saat altıda başlıyor."

"Geç kalmayacağım." Sophie boş zamanının çoğunu Shreveport'ta bizimle geçiriyordu, bu yüzden Minden'da onun arkadaşlarıyla da vakit geçirmemizi sağlamaya çalışıyordum. Onları, özellikle de Addie'yi özlediğini biliyordum.

Eski erkek arkadaşı Griffin başta benim için işleri zorlaştırmayı denemişti ama oyunlarına karşılık vermeyince sonunda oynamaktan vazgeçmişti.

"Yarın Olivia'nın telefonunu kim idare edecek?" diye sordum Sophie'ye. "Biz bu akşam Minden'da kalacağımıza göre Charlie yapmak zorunda." Ne zaman orada zaman geçirsek Sophie'nin annesiyle babası gece misafir odalarında kalmama izin veriyordu, böylece dönmem gerekmiyordu. Kalmama izin verdikleri ilk sefer, babası ve ben Bir Konuşma yapmıştık. Ödümü patlatan bir konuşmaydı, özellikle de babası polis olduğundan. Fakat o zamandan beri bana her zaman evimde hissettiriyorlardı.

"Evet, o yapmak zorunda. Ona sen söylersin."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Olmaz. Bu Olivia'nın işi."

Olivia'nın telefonu titredi ve Sophie'den erken davranıp onu kaptım. "Sen hâlâ burada, çıkardığım işi kontrol edebiliyorken alıştırma yapmalıyım."

Ama mesaj Lisa Teyze'den değildi.

L: Seni arıyorum. Antrenman sahasındayım.

"Ah, bak sen," dedim.

Sophie omzumun üstünden gözlerini telefona dikmişti. "Ne?"

"Ah! Şu Locke denen tip! Olivia'ya telefon edip söyleyelim!"

Olivia'yı aradık ve dün akşam kiminle dondurma yediğini sorduğumuzda olduğu gibi kaçamak cevap verdi. Sanki onun Locke'la olduğunu bilmiyorduk!

"Bu işin aslını astarını öğrenmek zorundayız," dedim sırıtarak ve Sophie benimle hemfikirdi.

Sophie'nin gitme vakti gelene dek Olivia'nın evinde takıldık. Ona arabasına kadar eşlik ettim ve bir dakikalığına orada oyalandım. Bu sonbaharda aynı şehirde yaşamaya başlayacağımız günü iple çekiyordum.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," dedi. Direksiyonun başındaydı ve camını indirmişti. Ellerim arabanın çatısındaydı.

"Geç kalmam."

Eğildim ve ona son bir veda öpücüğü verdikten sonra arabayla uzaklaşmasını izledim.

Araba köşeyi dönüp gözden kaybolur kaybolmaz Olivia'nın telefonu cebimde titredi.

ANNEM: Güneş kremini unutma. Hâlâ bu haftanın başında oluşan güneş yanıkların iyileşmedi.

Bu çok da kötü değildi. Bununla başa çıkabilirdim.

BEN: Çoktan çantama koydum.

ANNEM: Harika! Saçlarını nasıl yapacaksın peki?

Tamam, bu biraz daha çetrefilliydi. Olivia'nın ön verandasındaki salıncağa ilerledim ve normalde saçlarına ne şekil verdiğini hatırlamaya çalıştım. Peki, saçları uzundu. Ve bazen kıvırcık gibiydi.

BEN: Örebilirim.

Charlie'nin neden sızlandığını bilmiyordum. Bu zor değildi.

ANNEM: Tıraş yanığına karşı sana krem aldım. Bikini bölgesinde ne kadar fena olduğunu biliyorsun. Banyoda orta çekmecede.

Yok. Yok, yok, yok, yok. Buraya kadardı. Bırakıyordum. Buna cevap bile vermeyecektim.

Olivia

Olivia: Geldim.

Wes benim telefonumdan mesaj attığında kadınlar soyunma odasında bikinimi ve pareomu giyiyordum. Saçlarımı gevşek bir topuz yapmış ve azıcık dudak parlatıcısı sürmüştüm. Tanrı'ya şükür bu sabah vücudumu tıraş etmeyi atlamamıştım.

Sandaletlerimi evde unuttuğumdan ayaklarıma tenis ayakkabılarımı geçirip Wes'le buluşmak için otoparka yavaş tempoda koştum.

Arabamın yanına park etmişti, camları açıktı ve koltuğu geriye yaslanmıştı. Yaklaştığımda fast food kokusu burnuma çarptı.

"Selam," dedim.

"Selam." Telefonumu açık camdan bana uzattı. "Annen bu sabah konuşkandı."

Ses tonu, annemin onu böyle sarsacak ne söylemiş olabileceğine dair beni endişelendirdi. Charlie'yle kıyaslandığında Wes'in asabını bozmak daha zordu.

"Judd tüm sabah sana mesaj attı." Ona telefonunu verdim. "Yardım ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. İşin bitene kadar burada bekleyeceğim." Yolcu koltuğundaki kâğıt poşete yaydığı hamburger ve patates kızart-

masını işaret etti. "Ama saat dörtte Minden'a gitmek için yola çıkmam gerekiyor. Bu akşam Sophie'nin mezuniyet partisi var."

"Evet, bu sorun olmayacaktır."

Kulüp binasına geri yürürken telefonumu kontrol ettim. Leo'dan yeni mesaj yoktu.

Havuz, antrenman sahasına göre kulüp binasının zıt yönünde kalıyordu. Havuzu otoparktan ayıran bir tuğla çit ve giriş kapısı vardı ama arka tarafı golf sahasına açıktı. Orayı, deliklerin etrafında tur atarken görmüştüm ve bir parça tadını çıkarma fırsatı için sabırsızlanıyordum.

Mezuniyet yılımızın sayıları şeklindeki büyük, altın renkli balonlar giriş kapısına bağlanmıştı. Havuz bölgesine ulaştığımda kızların çoğu buradaydı. Megan ve Lindsey beni kapıda, adımla soyadımın baş harflerinin işlendiği bir havlu ve adımın yazılı olduğu bir çanta vererek karşıladı. İkisi de aşırı tatlıydı.

"Gelmene çok sevindik," dedi Megan.

"Evet! Yiyecekler oradaki masada." Lindsey arkalarındaki uzun bir masayı işaret etti.

"Davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim!"

Arkamdan gelen kızları karşılamaya geçtiler ve benden fazla uzak olmayan şezlonglara uzanmış Bailey'yle Mia'yı gördüm. Eşyalarımı Mia'nın yanındaki boş şezlonga bıraktım.

"Gelip gelmeyeceğinle ilgili iddiaya girdik," dedi Bailey. "Tüm hafta ilginç bir biçimde kayıptın."

"Biliyorum. İnanılmazdı. Hiçbir fikriniz yok."

Mia bana bakmak için güneş gözlüğünü indirdi, "Neyi kaçırdığımızı anlatırsan bir fikrimiz olur."

"Anlatacağım ama şu anda sadece güneşin tadını çıkarsak ya?" İşe geri dönmek zorunda kalmadan önce yirmi dakikam vardı. Onlara iyi bir bahane sunmazsam buradan tüymeme izin vermeleri mümkün değildi.

Tanrım, bundan nasıl da bıkmıştım.

Daha fazla kız çıkageldi, bikinilerini mutlaka golf izleme giysilerinin altına giymiş olan Şeytani Jo'lar da buna dahildi. Havu-

zun diğer tarafındaki şezlonglara otururlarken Maggie Mae Yenge, diğer annelerin oturduğu büyük bir şemsiyenin altındaki bir masada kendine boş bir yer buldu.

Bu partinin rahat, telaşsız bir havası vardı ve beş dakikada bir saatimi kontrol ediyor olmasaydım, büyük olasılıkla favorim olurdu. Bu şezlongda tüm gün kalırdım. Cildim pembeleştiğinde bir şemsiye açardım. Beynim donana kadar buzlu içecekler içerdim.

Yaklaşık on beş dakika sonra Megan'la Lindsey'nin anneleri bizi havuzun sığ kenarında toplanmamız için çağırdı. Burada parti davetlisi olmayan az sayıda insan vardı ve çoğu, çocuk havuzunun etrafında oturan küçük bebekli annelerdi. Şu anda okulda olmayan yegâne öğrenciler son sınıflardı ama yazın herkesin okulu tatilken burasının nasıl tıklım tıklım olacağını hayal edebiliyordum.

Havuzun kenarında toplandığımızda farklı türde hayvan şekilleri verilmiş pek çok simit olduğunu gördük. Bir flamingo ve bir kurbağa vardı. Sarı bir ördekçik ve bir tek boynuzlu at. Bir boğa ve bir lama. Vesaire, vesaire.

"Parti oyunları zamanı!" diye bağırdı Megan'ın annesi ve bir yarımız inlerken diğer yarımız neşeyle tezahürat etti.

Lindsey'nin annesi birkaç hediye torbasını havaya kaldırdı. "Ve kazananlar için ödüller!"

Şimdi, inleyenlerin bir kısmı tezahürat edenlerin tarafına geçmişti.

"İlk oyunumuz için yapmanız gereken şu: Herkes bir şişme hayvan seçsin! İstediğiniz şekilde üstüne oturun. Havuzun diğer kenarına ilk varan kazanır!"

Bu oyun konusunda mı yoksa bunun daha *ilk* oyun olduğu gerçeği yüzünden mi daha çok endişeliydim bilmiyordum. Saatimi bir kez daha kontrol ettim. Fazla vaktim yoktu.

Şişme hayvanları kapmak için çılgınca bir hücum oldu. Ben son seçenlerdendim ve bana bir zürafa kalmıştı. Başı öyle uzundu ki nereye gittiğimi görmekte sıkıntı yaşayacaktım ve en ağırı olduğundan şüpheleniyordum.

Çok kalabalık olduğumuzdan, bu devasa havuzun sığ kenarı boyunca baştan uca yayılmıştık. Bazı kızlar popolarını açıklığa yerleştirip bacaklarını dışarı sarkıtarak oturmuştu ama bu kötü bir seçimdi. Bazısı hayvanın tamamına boylu boyunca uzanırken, diğerleri kendininkilerinin üstüne gerçekten garip görünen bir şekilde bacaklarını açarak oturmuştu.

Ben kendi hayvanımın üstüne uzanmayı seçtim. Bu şekilde aynı anda hem bacaklarımla hem de kollarımla suyu itebilirdim.

Megan'ın annesi havuz kenarında yeşil bir flamayı havada tutuyordu. "Yerlerinize! Hazır olun!" Kısa bir duraklamadan sonra tamamladı, "Başlayın!"

Ve fırladık. Birkaç dakika sonra biz kalabalığı arkamızda bırakırken, sosis şekilli simitlerin üstüne uzananların en iyi seçimleri yaptığı belirlendi. Rakiplerime bakarken bu pozisyonda yalnızca beş kişi olduğumuzu gördüm. Ve elbette bu beşliden ikisi Şeytani Jo'lardı.

Ne diyebilirdim ki? Ailemiz her zaman rekabetçi olmuştur.

Rekabetçi olduğumuz kadar gürültücüydük de. Havuza en yakın delikteki golfçülerden bazıları yaptıkları işi bırakıp bizi izlemek için dönmüştü. Eminim Bay Williams burada olsaydı kalp krizi geçirirdi.

Kollarımı ve bacaklarımı suda çırpıyor da çırpıyor ve birinciliğe yaklaşıyordum. Ama o sırada Mary Jo yetişti.

İkimiz de hayatımızın mücadelesini veriyorduk. Terliyordum, kollarım yanıyordu ve ayaklarımı artık güçbela hissedebiliyordum ama beni yenmesine izin vermeyecektim.

Mary Jo'nun hareket etme biçimine bakılırsa, hislerimiz karşılıklıydı.

Başlangıç çizgisinden hiç ayrılmamış kızlardan bazıları havuzdan çıkmıştı ve şimdi bitiş çizgisinde bize tezahürat ediyorlardı. Gürültüde ikimizin de adını duydum ve bu galibiyete kimsenin bilemeyeceği kadar çok ihtiyacım olduğunu hissettim.

Havuzun kenarına erişmeye çok yakındık. Mary Jo ve ben kafa kafayaydık. Mümkün olan son anda kendimi sosis balondan

savurdum ve yüzüstü suya batmadan önce elim havuzun kenarına değdi.

Yukarı kulaç atıp yüzeye çıktığımda resmî kararı duymayı bekledim.

Hâlâ sosis balonundaki Mary Jo kenara tutunurken, "Bu sayılmaz! Şişme hayvanından ayrıldı!" diyordu.

Derin kenarda olduğumuzdan suyun üstünde kalmak için el ve ayaklarımı çırpıyordum. Zürafam süzülerek uzaklaşmış ve beni ölüme terk etmişti. "Kenara dokunduğumda ayaklarım hâlâ simidin üstündeydi!"

Megan'ın annesi ve Lindsey'nin annesi kafa kafaya verip bunu tartışmaya koyuldu. Kuşkusuz yarışlarında böyle kıyasıya bir bitiş beklemiyorlardı.

Konuştular da konuştular ve birbirlerine başlarını salladıktan sonra nihayet bize döndüler. "Bitiş karar veremeyeceğimiz kadar yakındı, hâl böyleyken berabere!"

Mary Jo, "Ne?" diye haykırırken ben, "Berabere mi? Cidden mi?!" diye bağırdım.

Anneler bizi duymazdan geldi. "Hadi sıradaki oyuna geçelim!"

Mary Jo'ya göz attığımda o da bana bakıyordu.

"Berabere değildi," dedi. "Kurallar dahilinde ben kazandım."

Gözlerimi devirdim. "Seni yendiğimi biliyorsun."

İkimiz de kendimizi havuzdan dışarı çektik ve diğerlerini takip ettik. Bacaklarım jöle gibiydi. Mary Jo'nun da bir nebze topallad*ığını* fark etmek beni biraz tatmin etti.

Kalabalığa yetiştik fakat artık durumun oyunlar ve eğlenceden ibaret olmadığını idrak ettim. Logolu tişörtleriyle birtakım golf turnuvası görevlisi annelerle konuşuyordu.

"Gürültü seviyesi" ve "dikkat dağıtma" kelimelerini duydum ve bunun nereye gittiğini anladım. O sırada Koç Cantu gözüme ilişti.

O da beni gördü.

Ders saatlerinden kalan zaman borcumu çalışarak ödüyor

olmalıydım, gelgelelim beni üzerimde bir bikiniyle sırılsıklam hâlde ve golfçülerin dikkatinin dağılmasına sebep olurken yakalamıştı.

Bu iyi değildi.

Başıyla yanına gelmemi işaret etti ve yavaşça ona doğru ilerledim. Arkama göz attığımda Mia ve Bailey'nin başımın bir tür belada olduğunu kavradığını fark ettim ama sebebine dair elbette hiçbir fikirleri yoktu.

"Çalışmak yerine yüzüyor olmanın sebebiyle ilgili bana bir açıklamada bulunacağına eminim ama duymak istemiyorum. Giyinip golf sahasına dönmek için beş dakikan var, yoksa sana verdiğim şansı unutabiliriz ve eve dönebilirsin."

Arkasını döndü ve turnuva görevlileriyle birlikte havuz bölgesini terk etti.

Başta biraz sinirlendim çünkü teknik olarak öğle yemeği molamdaydım ama sonra saatime baktım. Öğle yemeği molam on dakika önce bitmişti.

Şezlonga koşturup hediye çantaya ve havluya minnet duyarak eşyalarımı topladım. Megan ve Lindsey'ye veda etmek için bile vakit yoktu. Bailey ve Mia beni havuzun diğer tarafından izliyordu fakat onlar yanıma gelemeden ben ortadan kaybolmuştum. Kadın soyunma odasına son hızla koştum ve hâlâ ıslak da olsam, diğer kıyafetlerimi üzerime geçiriverdim. Tişörtüm ve şortum üstüme yapışmıştı ve saçlarım ıpıslaktı. Saçlarımı yukarıdan bir topuz yaptım ve tekrar tenis ayakkabılarımı giydim.

Kapıdan çıktığımda birkaç saniyem artmıştı.

Koç beni bekliyordu.

"Bunu sana söylemek zorunda kalmak beni gerçekten çok şaşırtıyor fakat bu gerçekten son şansın. Senden istediğimi yapamıyorsan buna devam etmemiz için bir sebep yok."

Antrenman sahasına doğru yol alırken burnundan soluyordu.

Kendimi berbat hissediyordum ve kafamı duvarlara vurmak istiyordum.

Ve o zaman Wes'in otoparkta olduğunu hatırladım.

"Selam," dedi telefonun ilk çalışından sonra.

"Selam," dedim. "Partide Koç'a yakalandım ve tepesi attı. Şu anda otoparka gelemem. Telefonları değiştirmek için benimle kulüp binasında buluşur musun?"

"Evet, tabii, geliyorum."

Wes'i beklerken boş su şişelerini toplamakla ve onları geri dönüşüm kutusuna atmakla meşgulmüşüm gibi davrandım. Bay Williams bir kenara çekilmiş, diğer görevlilerden biriyle konuşuyordu ve her an onu etrafta dolaştırma görevime dönebileceğimi biliyordum.

Wes görünür görünmez aceleyle yanına gittim. Telefonları tekrar değiş tokuş ettik ve "Daha ne kadar kalmama ihtiyacın var?" diye sordu.

Omuz silktim. "Şimdi gidebilirsin. Artık umurumda değil. Annem sorarsa sadece başımın ağrıdığını ve kestirmek için eve gittiğimi söyle. Ve arkadaşlarım neden ortadan kaybolduğumu öğrenmek için telefonumu mesaj bombardımanına tutarsa aldırma. Ben onlara sonra cevap yazarım. Hatta telefonumu kapat. Gerçekten umurumda değil."

Wes'in bir elini omzuma koyması, kafamı kaldırıp ona bakmama sebep oldu; yüzü kaygıyla doluydu. "İyi misin?"

"İdare eder. Sorun yok. Sadece bunun bitmesine ihtiyacım var."

Bir saniye tereddüt etti ama yapabileceği daha fazla bir şey yoktu. Zaten benim için çok şey yapıyordu. Hepsi öyle. Kendimi bu karmaşaya ben sokmuştum, bu yüzden kendi başıma sıyrılmak zorundaydım.

"Tamam, peki, bana ihtiyacın olursa ara. Sırf konuşmak için bile olsa."

Gözlerim doldu ve her an kendimi tutamayıp ağlayabileceğimden korktum. "Saat dörtten önce evde olurum, böylece Sophie'nin partisine geç kalmazsın."

Wes gitti ve istediğim tek şey yere oturup hiç kıpırdamamaktı. Ama Koç beni bunun için kesin kovardı, dolayısıyla Bay

Williams'a doğru yürüyüp sahada yeniden ilerlemeye hazır olduğu zamanı söylemesini bekledim.

Orada sabırla dikiliyordum, oysa Bay Williams'ın acelesi yokmuş gibiydi. Gözlerim bölgede amaçsızca gezinirken bir köşede Leo'yu gördüm, şimdi boş olan kayıt masasının yanındaydı. Tüm golf sopaları dışarıda, masanın üstündeydi ve görünüşe göre çantasını yeniden düzenliyordu.

Aramızdaki mesafeyi değerlendirdim ve gidip onunla konuşmanın artılarıyla eksilerini kafamda tarttım. Yalnızca birkaç adım uzaktaydı ve Bay Williams bana seslendiği anda onu duyacaktım. Hem Koç golf arabasıyla uzaklaşmıştı, yani etrafta değildi. Kaldı ki Leo'yla oynadığı sırada konuşuyor olmayacaktım.

"Selam," dedim yaklaştığımda. "Bugün oyunun nasıl gidiyor?"

Yaptığı işi bırakıp bana doğru döndü. "Selam! Aslında oldukça iyi gidiyor." Bana yaklaşıp elini uzattı; bana dokunmak mı, elimi tutmak mı yoksa beni kendine çekmek mi istediğini bilmiyordum ama tüm bu seçenekler bana uyardı. Nerede olduğumuzu hatırlamasıyla yarı yolda durdu ve eli yanına düştü. "Bugün oyunumda birkaç vuruş eksiltmeyi başardım." Bana gerçek anlamda bakmak için başını yana yatırdı. "Saçların mı ıslak senin?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Havuzdaki partide kendimi bir göstereyim demiştim."

"Ah!" dedi. Havuzu buradan pek göremediğimiz hâlde ikimiz de o tarafa baktık. "Mae ve kızların hâlâ orada olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet, bence en az bir saat daha kalırlar."

"Ama sen sonuna kadar kalamazdın?"

"Bana bir yasak bölge sorusu soruyormuşsun gibi hissediyorum." Şişme hayvan yarışını sonradan Mary Jo'dan dinleyeceğini biliyordum ama onunla sahip olduğumuz kısıtlı zamanı Mary Jo'dan konuşarak boşa harcamak istemiyordum.

Elini göğsüne koydu. "Bunu asla yapmam!"

Tüm sopaları ve eşyalarını çıkardığı masaya doğru elimi sal-

ladım. Ortadaki bir sopa dışında hepsinin sapı şu neon yeşil rengindeydi. "Ne yapıyorsun?"

"Çantamı yeniden düzenliyorum. Mae ve kızlar bana hediye olarak yeni bir sopa getirdi ve ona yer açmaya çalışıyorum."

"Ah, ne kibarlar," dedim. Diğer bir deyişle, bakın ne kadar kibarım, onlara iltifat ediyorum.

Sopaları yok sayarak bana odaklandı. "Bu akşamki mezuniyet partisinin teması ne? Bir kostüm giymem gerekmiyor, değil mi?"

"Hayır. Tema hazine avı."

"Ormana gidip dallar ve yapraklar toplamamızı gerektirecek türden mi?"

"Hayır, öyle değil. Bu parti birkaç yıl önce bir grup kız için yapıldı ve çok sevildi, dolayısıyla artık her sene biri Hazine Avı partisi yapıyor. Takımlar oluşturuluyor ve şehirde dolaşıp görevleri yerine getiriyorsun. Bunları takımının Instagram hesabında paylaşıyorsun, böylece herkes diğer herkesin ne yaptığını görebiliyor."

Leo bir adım yaklaştı. "Ne tür görevler mesela?"

Omuz silktim. "Şey, bu akşam ne yapmamız gerekeceğini bilmiyorum ama geçen sene Starbucks'ın önüne git ve 'Ben Küçük Bir Çaydanlığım' şarkısını söyle gibi görevler vardı. Dansı ve el hareketleri de dahildi. Geçen sene takımların Instagram hesaplarını izlemek eğlenceliydi."

"Kuşkusuz," dedi gülerek.

"Olivia!"

Adımı duyduğumda hızla arkama döndüm. Seslenen Bay Williams'tı. Leo'nun eline yapışıp sertçe sıktıktan sonra, "Eğlence emici çağırıyor. Gitmem gerek. Akşam görüşürüz!" dedim.

Ve Leo başka bir şey söyleyemeden hızla koşarak uzaklaşıyordum.

Bay Williams'ın önünde kayarak durdum ve bana bir kâğıt yığını uzattı. "Ofise gidip bunların fotokopisini çeker misin? Sonrasında seninle tekrar burada buluşuruz."

Kâğıtları alırken başımla onayladım. Fotokopi makinesi eskiydi ve işim çok uzun sürdü, yine de on beş dakika sonra vazife-

mi tamamlamıştım. Bay Williams tam onu bıraktığım yerde, aynı grupla konuşuyordu. Leo hâlâ masanın başında mı diye hızla göz attım ama gitmişti.

Fakat masaya dikine dayanmış tek bir golf sopası vardı. Sapı neon yeşildi.

"Kahretsin!" diye kendi kendime söylendim.

Onu aramak için elim telefonuma gitmişti ki yanımda kendiminki yerine Wes'in telefonunun olduğunu hatırladım. Leo'nun numarasını ezberlemiş değildim. Onu hiçbir yerde göremedim ama sonunda çantasının onuncu deliğin başlama yerinin hemen yanındaki çekçeğinde durduğunu saptadım.

Bay Williams hazır olana dek sadece birkaç dakikam vardı, ben de Leo'nun unuttuğu sopasını kaptım ve çantasına doğru çılgınca koşup içine bıraktım.

Ardından güçbela Bay Williams'a yetiştim. Beni aramak için arkasına döndüğü saniye geri gelmiştim.

Ona kâğıtları verdim ve golf arabasını işaret etti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, efendim. Hazırım."

Biz kulüp binasından arabayla uzaklaşmak üzereyken Leo elinde bir su şişesiyle başka bir kapıdan çıktı. Elimi kaldırdım ve bu hareketimi Bay Williams'tan gizleyerek ona hafifçe el salladım. Leo da el sallayarak karşılık verdi. Gülümsemesi genişti ve adımları enerjikti. Bugün çok iyi oynaması beni sevindirmişti.

Bu sonbaharda LSU takımında oynaması ne kadar müthiş olurdu! Gidip maçlarını izleyebilirdim, onun için kenardan tezahürat ederdim... elbette alçak sesle.

Bekle. Leo'yla ilgili uzun vadeli mi düşünüyordum?

Evet. Gerçekten öyle düşünüyordum.

İki günlük flörtün ciddi bir ilişkiye varacağını düşünmek aptallıktı. Onu yıllardır görmemiştim!

Bu saçmaydı.

Onu düşünmek beni mutlu ediyordu. Yani belki bu bir başlangıç noktasıydı.

Ama şu anda bu konuda endişelenemezdim. Yarın akşamüstüne kadar tamamen batırmadan –tekrar tamamen batırmadan– bu işin altından kalkmaya odaklanmak zorundaydım.

Telefon Görevi: Wes

Kulüp binasından ayrılırken Locke'a rastladım. Dün akşam Olivia gittikten sonra Charlie bana Locke'un Superior'a gelmesi gerektiğini söylemişti ve şimdiyse Olivia'nın birlikte dondurma yediği "arkadaşının" o olduğuna inanıyordu.

"Selam dostum, n'aber?" dedim yanından geçmek üzereyken.

"Selam Wes, burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Olivia'ya evde unuttuğu bir şeyi getirdim," dedim arkamdaki alana göz atarak. "Nasıl gidiyor?"

Gülümsemesi kayboldu. "İdare eder. Daha iyi olabilirdi. İlk beşte bitirmeyi umuyordum ama bu gerçekleşecekmiş gibi görünmüyor."

Yüzümü buruşturdum. "Fenaymış. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Yapacak bir şey yok. Bu hafta burada bir sürü iyi oyuncu var. St. Francisville'den gelen şu oğlan yıkıp geçiyor. Hiç oynamadığı kadar iyi oynuyor. Üstelik Leo'yla yıllardır oynarım. Bunu beklemiyordum."

Bu beni afallattı. "Leo mu?"

"Evet. Leo Perez. Onu hatırlıyor musun? Küçükken bizimle aynı okula giderdi."

"Ee, evet, onu tanıyorum. Gerçi turnuvada oynadığını bilmiyordum." Ve Olivia'nın bundan hiç bahsetmemiş olmasına gerçekten şaşırmıştım.

"Evet, ilk üçte bitirme şansı var."

Elimi uzattım ve tokalaştık. "Şey, iyi şanslar. Umarım bunu başarırsın."

"Teşekkürler."

Tam yürüyüp gitmek üzereyken vazgeçip tekrar ona döndüm. "Judd'ın bir müzik grubunda çaldığını duydun mu?" dedim gülerek çünkü *Judd* ve *müzik grubu* kelimelerini aynı cümlede kullanırken gülmemek elimde değildi.

"Evet, dün gece birinin Instagram hikâyesinde davullarını yerinden çıkardığını gördüm! Buna şahit olmak isterdim."

Buna ikimiz de güldük ve ayrı yönlere ilerledik.

Olivia'nın evine döndüğümde tüm bu L olayını düşünmeye başladım. Bunun sonucunda kendime bir mesaj attım.

BEN: Kulüpten ayrılırken Locke'a rastladım.

Olivia ânında cevap vermedi ancak mesaj atması fazla uzun sürmedi.

WES: Ah. Peki.

BEN: Leo Perez'in sahada yıkıp geçirdiğini söyledi.

Şu üç nokta gerekenden daha uzun süre hoplayıp zıpladı ve Olivia'nın yazdığını, sildiğini ve sonra tekrar yazdığını âdeta kafamda canlandırabiliyordum.

WES: Onu dün sadece bir kez gördüm. Uzaktan. Çok başarılı olduğunu duydum ama bilmiyorum.

Evet, bir şeyler saklıyordu. Olivia'nın telefonundaki *L*'nin, artık Locke'un kısaltması olmayabileceğini düşünüyordum.

HAZİNE AVI

ANNIE, ARCHER & ELLA

için

En İyi Takım Kazansın

12 Mayıs Perşembe

17:30'da, Riverside Parkı'nda

Doğru #9: Leo Perez'den gerçekten ama gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum.

12 Mayıs Perşembe, Akşam

Olivia

Arabamı deli gibi sürüyordum. Terliyordum ve gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeydim.

Koç Cantu öğle yemeğinden on dakikayı ve dün sabah geç kaldığım on beş dakikayı telafi etmem için beni geç saate kadar orada tutmuştu.

Eve saat dörtten sonra döneceğimi haber vermek için Wes'i aramıştım ve sorun olmadığını söylediğinde sesinde beliren hayal kırıklığını duymuştum; sesi, Locke ve Leo'yla ilgili önceki mesajlarındaki alaycı havadan çok farklı bir tondaydı.

Kaldı ki bu bir sorundu. Onlar benim istediğim her şeyi yapmışlardı ve Wes'in benden tek beklentisi bugün vaktinde evde olmamdı.

Evimin önünde acı bir fren sesiyle durdum ve arabayı park konumuna getirdiğim gibi kendimi dışarı attım. Uzattığım elimle Wes'in telefonunu ona verdim ve kendiminkini geri aldım.

"Çok üzgünüm," dedim.

Bana zar zor baktı. "Önemli değil. Ama gitmem gerekiyor."

Yüzüm düştü ve arabası hızla uzaklaşırken boylu boyunca çimenlere yattım. Gözyaşlarının göz kenarlarımdan sızdığını hissedebiliyordum.

Telefonumu alıp Sophie'ye çabucak mesaj attım.

BEN: Geç kalması benim hatam. Koç beni geç saate kadar orada tuttu. Çok üzgünüm.

Mesajlarıma hızla göz gezdirdiğimde, nereye kaçtığıma dair onlara cevap vermemiş olmamın Mia ve Bailey'yi kaygılandırdığını gördüm. Nasıl cevaplayacağıma karar vermeye çalışırken parmağım ekranın üstünde duraksadı. Ama cevap yazmadım. Yapamazdım. Başka bir yalan dışında ne söyleyebilirdim ki?

Sophie'nin mesajıma karşılık vermesi biraz vakit aldı ama bunu yaptığında tek yazdığı şuydu: tmm.

Öf. Neden her şeyi elime yüzüme bulaştırıyordum?

"Öldün mü?"

Kafamı kaldırdığımda Charlie'nin garaj yolumda yürüdüğünü gördüm. Başım küt diye geriye düştü. "Keşke."

"Birazını duydum." Çimenlerde yanıma oturdu.

"Wes ne kadar kızgın?" diye sorarken sesimin titremesini saklayamadım.

"Atlatamayacağı kadar değil. Wes'in nasıl olduğunu bilirsin."

Boğazımda koca bir yumru vardı. "Bizim için fazla nazik."

"Her neyse. Neden evinin dışında kendine acımakla meşgulsün? Başka ne ters gitti?"

"Her şey."

Charlie ot saplarını söküyor ve onları bana fırlatıyordu ama otlar üstüme düşmeden önce meltemle sürüklendi. "Wes kulüpten ayrılırken Locke'a rastlamış."

Gözlerimi yumup yer yarılsa da içine girsem diye yakardım.

"Bu konuda başka pek bir şey anlatmadı ama Wes'i çok iyi

tanırım ve bundan fazlası var. Ne olduğuyla ilgili herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu Charlie.

Şimdi yer yarılsa da Charlie'yi yutsa diye diliyordum, böylece bu konuşma sona ererdi. "Hiç yok."

"Tamam. Güzel sohbetti. Bir duş alsan iyi olur çünkü beni arabanla partiye götüreceksin. Bir buçuk saat sonra yola çıkıyoruz."

Hazine avına doğru yol aldığımız sırada Charlie yolcu koltuğunda telefonuyla oynuyordu, bense zihnime Leo'yu düşünmesi için izin vermiştim. Günü nasıl bitirdiğini öğrenmek için iki kez mesaj atmış ama karşılık alamamıştım. Umarım Şeytani Jo'larla birlikte orada olurdu ve Charlie'yi çileden çıkarmadan onunla konuşmanın bir yolunu bulabilirdim.

Hâlâ Wes'in geç kalmasına sebep olduğum için midemde bir gerginlik vardı. İkisinin Sophie'nin partisinde çekilmiş ve her şeyin yolunda göründüğü fotoğraflarını gördükten sonra bile anlaşılan yatışmaya niyeti yoktu.

Parka vardık ve burada halihazırda büyük bir insan kalabalığı vardı. Partiyi düzenleyen anneler birkaç piknik masasının yanında bir kayıt masası oluşturmuştu, biz de oraya yöneldik.

Bailey birdenbire beni kenara çekti. "Yine ortadan kayboldun! Ve mesajlarımdan tek birine bile cevap vermedin. Neler oluyor? Şu golf görevlilerinden biriyle konuştuğunu gördük."

Ne söyleyeceğimi düşündüm, bir bahane tam dilimin ucundaydı. Ama ona yalan söylemekten bıkmıştım. Mezuniyetimin tehlikede olduğunu itiraf etmeye kendimi hâlâ ikna edemediğim hâlde, ona gerçeğin bir kısmını anlatabilirdim.

"Golf turnuvasına yardım ediyorum. Koç Cantu kampüs dışı beden eğitimi öğretmenim, turnuvanın sorumlusu ve orada çalışarak kaçırdığım birkaç dersi telafi ediyorum."

Mia tam o sırada bize yaklaştı.

"Neredeydin?" diye sordu.

Bailey açıklamamı tekrarladı ve ikisi de kafası karışmış vaziyette bana baktı.

"Tüm hafta yaptığın bu muydu?" Mia ikna olmuş görünmüyordu.

"Evet, durum bu."

"Ama anneannenin dükkânında çalıştığını söylemiştin," dedi Bailey. "Neden yalan söyledin?"

Bu noktada açıklamam zorlaşıyordu çünkü teknik olarak benim adıma yalan söyleyen Sophie'ydi fakat onu bu işe mecbur olduğumdan daha fazla bulaştırmayacaktım.

"Utanıyordum. Üzgünüm."

Bunu tam olarak yutmadıklarını sezdim.

Anneler herkesi çağırıyordu, bu sayede –şimdilik– daha fazla soruya cevap vermekten kurtulmuştum. Bailey ve Mia bana biraz soğuk davransa da bunu hak ediyordum. Etrafa bakındığımda Şeytani Jo'ların geldiğini fark ettim ama Leo'yu hiçbir yerde göremedim. Neden onlarla değildi? Son konuşmamızda benimle burada buluşacağını söylemişti.

"Tamam, millet! Oyun zamanı!" diye bağırdı annelerden biri. "Takımlar için kurayla isim seçeceğiz. Her takımın bir kaptanı olacak ve kaptanlar fotoğraf çekip takımın Instagram hesabına yüklemekten sorumlu olacak. Meydan okumaları tamamlayıp tamamlamadığınızı bu şekilde denetleyeceğiz ve ayrıca rakiplerinize hangi aşamada olduğunuza dair ipucu vermiş olacaksınız. Bir saat vaktiniz olacak!"

Anneler büyük bir kavanozdan isimleri çekmeye başladılar ve ben tekrar Leo'ya telefon etmeyi denedim. Sesli mesaja düştü. Bir anlığına kötü bir şey olduğundan endişelendim ama Leo bir hastanede yatıyor olsaydı Şeytani Jo'lar burada olmazdı, değil mi?

Adımın seslenildiğini duydum ve arkama döndüm.

Mia'ydı.

"Yeşil takımdasın," dedi. Masaya yürüdüm ve annelerden biri bana parlak yeşil bir bandana verdi. Bu bana Leo'nun golf sopalarını hatırlattı.

Yeşil bandanalı grubun yönünü işaret etti. Takımımda dört kişi daha vardı: Archer (bu partinin şerefine düzenlendiği lise sonlardan biriydi), Judd, Danlee ve Mason adında bir oğlan. Keşke golfçülerden biri bizim takımda olsaydı ama henüz içlerinden kimseyi burada görmemiştim. En azından Şeytani Jo'lara mahkûm olmamıştım.

"Tamam, grup toplantısı," dedi Archer bize yaklaşmamızı işaret ederek. Plana göre ilerlememizi sağlayacak birine ve araba sürecek birine ihtiyacımız var."

"Arabayı ben sürerim," dedi Judd ve hepimiz onu reddettik.

Danlee gönüllü oldu, "Arabayı ben sürerim." Kimse itiraz etmedi.

"Ben listeyi takip ederim." Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

Anneler bir kez daha dikkatimizi kendilerine çekti. "Hız yapmanız veya yasaları çiğnemeniz yasak. Başkalarının mülküne saygılı olmak zorundasınız. Bir meydan okumada bir yabancının yardımına ihtiyacınız varsa, o yabancı yalnızca bir defalığına kullanılabilir!" Ardından başlamamıza izin verdi ve Danlee'nin arabasına koştuk. Arabaya binip yola çıktığımızda listeye hızla göz gezdirdim.

1. İki yabancı ve bir takım üyesiyle *Charlie'nin Melekleri* pozu
2. Lezzetli yemeklerinin tadını çıkaran bir aile/grupla birlikte oturan tüm takım
3. Ayna dışında bir şeyde tüm takımın yansıması
4. Tüm takım amuda kalkıyor
5. Tüm takım bir itfaiye merkezinde (eğer bir itfaiye aracının önünde veya içindeyse +1)
6. Tüm takım konser tişörtü giyen bir yabancıyla (eğer yabancı hayali bir gitar çalıyorsa +1)
7. Tüm takım Twister oynuyor – altlarında bir mat olmadan
8. İki üye bir mağazanın vitrininde manken gibi poz veriyor. ÖNCE İZİN İSTEYİN!

9. En az bir yabancının bulunduğu bir insan piramidi
10. Bir takım üyesinin gelecekteki üniversitesinin logosunu taşıyan bir tişört giyen bir yabancı bulun ve yabancıyla o takım üyesinin fotoğrafını çekin
11. İki takım üyesi bir çift yabancıya üç ayaklı yarış için meydan okuyor – en az beş metre koşulmalı ve bacakları birleştirmek için bandanalarınızı kullanmalısınız
12. Tüm takım bir kaydıraktan kayıyor (eğer kaydırak spiral şeklindeyse +1)
13. Bir takım üyesi bir restoranın mutfağında bulaşık yıkıyor
14. Sinemanın dışında bir yabancıyla az önce izlediği filmle ilgili röportaj – filmin adı dışında en az iki soru sorulmalı (size bilet koçanını verirse +1)
15. Takım Duck* Göleti'nde bir tur Ördek, Ördek, Kaz oynuyor
16. Bir takım üyesi bir yabancının önünde dans ediyor ve yabancı ona 1'le 10 arasında puan veriyor
17. Takım bir Amerikan bayrağının önünde Bağlılık Yemini'ni ezberden okuyor
18. Bir tabelanın söylediğini harfiyen uygulayın (herhangi bir tabela iş görür)
19. Bir Will Ferrell filminden herhangi bir sahneyi yeniden canlandırın
20. Bir yabancıdan tavsiye alın

"Bunları kim bulmuş acaba?" diye mırıldandım.

"Nereye süreyim?" diye sordu Danlee.

Onu herkesin Duck Göleti diye adlandırdığı, buraya uzak olmayan parka yönlendirdim. Açık çimenlik bir alan bulursak listenin birçok maddesini halledebilirdik.

Danlee parkın yanındaki otoparka park etti ve arabadan indik.

Listeye tekrar şöyle bir göz gezdirip, "Tamam, 'Ördek, Ördek, Kaz'la başlayalım!" dedim.

---

* (İng.) Ördek –*çn*

Mason videoya çekecekti ve Judd oyunu başlatmaya gönüllü olmuştu, dolayısıyla Archer, Danlee ve ben dar bir çember kurup çimenlere oturduk.

Judd etrafımızda çok yavaşça yürüyerek hepimizin kafasına hafifçe vururken, "Ördek," diyordu.

"Bunun gerçek bir oyun olmadığını biliyorsun," dedi Archer. "*Kaz* de gitsin işte."

Ama Judd tipik Judd'dı ve oyun devam etti. Sonunda benim kafama hafifçe vurduğunda bağırdı, "Kaz!"

Onu ebeleyip listenin sıradaki maddesine geçmeye hazır hâlde ayağa fırladım fakat Judd can havliyle kaçıyordu. Sonunda Danlee, yanından geçerken Judd'ı bacağından yakalayıp benim için tuttu, bu sayede onu ebeleyebildim.

Başka bir takım daha parka geldi ve hem Charlie'nin hem de Mary Jo'nun kırmızı takıma seçilmiş olduğunu gördüm. Bu konu hakkındaki muhabbet asla bitmeyecekti.

Amuda kalkma ve kaydıraktan kayma görevlerini çabucak bitirdikten sonra, önünde dans edebileceğimiz gönüllü bir yabancı aramaya koyulduk.

"Bu iş bende!" dedi Judd.

Küçük kızının pusetini iten bir anneyi seçti. Ne var ki Charlie de kadına aynı anda ulaştı.

Charlie ve Judd yaklaşıp onunla bir saniye konuştu ve kadın başını olumlu anlamda sallayarak az önce ondan istedikleri şeyi kabul etti. Belli ki onları tanımıyordu.

Judd telefonunu çıkardı ve müziğin çaldığını duyduk. Aman Tanrım, bu Justin Timberlake'in "SexyBack" şarkısıydı. Ve ikisi de bu şarkıyla dans ediyordu. O zavallı annenin önünde.

Bu meydan okuma yaklaşık on saniyelik dans etmeyi ve sonra yabancının puanlamasını gerektiriyordu fakat Judd ve Charlie tam bir dans yarışına girişmişti.

Kırmızı takım bir tarafta ve biz diğer taraftaydık, her birimiz kendi takım arkadaşımıza tezahürat ediyorduk. Net bir şekilde

kazanan Charlie olsa da ben yeşillere sadık kaldım. Judd, Sprinkler dansının üçüncü turunu sergilerken bile.

Şimdi küçük kız pusetinde dans ediyor ve oğlanları alkışlıyordu. Dans yarışı iki takım tarafından da videoya çekiliyordu ve yüklendiğinde annelerin nasıl kahkahaya boğulacağını hayal edebiliyordum.

Şarkı hatırladığımdan daha uzundu.

Herhalde Judd ve Charlie de aynı fikirdeydi çünkü şarkının yarısında dans etmeyi nihayet bıraktılar. İkisi de nefes nefeseydi.

Anne ikisini de alkışladıktan sonra üç yaşından büyük olamayacak kızıyla sohbet etmek için aşağı eğildi.

"En iyisi kimdi?" diye sordu küçük kıza.

Kızın gözleri büyüdü ve bakışları bir oğlandan diğerine kaydı. Sonunda Charlie'yi işaret edip bağırdı, "O! O! Yerde yuvarlandı!"

Kırmızı takım sevinçle tezahürat etti ve herkes herkese sarıldı, ta ki sıra Mary Jo ve Charlie'ye gelene kadar. Onlar sarılmadı ama bir beşlik çaktılar ki bu onlar adına OLAĞANÜSTÜ'ydü.

Bu parkta yapabileceğimiz birkaç görevi daha hızla hallettik, buna Danlee ve benim iki ortaokullu çocuğa üç bacaklı yarış için meydan okumamız da dahildi. Mary Jo'yla takım arkadaşı Destiny de bize katıldı fakat Danlee'yle ben onlara tozumuzu yutturduk ve bu müthiş hissettirdi.

Parktan ayrıldığımızda listenin hemen hemen yarısını bitirmiştik ama bununla birlikte zamanımızın yarısını da tüketmiştik.

"Bulaşık yıka" ve "bir aileyle birlikte ye" meydan okumaları için bir restoran bulma amacıyla daha işlek bir caddeye yöneldik. Judd ve Archer içeri girerken onları videoya çekebilmek için Danlee ve Mason da peşlerinden gitti; bense geride, binanın dışında kalarak bir kez daha Leo'yu aramayı denedim.

Telefonun dördüncü çalışında Leo nihayet açtı.

"Evet?" dedi tatsız bir sesle.

"Aman Tanrım, sen iyi misin? Meraktan öldüm! Partiye geleceğini sanıyordum!"

Bitmek bilmeyen bir süre boyunca sessiz kaldıktan sonra karşılık verdi, "Şu an iyi bir zaman değil."

Konuşurken dar bir çember çizerek volta atıyordum. "Yanına gelmemi ister misin? Veya gelip seni arabayla alırım, böylece konuşmak için bir yerlere gidebiliriz?"

"Hayır. Hayır, bu hafta yaptığım hata buydu. Ben turnuva için buradayım, başka bir şey için değil. Mae ve kızlar beni zaten delirtiyor ve bunun üstüne bir de sen dikkatimi dağıttın," dediğinde ses tonu karşısında irkildim. "Üstelik ne için? Şimdi bunun bir önemi olmayabilir bile. Bunların hiçbirinin önemi olmayabilir."

Mideme yumruk yemiş gibi hissettim. "Bu da nereden çıktı? Bir şey mi oldu?"

"Bak, hayli boktan bir gündü. Yarın da daha iyi olacağa benzemiyor. Ve yorgunum. Gerçekten yorgunum. Kapatmam lazım."

Hat kesildiği sırada grubum restorandan koşarak dışarı çıktı, çılgınca gülüyorlardı. İçeride olan biteni yeniden tartışıyorlardı ama ben onları duyamıyordum. Sanki suyun altındaydım da her şeyin sesi boğuktu. Meydan okumaların kalanını benim hiç yardımım olmadan bitirdik. Danlee birkaç kez iyi olup olmadığımı sorduğunda onu geçiştirdim. Konuşamıyordum bile.

Bir süre sonra, Leo'yla telefon konuşmamızı kafamda tekrarlarken kızmaya başladım. Gerçekten kızgındım. Ne olduğunu bilmiyordum ama bunu hak etmemiştim.

Bir saatlik süremiz tam dolmak üzereyken parka geri döndük. Takımım kâğıdımızı teslim etti ve annelerin puanları hesaplaması için diğer takımların dönmesini beklerken piknik masalarından birinde dinlendik.

Telefonumu bir elimden diğerine fırlatırken Leo'ya yazmak istediğim her şeyi düşünüyordum. Ama bunu yapmadım.

Parti geçip gidiyordu. Diğer takımlar geliyor ve herkes yapmak zorunda kaldıkları şeylerin komik hikâyelerini birbirine anlatıyordu.

Oysa ben Leo'yla aramızda geçen o konuşmaya saplanıp kalmıştım.

Sonunda Lily'nin de dahil olduğu bir grup çıkageldi ve onun yanına koştum.

"Selam Lily," diye seslendim. Şimdiye dek golf sahasından sadece Lily'yi görmüştüm burada. "Bu akşamüstü maçta Leo Perez'le ilgili bir şey mi oldu?"

Yüzünü ekşitti. "Haberler kötü," dedi. "Gerçekten kötü."

Ona daha yakınlaştım. "Ne oldu?"

"Turnuvadan kovulabilir."

Kovulmak mı? Kazanmasına ramak kalmıştı!

"Neden?" dedim boğazım düğümlenmiş bir şekilde. Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum.

"Son delikte atışını bitirmişti ve duyduğuma göre şimdiye kadarki en iyi performansıydı. Ama sonra bir görevliyi yanına çağırdı. Bir şeyin fena hâlde ters gittiğini anladım. O ve görevli birkaç dakika konuştuktan sonra Leo tüm sopalarını dışarı çıkarmaya başlayıp çimenlere dizdi."

"Fakat bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Çantasında fazla sayıda sopa vardı. Yalnızca on dört tanesini kullanmana izin verilir ama Leo'da fazladan bir sopa vardı."

Midem bulanıyordu. Bu sorunun, o masaya dayalı bıraktığı sopayla bir ilgisi var mıydı? Gidip çantasına geri koymuş olduğum sopayla?

"Bu bir kural mı?" diye haykırdım. "Delilik bu!"

Lily omuz silkti. "Ancak Leo bunun bir kural olduğunu biliyordu. Görevlilere çantasını yeniden düzenlediğini ve yeni bir sopayı koyduktan sonra bir tanesini dışarıda bıraktığını açıkladı. Onu bir aile dostunun gelip alması ve eve götürmesi için kayıt masasında bıraktığını söyledi. Çantasına nasıl geri döndüğüyle ilgili hiçbir fikri yokmuş."

Bunu da elime yüzüme bulaştırmıştım. Benim hatamdı. Tamamen benim hatamdı.

"Kovulmasının bir *ihtimal* olduğunu söyledin. Bununla neyi kastettin?"

Lily yavaşça iç geçirdi. "Bunun görevliler tarafından fark edil-

mesini sağlayan kendisiydi. Bunu yapmaya mecbur değildi. Doğrusu, bugünlük oyununu bitirmiş olduğundan büyük ihtimalle yakayı ele vermeden atlatırdı. Onlara sopanın çantasına nasıl girdiğini bilmediğini söyledi. Normalde onu derhal diskalifiye ederlerdi fakat aralarında bunu etraflıca konuşup ona sabahleyin haber verecekler."

"Neden kendini böyle ele vermiş ki? Bu çok aptalca," derken başımı iki yana sallıyordum. Aptalca değildi. Onurlu bir davranıştı. Ve Leo böyle biriydi. Yeterince dinlemiştim. Sebep olduğum şey yüzünden midem bulanıyordu. Kural kitabının tamamını okumuş olsaydım, bunun bir kural olduğunu bilecektim. Önemli bir kural. Ama okumamıştım. Ve bunun bedeli Leo'nun turnuvadan kovulması olabilirdi. Ayrıca LSU takımındaki yeriyle beraber tüm o burs parasını kaybetmesine mal olabilirdi.

Çünkü golfün aptalca olduğunu düşünmüş ve ne zamanımı ne de dikkatimi vermiştim.

Charlie'yi bulduğumda Bianca'yla takılıyordu. Anneler yiyecekleri dizmişti ve Charlie'yle Bianca oturmuş yiyordu.

"Selam," dedim beni sadece Charlie'nin duyabilmesi için eğilerek. "Gitmem gerekiyor. Eve dönüş için kendine araç bulabilir misin?"

"Sen iyi misin?" diye sordu çünkü iyi olmadığım barizdi.

"Evet, sadece gitmem gerekiyor."

Eve vardığımda gözyaşlarım tam kuvvetle saldırıyordu. Sophie Minden'daki partisindeydi, yani bu konuyu konuşmak için şu anda onu arayamazdım. Özellikle de büyük olasılıkla bana hâlâ kızgın olduğu için. Her ne kadar Leo'yu tekrar aramayı çok istiyor olsam da, ona ne yaptığımı anlatmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum.

Beni asla affetmeyecekti.

Ve onu suçlamıyordum.

Doğru #10: Tüm 13. Cumalar arasında en gerçek 13. Cuma bu.

13 Mayıs Cuma, Sabah

Olivia

Daha açılmadan önce golf kulübünün dışındaydım. Buraya vardığımda hava hâlâ karanlıktı. Uykum kaçmıştı. Sanırım sadece üç saat kadar uyumuştum çünkü Leo'yu ve yaptığım şeyi düşünmeyi bırakamıyordum. Sebep olduğum zararı düşünmeyi.

Dün akşam bir noktada Charlie bana mesaj atıp iyi olup olmadığımı ve Wes'le Sophie hâlâ Minden'da olduğundan, bugün telefon görevinde ona ihtiyacım olup olmayacağını sormuştu. Henüz ona cevap vermemiştim. Telefonum hâlâ komodinimde şarjdaydı, böylece annem nerede olduğumu görmeyecekti.

Turnuva görevlilerinin arabalarını park ettiğini görene dek arabamda bekledim. Hep beraber gelmişlerdi, uyumlu polo tişörtleri ve bej şortlarıyla beşi birden oyunun son günü için hazırdı.

Onlar kayıt masasına ulaştıklarında hemen arkalarındaydım.

"Affedersiniz," dedim. "Lütfen sizinle bir dakika konuşabilir miyim? Bu gerçekten önemli."

Beni tanıyan tek kişi olarak Bay Williams öne çıktı. "Sorun nedir?" Perişan görünüyor olmalıydım çünkü yüzünde sahici bir kaygı vardı.

Gözlerim yaşlarla doldu ve hemen sildim. Bay Williams bana sandalyelerden birine oturmamı işaret etti, bu sırada diğer görevliler de boş kalan sandalyelere oturarak veya masanın kenarına tüneyerek rasgele toplandı.

"Size dün ne yaptığımı anlatmam gerekiyor. Leo Perez'in çantasına fazladan sopayı koyan bendim."

Bu itiraf, dikkatlerini tamamen üzerime çekti.

Bay Williams sandalyesinde öne eğildi. "Neden başından başlamıyorsun?"

Büyük ihtimalle fazla geriye gitmiştim çünkü konuşmaya onlara Leo'yla nasıl tanıştığımı ve onun Şeytani Jo'larla ilişkisini anlatarak başladım ama onlara gerçek adlarıyla hitap ettiğim için kendimle gurur duyuyordum.

"Mesele şu ki golfle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bunun kolay bir ders olacağını düşünmüştüm. Çantada keklik. Salı günü işe başlarken bana bir kural kitabı verdiler ancak onu sonuna kadar okumadım çünkü düşündüm ki... oynamıyorken neden kuralları bilmeye ihtiyaç duyacaktım?"

Şimdi hatamı anlattığım kısma gelirken şiddetli bir şekilde ağlıyordum.

"Yengem Maggie Mae, Leo'ya hediye olarak yeni bir golf sopası almış. Ve sopayı ona burada, turnuvanın ortasında vermiş," dedim gözlerimi devirerek. "Golfle ilgili tüm bilgisizliğime karşın, birinin bu denli önemli bir turnuvanın ortasında yeni bir ekipmanı ilk kez kullanmasını ben bile beklemezdim."

Görevlilerden biri bana bir kâğıt havlu uzattı ve burnumu tişörtümün koluna silmeme ramak kaldığından ona minnet duydum.

"Ama Leo çok nazik biridir. Onun duygularını incitmek istemediğinden yeni golf sopasına yer açmak için çantasını yeniden düzenledi. Bunu tam burada, bu masada yaparken Leo'nun ya-

nına gittim." Bay Williams'a baktım. "Siz kenara çekilmiş başkalarıyla konuşuyordunuz ve ben de sizi arabayla sahada dolaştırmak için bekliyordum. Öğle yemeği molamdan hemen sonraydı. Benden bazı kâğıtların fotokopisini çekmemi istemiştiniz, bunu yapmıştım."

Bahsettiğim zaman dilimini hatırlamışçasına başını salladı.

"Dün akşam Leo'da bir terslik olduğunu anladım ama neler olduğunu öğrenene kadar parçaları kafamda birleştiremedim. Leo yengemden ve kuzenlerimden, partiden ayrılırlarken fazladan golf sopasını yanlarında götürmelerini rica etmiş. Onların partideki işi bitmeden Leo'nun başlama vuruşunu yapması gerekecekti. Hâl böyleyken, masada bıraktığı sopayı onların almasını bekliyordu çünkü zaten havuz partisindelerdi. Biliyorsunuz, dün havuz kenarında büyük gürültüye sebep olmuştu."

Beşi birden başını iki yana sallarken, "Ah, evet," "O parti," ve "Çok gürültülüydü," gibi şeyler mırıldandı.

"Fotokopiyi çektikten ve Leo gittikten sonra buraya döndüm ama Leo'nun çekçeği ve çantası hemen oracıktaydı." Burası ile onuncu deliğin başlama yerinin arasını işaret ettim. "Çantasını düzenlemiş ve golf sahasına geri dönmeden önce tuvalete gitmiş olmalıydı. O sırada ben sopalarından birinin masaya dayalı durduğunu gördüm. Ve onun Leo'ya ait olduğunu biliyordum çünkü sapı neon yeşiliydi. Ben de her şeyi çantasına geri koyarken onu gözünden kaçırdığını varsaydım. Bu sebeple onu kapıp çantasına koştum ve diğer sopaların yanına bıraktım. Yardım ettiğimi zannediyordum."

Sandalyemde o kadar fazla eğilmiştim ki başım nerdeyse kucağımdaydı. Ama ne kadar acı verici olsa da, bitirmek zorunda olduğum için sırtımı dikleştirdim.

"Leo'nun bu yüzden o sopanın çantasına nasıl girdiğine dair hiçbir fikri yok. Ve ailem de büyük ihtimalle sopayı içlerinden birinin aldığını düşündü."

Şimdi görevliler birbirlerine bakıyordu. Leo'yla ilgili ne yapacaklarına dair çoktan bir karar vermişler miydi bilmiyordum ama

onu diskalifiye etmeyi planladılarsa, onları aksi yönde ikna etmeye olmam için dua ediyordum.

Sağımdaki gri saçlı adam, "Bu meseledeki rolünle ilgili üzgün olduğun çok açık. Ortaya çıkıp bize neler olduğunu anlattığın takdir ediyoruz. Söylediğin her şeyi hesaba katacağız," dedi.

Bu kadar mıydı? Nasıl bu kadar olabilirdi? İtiraf etmiştim. Leo'nun bunu kasten yapmadığını anlamış olmalılardı.

"Onu diskalifiye etmeyeceksiniz, değil mi? Hepsi benim suçumdu, onun değil."

Bay Williams, "Bu sabah kesin kararımızı vereceğiz. Fazladan golf sopasını çantasına kendisi koymamış olsa bile, her oyuncu sonuçta çantasının içindekilerden sorumludur," diye cevapladı. Tam kapsamlı bir çöküş yaşamak üzere olduğumu görmüş olacak ki ekledi, "Bay Perez'in en büyük avantajı, golf sopasını keşfettiği anda bunu bir görevlinin dikkatine sunmuş olması. Bu hareketi onun karakterini diğer her şeyden fazla belli ediyor. Dahası sen kesinlikle 'çantasına nasıl girmiş' kısmını açıklığa kavuşturdun."

"Leo onurlu bir oyuncudur. Benim hatam yüzünden atılmayı hak etmiyor."

Bay Williams başıyla onayladı. "Hepsini dikkate alacağız." Bir an duraksadıktan sonra ekledi, "Fakat senin bugün sahada olmaman en iyisi bence."

Başım öne düştü. Bunun ihtimal dahilinde olduğunu biliyordum. Hem beni buradan onlar kovmasaydı bile, bunu Koç Cantu yapardı. Özellikle de havuzdaki dünkü karşılaşmamızdan sonra.

"Neler olduğunu ve neden burada olmadığımı Koç Cantu'ya anlatır mısınız lütfen?" dedim.

"Evet. Onu haberdar edeceğim."

Sandalyemden kalktım ve yavaşça arabama yürüdüm. Geriye dönüp baktığımda masanın etrafında oturmuşlardı, yoğun bir tartışma içindelerdi; herhalde Leo'nun kaderine kadar veriyorlardı.

Diğer yandan benim kaderim mühürlenmişti. Bugünü ta-

mamlamayarak saatlerimi eksik bırakmış oluyordum. Üstelik yaptığım şeyden sonra Koç Cantu'nun formumu imzalamasına imkân yoktu.

Arabama bindim ve aklıma gelen tek yere sürdüm.

Nonna'nın evine.

Henüz uyanmamış olabilirler diye arka kapıdan yavaşça içeri süzüldüm ama mutfağa girer girmez kahve ve domuz pastırması kokusunu aldım.

Kafamı köşeden uzattığımda Nonna'yı ocağın başında gördüm.

"Selam," dedim usulca.

İrkilse de çabuk toparlandı. "Olivia! Ne güzel bir sürpriz!" O zaman yüzümü gördü. "Ah, tatlı kızım, sorun nedir?" Tavanın altını kapattı ve beni yakalamak için kollarını tam vaktinde açtı. Kendimi onun kucaklamasına gömdüm ve gözyaşlarım bir kez daha akmaya başladı.

Nonna beni tezgâhın önündeki taburelerden birine yürüttü ve beni kollarından bırakmadan oturttu. Tek kelime etmeden ağlamama izin verdi, sadece eliyle sırtımı tekrar tekrar sıvazladı. Nedense bu daha şiddetli ağlamama yol açtı.

Sonunda soluklandığımda kollarından geri çekildim. Yanımdaki tabureye oturdu, ellerini benimkilere kenetledi.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sakince sordu.

"Her şeyi batırdım. Çok fena batırdım."

Uzanıp tezgâhtaki kâğıt mendil kutusunu alıp bana verdi ve içinden hızla üç kâğıt mendil çektim.

"*Seni hapishanede ziyaret etmemiz gerekecek* gibi mi batırdın? Belki pişirdiğim keklerden birinin içine bir törpü gizleyebilirim. Oradan hızla kaçmana yardımcı olur."

Kıkır kıkır gülerek gözlerimi ve burnumu sildim çünkü hepsi akıyordu.

"Pek hapis cezası türünde kötü sayılmaz," diye netleştirdim. "Yine de kötü. Ve sırf kendi adıma değil. İyi bir arkadaş adına da önemli bir konuyu batırmış olabilirim."

"Ne olduğunu anlatmak istemez misin?" diye sordu. Ses tonu cevabı zaten bildiğini ima ediyordu.

İnleyerek, "Çok yakında öğrenirsin," dedim.

Ellerimi hafifçe sıkıp başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Eh, o hâlde seni biraz besleyelim. Bu daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Nonna ocağın başına döndü ve ateşi tekrar açtı. Saniyeler içinde domuz pastırması yeniden cızırdıyordu. Bana bir bardak kahve hazırladı ve tezgâhın diğer tarafından bana doğru kaydırdı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bu ailenin her üyesine, tamı tamına sevdikleri gibi bir bardak kahve hazırlayabilirdi.

Bir tepsi kurabiye fırına girdikten sonra Nonna bir tavaya yumurta kırıyordu.

"Yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Sadece rahatla. Kahveni iç. Zihnini boşalt."

Ben de öyle yaptım. Onun mutfakta dolanmasını izlemeye dalıp gittim. Elli yıldır bu aileyi aynı odada besliyordu. O ve Papa bu evi evlendikten hemen sonra satın almıştı. Büyük ama kötü durumdaydı ve Papa onu sudan ucuza aldığını söylemeye bayılırdı. Bir tarafını onarırlarken diğer tarafında yaşamışlardı. Sonra yer değiştirmişlerdi. Sekiz çocuğunun hepsi hastaneden bu eve getirilmişti. Torunlarının hepsi bu mutfakta koşturmuştu.

Bu ailenin bir parçası olduğum için şanslıydım.

Çok geçmeden Michael Dayı ve Tim çıkageldi.

"Olivia!" dedi Michael Dayı beni gördüğünde. Bana sarılmak için odayı boydan boya aştı. Şişmiş kırmızı gözlerim gerçeği ortaya koyuyordu. "Sorun nedir?" Yanımdaki tabureye otururken ses tonu ciddiydi. Tim'e göz attım ama günaydın demek için Nonna'nın yanına gitmişti. Büyük ihtimalle amacı konuşmamız için bize mahremiyet tanımaktı.

"Zor bir gün," dedim.

Yüzümü inceledi. "Şimdiden mi? Senin için bir şey yapabilir miyim?"

Başımı olumsuz anlamda sallarken, "Hayır ama iyi olacağım," dedim.

"Elbette. Her ne oluyorsa, bu geçici. Sorun üzerine kafa yor, çözümü bul ve onu düzelt."

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Tim, Michael Dayı'ya bir bardak kahve getirdiğinde bana yumuşak bir biçimde gülümsedi. Yüzümün neden böyle göründüğünü sormamasına minnettardım.

Mutfakta, hüngür hüngür ağlamayı yeni bırakmış ben dahil, yalnızca üçümüz varken sıranın önüne geçmek için çılgınca bir hücum yaşanmayacağını zannederdiniz. Fakat yaşandı. Michael Dayı ve ben aynı anda ayağa fırladık ve birbirimize çarpıp yoldan çıkardık. Michael Dayı önüme geçebilmek için beni tişörtümden tutarak geri çekti ama ayağımı dışarı uzattım ve onu karnından dürttüm. Bu, onu yan tarafa sendeletecek kadar irkiltti ve bana liderliğimi geri kazandırdı. İkimiz de gülüyor, birbirimizi itiyor ve biraz daha gülüyorduk ama biz Nonna'nın çıkardığı tabaklara ulaşıncaya dek Tim diğer taraftan sakince yürüyerek bizi yenmişti.

"Amatörler," dedi Tim, Nonna tabağını yiyecekle tepeleme doldururken.

Michael Dayı'nın böğrüne dirsek attım. "Ondan hoşlandım."

Michael Dayı'nın yüzü aydınlandı. "Ben de."

Diğer aile üyeleri ortaya çıkmaya başladığında ön kapıdan gizlice kaçıp evimin yolunu tuttum; Sal Dayı'nın ve Marcus Dayı'nın arabası yolu tıkadığından arabamı Nonna'nın evinde bıraktım.

Doğruca odama yöneldim ve kendimi yatak örtülerimin altına gizledim. Dolu bir midenin, aşağı yukarı temiz bir vicdanın ve dün geceden sadece birkaç saatlik uykunun etkisiyle dakikalar içinde deliksiz bir uykuya daldım.

"İşte burada! Tanrı'ya şükür!"

"Uyuyormuş!"

"Uyuyakaldığı için o koç çok sinirlenecek."

Seslerini duyuyordum ve onların Charlie, Sophie ve Wes olduğunu biliyordum ama gözlerimi açılmaya zorlayamıyordum.

Charlie aniden yorganı üstümden çekti. Bu işe yaradı. Yatakta doğrulduğumda saçlarım her yöne dağılmıştı ve gözlerim şişmişti.

"Bunu neden yaptın?" diye sızlandım.

Üçünün de nutku tutulmuş görünüyordu.

İlk Charlie kendine geldi. "Saatlerdir telefonla seni arıyoruz! Bugün kimin senin yerine geçmesini istediğini söylemedin. Ayrıca ne mesajlarımıza ne de aramalarımıza cevap verdin, biz de endişelendik."

Sophie yatağın kenarına oturdu. "Ama araban Nonna'nın evinde olduğundan ilk oraya uğradık. Nonna kahvaltıyı orada yaptığını söyledi."

"Bugün golf sahasına gitmekten yırttın mı?" diye sordu Wes.

Tekrar yatağa çöküp yorganı başımın üstüne geri çekmeyi denedim ama bana izin vermediler. Sophie yavaşça yatakta emekleyip sağ tarafımda yanıma yerleşti. Charlie pat diye soluma oturdu. Wes Sophie'nin diğer tarafındaydı.

"Bize sorunun ne olduğunu anlat. Sen asla böyle yapmazsın," diye fısıldadı Sophie.

Ona ve Wes'e baktım. "Dün geç kaldığım için çok özür dilerim. Bu hafta bana karşı harikaydınız ama ben sizin için önemli olan tek şeyi mahvettim."

Sophie bana sımsıkı sarıldı. "Aman Tanrım, umarım sana kızgın olduğumuzu düşünmüyorsun."

"Tanrım, hayır, aramızda hiçbir problem yok!" dedi Wes.

"Başka ne oldu?" diye sordu Charlie. "Böyle üzgün olmanın sebebi bu değil."

Bunun üstüne her şeyi döküldüm. Her şeyi. Nonna'nın evinden benimkine bana eşlik ettiğinde Leo'yla konuştuğum ilk gün-

den başladım. Hiçbir şeyi atlamadım... Ne ona karşı hislerimi ne de onun adına işleri nasıl batırdığımı. Dahası, golf sahasından sürüldüğüm için kendi adıma da nasıl batırdığımı.

Tüm hikâyeyi anlatışım bitmek bilmiyor gibi hissettirdi. Sanki haftalarca sürdü. Sanki yıllarca sürdü.

Bitirdiğimde sessizlerdi. Ve hareketsiz. Kimse kıpırdamıyor, konuşmuyordu.

Uzunca bir süre.

Sonunda Sophie sordu, "Peki Leo'nun diskalifiye edilip edilmediğini bilmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Söyleyecek sözüm kaldığını sanmıyordum.

"Kahretsin," dedi Charlie. Telefonunu çekip çıkardı ve bir arama yapıp onu hoparlöre aldı.

Bir kız cevapladı. "Selam! N'aber?"

Lily'nin sesini tanıdım.

"Selam, golf turnuvasında mısın?"

"Evet, neden?"

"Bize Leo Perez'in hâlâ oynayıp oynamadığını söyleyebilir misin?"

Charlie *biz* dediğinde Lily onun beni kastettiğini anladı.

"Evet. Kalmasına izin verdiler."

İçim öyle rahatladı ki gözyaşları iki yanağımdan da hızla akmaya başladı. Sophie'ye baktım ve o da ağlıyordu.

"Tamam, sağ ol. Iı, bugün nasıl oynuyor?"

Boğuk bir inilti duyuldu. "Zorlu bir sabah geçirdi. Birçok ebeveyn karara itiraz etti. Fakat görevliler bundan etkilenmedi. Bence bu olanlar performansına kötü yansıdı."

Charlie'nin telefonunu elinden çektim. "Telafi edebilir mi? İlk üçte bitirmesi gerekiyor."

"Belki. Bu öğleden sonra da dünkü gibi oynamak zorunda."

Telefonunu Charlie'ye geri vermek üzereyken bir soru daha sordum. "Benim suçum olduğunu biliyor mu?"

"Evet, görevliler ona bu sabahki ziyaretini anlattı."

Telefonu Charlie'nin kucağına düşürdüm ve yatağıma geri sokuldum. Sophie kayarak bana daha da yaklaştı.

Charlie, Lily'ye teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı. Bir kez daha hepimiz sessizliğe büründük.

"Peki bu mezuniyetin açısından ne anlama geliyor?" diye sordu Wes.

Omuz silktim ama örtülere fazla gömülmüş olduğumdan büyük ihtimalle bunu görmediler. "Koç dün havuz partisi konusunda bana çok kızdı. Bunun son uyarısı olduğunu söyledi. Turnuva görevlileri, olanları ve turnuvanın son gününde neden sahada olmamamın istendiğini ona anlatacaktı."

"Telefonunu kontrol ettin mi? Belki seni aramıştır. Veya mesaj atmıştır," dedi Charlie.

Hepimiz komodinin üstünde duran telefonuma doğru baktık.

"Bakmak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Ben bakarım," dedi Charlie ve ben, "Hayır!" diye bağırıp onu tutmak için yana tarafıma yuvarlandım.

Kolayca vazgeçti ve yatakta öylece yatmaya devam ettik.

Birkaç dakika sonra Sophie, "Bakalım işte. Belirsizlik beni öldürüyor," dedi.

"Buna katılıyorum," dedi Wes.

"Ben de," diye haykırdı Charlie.

"Tamam, peki. Bakacağım." Charlie'nin üstünden eğilip telefonumu elime aldım ama kimsenin ekranı görememesi için alçakta tuttum. Elim, göğsümde ters duran telefonumun üstündeydi.

"Sen. Beni. Öldürüyorsun," dedi Charlie her kelimeyi vurgulayarak.

Derin bir nefes aldım, sonra ekranı görebilmek için telefonumu yukarı kaldırırken nefesimi dışarı üfledim.

Çok fazla bildirim vardı. Annemden, Charlie'den, Wes'ten, Sophie'den. Tüm sohbetlerimi görebilmek için ekranı kaydırarak açtım. Gördüğüm ilk şey Leo'nun mesajıydı.

L: Bugün oldukça boktan. Her şeyi düzene sokmak çok zor. Ama meseleyi açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim.

"Ayy," dedi Sophie.

"Ne?" Charlie, diğer tarafımdaki Sophie'ye bakabilmek için başını kaldırdı. "Neden bu mesaja *ayy* diyorsun ki?"

"Çünkü öyle!" Sophie de onu görebilmek için dirseklerinden destek alarak doğruldu.

Charlie bana baktı. "Senin buna yorumun nedir?"

Ben hâlâ Leo'nun yazdıklarına gözlerimi dikmiş bakıyordum. "Bana karşı çirkin bir tavır takınabilirdi ve bunu hak etmiş olurdum. Bence bugün zorlanıyor ve hâlâ oynayabiliyor olmasına rağmen bunun zor gelmesinin sebebi benim. Ayrıca meseleyi açıklığa kavuşturmuş olsam da performansı yetersiz ve bu benim eylemlerim yüzünden. Hâlâ bursunu kazanamama riski var."

Charlie başını yanımdaki yastığa geri düşürdü. "Şimdi, ondan hoşlanıyor olsak bile Şeytani Jo'lardan hoşlanmak zorunda değiliz. Aynı pakette değiller."

Charlie'nin kolunu sıktım. Leo'yla aramızdakini kabul etmek onun için büyük bir adımdı. "Bu bir sorun olmayabilir. Leo bizimle hiçbir ilgisi olsun istemeyebilir."

Şimdi yatakta doğrulma sırası Wes'teydi. "Elbette ister! Bizde sevmeyecek ne var?" Ve sonra Sophie onu tekrar uzanması için yatağa çekti.

Leo'yla sohbetimizden çıktım çünkü ona cevap yazmadan önce biraz zamana ve mahremiyete ihtiyacım vardı. Ekranı aşağı kaydırdığımda Koç Cantu'dan bir mesaj geldiğini görmek şok ediciydi çünkü henüz onun bir telefon kullandığına şahit olmamıştım. Sabah dokuzda, ben turnuva görevlileriyle konuştuktan yaklaşık iki saat sonra yazmıştı.

Yanımda Sophie göndereni gördüğünde derin bir nefes aldı. "Aç şunu!"

Bunu seyirci varken yapmak istemiyordum ama bu insanlar her şeyi biliyordu. Bunu da öğrenmelilerdi.

KOÇ: Bana başka seçenek bırakmadın. Saatlerini tamamlamadığın için formunu imzalayamam.

Eh, buraya kadardı. Şaşırtıcı bir şekilde, ağlamıyordum. Sanırım yeterince ağlamıştım.

"Berbat biriymiş," dedi Wes.

"Bay Spencer'ı ara. Ona ne olduğunu anlat. O adamın kararını reddedebilir."

Bu haftanın başında müdür yardımcımızla aramızda geçen e-posta yazışmalarını düşünerek, "Yapamaz. Ondan bunu zaten rica etmiştim. Hayır dedi," dedim.

"Çok üzgünüm," dedi Sophie. Başını omzuma dayadı.

"Yapacak bir şey yok." İçimde bir boşluk hissediyordum.

Elimdeki telefonum çaldığında her birimiz çığlık atacak kadar irkildik.

Annemin adı ekranda yanıp sönüyordu.

"Ona söyleyecek misin?" diye sordu Sophie.

"Şu an değil. Bugün daha fazlasıyla başa çıkamam."

Aramayı açtım ve hoparlöre verdim.

"Selam anne," dedim sesimin düşündüğüm kadar üzgün çıkmadığını umarak.

"Selam tatlım! Nasılsın?" Neşeliydi. Son derece neşeli.

"İyiyim, Sophie, Wes ve Charlie'yle takılıyoruz."

"Mükemmel! Pekâlâ, haberler iyi! Baban ve ben eve dönüyoruz! Dün akşam işimizi bitirdik ve şimdi yoldayız. Öğle yemeğinden hemen sonra orada oluruz."

İçimden en gürültülü inlemeyi koyuvermek gelse de bunu yapmadım. Kendime hâkim oldum. Tüm gün yatakta tembelce yuvarlanma planlarım artık suya düşmüştü.

"Ah, güzel!"

"Seni görmek için sabırsızlanıyoruz!" dedi annem.

Sophie daha yakınıma kaykılıp kulağıma fısıldadı. Önerisini ilk başta reddettim fakat hemen sonra bunun fena bir fikir olmadığına karar verdim.

"Siz eve vardığınızda ben Bianca'nın partisinde olabilirim. Sanırım saat ikideydi."

"Ay, doğru! Eh, seni sonrasında görürüz! Seni seviyorum!"

Aramayı sonlandırdı ve Sophie'ye döndüm. "Yapmak istediğim son şey bir partiye gitmek," dedim.

"Tüm gün yatakta kalmayacağız. Bianca'nın partisine gidecek ve kapkekler yapacağız. Şeker bize iyi gelecek. Ve sonra döndüğümüzde annenle yüzleşebilirsin."

İç geçirip, "Tamam. Ama herhangi bir şey yapmadan önce duşa gireceğim," dedim.

"Evet, lütfen," dedi Charlie ve kolunu yumrukladım.

Üçü birden yataktan kalkıp alt kata yöneldi.

"Parti iki saat sonra," dedi Sophie, kapımı arkasından kapatırken.

Telefonumu boş verip laptopumu komodinimin çekmecesinden çıkardım. Bir saniye tereddüt ettikten sonra Leo'nun rengi solmuş mavi şapkasını kaptım ve başıma geçirdim. Onu hak etmiyor olabilirdim ama taktığım anda kendimi daha iyi hissettim.

LSU'nun internet sitesini açıp araştırmaya başlarken aklımda Michael Dayı'nın söylediği cümle vardı: Sorun üzerine kafa yor, çözümü bul ve onu düzelt. Leo'nun başına açtığım sorunu, halihazırda yapmış olduğumdan daha fazla düzeltemezdim fakat gelecek hafta mezun olamayacakmışım gibi göründüğüne göre seçeneklerimin ne olduğuna bakabilirdim.

Siteyi kaydırarak ilerledim ve bulabildiğim her SSS sayfasını okudum. Aradığım konuda kesin bir cevap bulamayınca pes edip kayıt ofisini aradım.

"LSU Kayıt Ofisi. Ben Tess," dedi bir kadın hat bağlandığında.

"Merhaba, kısa bir sorum var. Bu sonbahar dönemi için LSU'ya kabul edildim ama yaz ortasına kadar diplomamı alamayabilirim çünkü görünüşe göre Beden Eğitimi dersinden yarım

kredim eksik kalmış. Dersi yazın alabilirsem, bu durum sonbahar için pozisyonumu etkiler mi?"

"Ah, sorun olmaz. Ağustosta derslerin başladığı vakte kadar tüm lise kredilerinin tamamlanması şartıyla üniversite eğitimine başlayabilirsin."

Yani bu kadarı yeterdi. Ona teşekkür edip aramayı sonlandırdım. Çok daha kötüsü olabilirdi. Hâlâ bu sonbaharda üniversiteye gidebilecektim. Sınıf ikincisi olarak mezun olmadığım için bursun büyük bölümünü elimden kaçırsam da hiç değilse paranın bir kısmını alabilecektim. Her şeyi annemle babama itiraf ettiğimde en zor kısmı bu olacaktı.

Kaybedeceğim para bana Leo'yu hatırlattı. Telefonumu elime alıp tekrar sohbetimizi açtım.

BEN: Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam. Yardım ettiğimi sanıyordum ama sonunda sana zarar verdim. Ve bu beni öldürüyor. Çok, çok özür dilerim.

Telefonumu elimden fırlattım ve banyonun yolunu tuttum.

Bianca'nın partisi için yola çıkma zamanı geldiğinde Charlie, Sophie ve Wes beni ön verandada bekliyordu. Charlie telefonunu uzattı. "Değiş tokuş edelim," dedi.

"Ne? Neden?"

"Charlie ve ben Bianca'nın kapkek etkinliğine giderken sen ve Sophie golf sahasına gideceksiniz," dedi Wes.

Bir adım gerilerken başımı iki yana salladım. "Hayır. Yapamam."

Sophie telefonumu elimden çekip Charlie'ye verdikten sonra onunkini de bana verdi. "Evet, yapabilirsin. Lily'ye danıştık. Maç yakında bitecekmiş. Puanları hesaplayıp yaklaşık kırk beş dakika içinde kazananı ilan edeceklermiş. Leo için orada olacağız."

Gözlerimi kırparak gözyaşlarımı uzaklaştırdım. "Leo orada olmamı istemez. Koç orada olmamı istemez. Görevliler beni orada görürse çileden çıkar."

"Sana başka bir şey yapamazlar. Ödül töreni aile ve arkadaşlara açık. Biz bu sıfatla orada olacağız."

Sophie beni arabasına çekmeye başladı ama direndim.

Tekrar içeri koşmadan önce, "Bekle," dedim. Mavi beyzbol şapkasını kaptım ve atkuyruğumu küçük deliğinden dışarı çekerek onu başıma taktım. Çok geçmeden tekrar dışarıdaydım.

"Bu kötü bir fikir," dedim, Sophie'nin arabası kaldırım kenarından uzaklaşırken.

"Kötü fikirlerle doluyuz. Fazladan bir tanenin daha ne sakıncası var?"

Sahaya kadar tüm yol boyunca midem düğüm düğümdü. Sophie de ben de sessizdik ve arabadaki tek ses radyo istasyonundan geliyordu. Sanırım Sophie de benim kadar gergindi.

Golf kulübünün girişindeki bekçi ona sorun çıkarmaya başlıyordu ki öne eğilip el salladım. İçeri girmemize izin verdi. Bir haftanın yarattığı farka bakın.

"Tanrım, burada ne çok insan var." Sophie otoparkta iki tur attı ve ancak birisi ayrıldıktan sonra yer bulabildi.

Arabadan inip yan yana yürüdük. Destek için Sophie'nin elini tutmak yönündeki şiddetli dürtüme karşı koyarak onun yerine derin bir nefes aldım ve omuzlarımı geriye attım. Burada olmak benim hakkımdı.

Kulüp binasına uğramadan geçtik ve binanın etrafından dolanıp büyük panonun herkesin günlük puanını gösterdiği arka tarafa ulaştık. Bugünün sayıları henüz yazılmamıştı. Ayrıca şimdi burada bir podyumla birlikte bir mikrofon ve kupalarla dolu bir masa vardı.

Sophie daha çok yaklaşmak istedi ama kolunu yakalayıp onu geride tuttum. "Burası yeterli mesafede." Burada olduğum için mutluydum fakat ön sırada olmam gerekmiyordu.

Golfçüler diğer tarafta toplu hâlde dururken ebeveynler kupa masasının hemen önünde dikiliyordu. Koç Cantu görünürde yoktu.

Bay Williams podyuma yaklaştı ve mikrofonu kontrol ettikten sonra, "İlk olarak, golfçülerimizi desteklemeye gelmiş olan tüm ebeveynlere ve arkadaşlara hoş geldiniz demek istiyorum. Siz olmadan bunu gerçekleştiremezdik! Ayrıca Ellerbe Hills Golf Kulübü'ne olağanüstü tesislerini kullanmamıza izin verdikleri için teşekkür ederiz. İşbirliği için hava durumuna da teşekkürler!" dedi.

Kalabalıkta kısık sesli bir kıkırtı dalgalandı. Geldiğimiz andan beri bir gözüm Leo'daydı ve önündeki oğlan sonunda yerden bir şey almak için eğildiğinde yerini saptadım.

Bitkin görünüyordu. Lily, onun diskalifiye edilmemiş olmasına kızan bazı kişiler olduğunu söyledikten sonra Leo'nun yapayalnız kalacağından endişe etmiştim fakat onu destekleyen bir grup vardı. Onu gördüğümde gözlerime yaşlar hücum etti.

Bay Williams'ın sesi gürledi, "Bu yılki turnuvanın kazananlarına kupa ve ödüllerini sunmak benim için onurdur! Harikulade bir üç gün oldu ve bu golfçülerin geleceğiyle ilgili çok heyecanlıyım."

Kâğıtlarını karıştırırken bir gerginlik ve heyecan dalgası kalabalığa hızla yayıldı. Dün Leo yıkıp geçirmişti ve birinci sıradaydı. Bugün, önceki performansını yakalayabildiğini umuyordum.

Bay Williams kızlarla başladı ve Tanika'nın üçüncülüğü kazandığını duymak beni çok sevindirdi. Küçük kupasını kabul etmek için podyuma çıkarken gözleri parlıyordu.

Şimdi sıra erkeklerdeydi.

"Beşinci sırada, Christopher Locke."

Biz dahil herkes alkışladı.

"Dördüncü sırada, Kenneth Jung."

Dua ederken ellerimi birbirine kenetledim. Bursunu kazanmak için Leo'nun ilk üçe girmesi gerekiyordu. Gözlerim sımsıkı

kapalıydı ve sessizce, *"İlk üçe girsin, ilk üçe girsin, ilk üçe girsin,"* diye tekrarlayıp duruyordum.

"Üçüncülük ödülü Jason Reiner'ın."

Midem kasıldı. Lily onun bu sabah kötü bir performans sergilediğini söylemişti. Üçüncülüğün bir mucize olacağını düşünüyordum. Ama o anda Bay Williams, "Ve ikinci sırada, Leo Perez," dedi.

Birkaç mırıltı ve homurtu olmasına karşın tezahüratlar onları bastırdı. Üstelik tezahürat edenlerin çoğu diğer oyunculardı. Tamam, Sophie ve ben de çığlık atarak ve hoplayıp zıplayarak üzerimize düşeni yapıyorduk.

Bir parçam, Leo dün akşam ve bu sabah tüm o dramla uğraşmak zorunda kalmasaydı acaba birinciliği sürdürebilir miydi diye merak ediyordu ama yüz ifadesine bakılırsa çok mutluydu. Kupayı Bay Williams'tan aldıktan sonra ona bir şey söylemek için eğildi. Bay Williams onun omzuna hafifçe vurdu ve Leo tekrar arkadaşlarının yanına döndü.

"Ah, Maggie Mae Yenge orada," diye fısıldadı Sophie. Elbette Marcus Dayı'yla birlikte gelmişlerdi.

Bay Williams birinciliği kazanana ödülünü veriyordu ama artık onu duymuyorduk.

Şimdi ebeveynler oyuncularla buluşuyor, kazananları tebrik ediyorlardı.

"Gidip ona merhaba demek ister misin?" diye sordu Sophie.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bırakalım da bunun tadını çıkarsın. Kazandığı için çok rahatladım."

LSU logolu mor golf tişörtlü bir adam Leo'ya yaklaşıyordu. Selamlaştılar ve birbirlerinin elini sıktılar. Adam ona bir LSU kasketi verdiğinde Leo'nun sırıtışı kocamandı. Leo, taktığı sıradan şapkayı çıkardı ve onun yerine yeni takımının kasketini başına geçirdi. Elimde olmadan bana birkaç gün önce verdiği mavi şapkanın siperine dokundum.

Arabaya yürümeye başladığımda Sophie gönülsüzce beni takip etti.

"En azından uzaktan el sallamayı istemediğine emin misin? Burada olduğunu bile bilmeyecek."

Arkama bakmadan, "Eminim," dedim.

Arabayla uzaklaşırken hâlâ oyuncuların kutlama seslerini duyabiliyorduk.

Telefon Görevi: Charlie

Wes ve ben Bianca'nın yeni başlayan partisine davetsiz daldık.

Parti yerel bir pastanedeydi ve kızlar geniş mutfakta istasyonlara yerleşmişti. Şef herkesi odanın ön tarafından nezaketle karşılıyordu.

Bianca'ya el sallayarak, "Selam," diye seslendim.

Taburesinden fırlayıp bize doğru ilerledi. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Olivia, arkadaşının oynadığı bir golf turnuvasının sonuçlarını öğrenmeye gitti fakat partini kaçıracağı için çok üzgündü. Bu sebeple onun yerine biz geldik!"

"Eh, buna bir itirazım olduğunu söyleyemem. Size önlük getireyim," dedi ellerini çırparak.

Dakikalar içinde Wes ve ben fırfırlı pembe önlükler takmıştık; benimkinde Olivia'nın adının, Wes'inkindeyse *Susie* diye birinin monogramı vardı. Susie'nin, Bianca'nın bu sabah uyandığında kendini iyi hissetmeyen kuzeni olduğunu keşfettik.

Blake adındaki şef odanın önünde araç gereçleri gösteriyor ve bize ne işe yaradıklarını anlatıyordu.

"Ah, bunda kesinlikle döktüreceğiz," dedi Wes. Oldukça iyi bir aşçıydı ki bu yıllar boyunca benim işime gelmişti çünkü ben her zaman açtım.

Wes ve ben, Blake'in bize verdiği talimatları uyguladık ve *kapkeklerimizi diğer herkesten* önce fırına atmıştık.

Beşlik çakarak birbirimizi tebrik ettik ve fırınların yanında bir zafer dansı yaptık.

"Cidden, Charlie, bu hafta Olivia'dan fazla partiye katıldın," dedi Mary Jo.

Buraya ilk geldiğimizde Şeytani Jo'ların odanın diğer tarafına yerleşmiş olduğunu görmüştüm ve onlardan kaçınabileceğimi umuyordum. Nerede bende o şans.

"Olivia neden golf sahasında? Orada oynayan kimi tanıyor ki?" diye sordu Jo Lynn.

Wes sırıtarak, "Leo Perez'i," diye cevapladı.

Keşke Wes oğlanın adını söylediğinde kızların yüzlerinin bir fotoğrafını çekebilseydim! Şok ve tiksintinin o karışımı ekran koruyucum olurdu. Onu Noel kartı olarak dağıtırdım.

"Neden Leo'yu izliyorlar?" dedi Mary Jo tiz bir sesle.

"Siz neden izlemiyorsunuz?" diye sordum.

Jo Lynn beni boğazlamak istiyormuş gibi göründü. "Annemiz ve babamız orada. Biz de gitmeyi teklif ettik. Leo partimizi bunun için kaçırmamızı istemediğini söyledi."

Bunun için. Lise kariyerinin en önemli turnuvası için. Leo'yu bizim ekibimize geçmeye yıllar önce ikna etmeliydik. Şimdi Şeytani Jo'ların onunla arkadaş olmamızdan nefret ettiğini bildiğimden, Leo'dan daha da fazla hoşlanıyordum.

"Evet, tamam," dedi Wes, ardından istasyonumuza geri yürüdü. Ben onlara bir *bakış* attım ve Wes'in peşinden gittim.

Wes telefonunu çıkarmıştı. "İkinci olmuş!" dedi.

İşte bu! "Belki Olivia artık kendine eziyet etmeyi bırakır."

Wes kahkaha attı. "Olivia'yı bilirsin."

Evet. Bilirdim. Buna uzun süre saplanıp kalacaktı.

Telefonu cebimde titreyince çekip çıkardım ve L'den bir mesaj geldiğini gördüm. Ekranı hızla Wes'e gösterdim ve kaşlarını kaldırdı.

"Mesajı açıyor musun?" diye sordu.

Ona delirmiş gibi bir bakış attım. "Tabii ki açıyorum."

L: Burada olduğunu duydum.

"Cevap yazma," dedi Wes. Ardından gözlerini devirdi. "Cevap yazacaksın."

BEN: Ben Charlie. Olivia'nın telefonu bende. Uzun hikâye. Ama hepimiz bu akşam ailemizin bizim için düzenlediği haşlanmış kerevit partisine gelmeni umuyoruz. Şeytani Jo'ların seni davet edeceğini düşündük ama aynı zamanda bizim tarafımızdan da davetlisin.

"Ayy, şu tatlı tavrına da bir bak," dedi Wes ve koluna bir yumruk indirdim.

Telefonunun alarmı çalarak bize kapkeklerimizin hazır olduğunu haber verdi. "Hadi," dedi. "Kazanmamız gereken bir kapkek yarışması var."

Cesaret #1: Gerçeği söyle.

13 Mayıs Cuma, Akşam

Olivia

Golf sahasından döndüğümüzde annemle babam evdeydi. Bana sarılıp yanağımdan öperlerken her şeyi pat diye söylememek için tüm irade gücümü kullanmam gerekti ama bu akşam Nonna ve Papa'nın evsahipliğini yaptığı partinin neşesini kaçırmak istemiyordum. Parti bittikten sonra itiraf edecektim.

Annem bir fincan çayla mutfak masasına oturup, "Tamam, bana her şeyi anlat! Bu hafta burada olmadığım için üzgünüm. Tüm o partilerde çok eğlendiğini biliyorum!" dedi.

Sophie ve ben masada ona katıldık ve onu tatmin edecek kadar ayrıntı verdik. Çok geçmeden Charlie ve Wes uğradı. Annem fincanını evyeye bırakmak için arkasını dönüp uzaklaştığında Charlie'yle telefonları değiştirdik.

"Pekálá, üstümü değiştirmem ve bu akşamki partinin hazırlıklarına yardım etmek için dükkâna gitmem gerekiyor. Herkes hafta boyunca çalışmışken benim elimi kolumu sallayarak katılacak olmam kendimi kötü hissettiriyor," dedi annem.

"Evet, bizim de hazırlanmamız lazım," dedi Sophie.

Wes kapıya yönelirken Charlie'ye kendisine katılmasını işaret etti. "Biz de Nonna'ya yardım edeceğimizi söyledik, sizinle orada görüşürüz." Hepsi evden ayrıldı ve Sophie giyinmek için üst kata çıktı ama ben annemle baş başa konuşmak için geride kaldım.

"Artık şu takip uygulamasından kurtulabilir miyiz?"

Cevap verirken bocaladığını sezdim. Hayatımı gözetlemekten hoşlanıyordu ama asla beni yanlış bir şey yaparken yakalamaya çalıştığı bir *Şimdi seni elime geçirdim!* yaklaşımı benimsememişti. "Evet, elbette," dedi bir gülümsemeyle. "Sadece bir haftalıktı, değil mi?"

Ona yaklaşıp sımsıkı sarıldım. "Döndüğüne sevindim." Ve bunda samimiydim.

Bana büyük bir coşkuyla sarılarak karşılık verdi. "Gelecek hafta mezun olacağına inanamıyorum. Sonrasında ev boş kalacak."

Ona gerçeği söylediğimde annem yıkılacaktı. Aceleyle geri çekildim.

Üst kata çıktığımda Sophie duştaydı, ben de banyoyu kullanabilmek için onun çıkmasını beklerken yatağıma uzanıp telefonumu karıştırdım.

İşte o zaman Charlie'yle Leo'nun arasındaki mesajlaşmayla karşılaştım. Yatağımda doğrulup on dakika boyunca Leo'nun mesajını enine boyuna analiz ettim.

Burada olduğunu duydum.

Acaba bu, *Burada olduğunu duydum ve seni görmediğim için çok üzgünüm!* mü, yoksa daha çok *Burada olduğunu duydum... Zaten yeterince zarar vermedin mi?* demek mi istiyordu?

Charlie'nin mesajına kızamadım bile. Bu, Şeytani Jo'ların da partisi olduğundan Leo'nun akşam haşlanmış kerevit etkinliğimizde olacağını biliyordum, tabii turnuvanın hemen ardından direkt eve dönmeye karar vermediyse.

Orada olmasını umuyordum.

Sophie bir havluya sarınmış hâlde çıktığında çabucak banyoya girdim. Giyinip hazırlandıktan sonra arabanın yolunu tuttu-

ğumuzda hâlâ bu akşamın nasıl olacağını dair bir fikrim yoktu. Veya Leo'yu görmenin nasıl olacağına dair.

Nonna ve Papa'nın dükkânının önünde arabayı durdurduğumuzda Sophie'nin de benim de nutkumuz tutulmuştu. Mevcut bitkileri ve ağaçları yeniden düzenleyerek bir harikalar diyarı yaratmışlardı. Işıklar bağlanmış mersin ağaçları ön kaldırıma sıralanmıştı ve her basamakta saksılarından taşan çiçekler vardı.

"Göz kamaştırıcı!" diye iç geçirdi Sophie.

Tamamen aynı fikirdeydim.

Işıklandırılmış yolu takip ederek dükkânın bir ucundan diğer ucuna ilerledik ve arka kapıdan dışarı çıktık. Burası aslında işyerine dönüştürülmüş eski bir evdi ve büyük arka avlu tüm bitkiler için kusursuz bir yerdi.

Normalde saksılardan ve raflardan bir labirent olan avluda bitkiler kenarlara toplanmıştı, böylece orta kısmı açılmıştı. En arka kısımda kerevitlerin haşlandığı bir yiyecek karavanı vardı ve masalar kırmızı-beyaz ekoseli örtülerle kurulmuştu. Parti, aile ve arkadaşlar içindi ve resmî başlangıcı saat yedideydi ama Nonna ve Papa bir süre biz bize olabilmemiz için tüm ailenin erkenden toplanmasını istemişti.

Şeytani Jo'lar hariç Sophie ve ben son gelenlerdik. Tüm avlu doluydu; diğer konukların buraya nasıl sığacağını bilmiyordum.

Biz her bir aile üyesini selamlamak için ilerlerken Sophie, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

İlk Patrice Teyze ve Ronnie Enişte'nin yanına vardık. Patrice Teyze ikimize birden aynı anda sarılırken Ronnie Enişte başımızı okşadı.

Patrice Teyze sarılmayı bırakıp geri çekildi ve dikkatini bana yoğunlaştırdı. "Seninle çok gurur duyuyoruz, Olivia! Sınıf ikincisi!" Sonra Sophie'ye döndü. "Seninle de gurur duyuyoruz, tatlım." Ardından bizden ayrıldılar.

"Hâlâ o İsa'nın Doğumu'nun canlı temsilini ekmemi aşamadı," dedi Sophie ve ister istemez kıkırdadım.

Partinin içine daha fazla ilerlediğimizde Kelsey Teyze ve Will

Enişte'ye rastladık. Dört kızları vardı ve kendilerine yapışık en az bir çocuk olmadan ikisini de göremezdiniz.

"Kızlar! Mezuniyetinizi kutlarım!" dedi Kelsey Teyze, Frannie bir kalçasına yapıştığından ve Mary de bacağına asıldığından bize tek koluyla sarılmak için Sophie'yle beni sırayla kendine çekti.

"İkinizle de çok gurur duyuyoruz," dedi Will Enişte. Birdie omzunda oturuyordu ve Gracie gövdesinin ön tarafına tırmanmıştı. "Sınıf ikincisi olduğuna göre bir konuşma yapacak mısın?"

"I, evet, bir karşılama konuşması," diye cevaplarken ezilip büzüldüğümü hissettim.

"Dinlemek için sabırsızlanıyorum!"

Hemen sonra Sophie'nin annesiyle babası ve benimkiler başımıza üşüştü. Annem telefonunu çıkarmıştı ve fotoğraf çekerken bizim bebekliğimizden, şimdi nasıl yuvadan uçtuğumuzdan konuşuyorlardı ve şimdi tetiği çekip beni vursanız da olurdu.

Eileen Teyze beni kendine çekip fısıldadı, "Seninle öyle çok gurur duyuyoruz ki, Olivia!"

Buraya kadardı. Buna dayanamıyordum. Ben bir sahtekârdım. Bir düzenbazdım. Sınıf ikincisi değildim. Ben bir mezun bile değildim.

Sophie bu duygularımı yüzümde görmüş olmalıydı ki fısıldadı, "Hayır, hayır, hayır, daha değil."

Ama bunun için çok geçti. Onlara şimdi söylemek, yara bandını bir anda sökmek gibi olacaktı en azından.

En yakındaki sandalyeye yürüdüm, onu açık bir alana çektim ve üzerine çıktım. "Herkes dikkatini bana verebilir mi, lütfen?" diye bağırdım.

Nonna alkışladı. "Ayy! Karşılama konuşmanı önceden mi dinleyeceğiz?"

Of.

"Hayır, Nonna ama herkese anlatmam gereken bir şey var ve herkes burada olduğuna göre, bana doğru zamanmış gibi geliyor."

Bu bittiğinde bir kucaklanmaya ihtiyacım olacağını biliyormuşçasına Michael Dayı bana birkaç adım yaklaştı.

"Çoğunuzun bildiği gibi okulu çok ciddiye alırım." Kalabalıkta baştan başa alkışlar ve tezahüratlar yükseldi ama ellerimi kaldırdım ve sessizleştiler.

"Mümkün olduğunca çok İleri Seviye dersi almak istedim ama hepsini programıma sığdıramadım. Bu son dönemin başında, beden eğitimi dersinden hâlâ yarım krediye ihtiyacım olduğunu fark ettim. Fakat aynı zamanda Hukuk Çalışmaları dersini de almak istiyordum, bu yüzden çözümü kampüs dışında bir beden eğitimi dersi almakta buldum. Ve golfü seçtim." Yüz ifadelerine bakılırsa, konuşmamın düşündükleri yönde gitmeyeceğini tahmin etmişlerdi. "Ama bu derse ne hak ettiği zamanı ne de dikkati verdim. Çok fazla ders kaçırdım. Dolayısıyla kaçırdığım saatleri telafi etmek amacıyla bu geçtiğimiz hafta, şehrin hemen dışındaki yeni bir golf kulübünde düzenlenen bir golf turnuvasına çalıştım."

Annem aynı anda nasıl iki yerde birden olduğumu çözmeye çalışırken şaşkına dönmüştü. Kesinlikle sonradan bununla ilgili fırça yiyecektim.

"Ama orada da elime yüzüme bulaştırdım. Birine yardım ettiğimi zannederken gerçekten her şeyi batırdım çünkü kuralları bilmiyordum. Benden sahayı terk etmemi istediler. Sonuç olarak saatlerimi tamamlayamadım ve koçum formumu imzalamayacak, bu yüzden de gelecek hafta diğer herkesle birlikte mezun olamayacağım."

Şimdi herkes bir ağızdan konuşuyordu.

"Eminim koçunla konuşabiliriz," dedi babam. "Adı ne?"

"Okulun sırf beden eğitimi dersi yüzünden mezuniyetini engelleyemez, değil mi?" diye sordu Patrice Teyze.

"O okula telefon açacağım," dedi Sal Dayı. "Önemli bir pozisyonda tanıdığım bir adam var."

Boğazımı temizleyerek onları bir kez daha susturdum. "Dersi bu yaz tekrar alabilirim. LSU'ya girişimi etkilemeyecek. Sorun değil."

Sandalyeden inerken bunun konuyu kapatmasını umuyordum. Ama kapatmamıştı. Uzaktan yakından alakası yoktu. Anneannemle dedem, annemle babam, teyzelerim, yengelerim, dayılarım ve eniştelerim, hatta bazı kuzenlerim öneriler sunmak, beni avutmak veya sadece derdimi paylaşmak için etrafımı kuşattı. Ancak yirmi dakika sonra etrafımda sadece Charlie, Wes ve Sophie kalmıştı.

"Bu beklediğimden daha zordu," dedim birkaç kaçak gözyaşını silerken.

Sophie beni büyük bir kucaklamayla sardı. "Bence bu çok cesur bir hareketti."

"Mezun olamayacağın için üzgünüm."

Bunu kimin söylediğini görmek için arkama döndüm; Leo'ydu. Yine onu Nonna'da ilk kez gördüğümde giydiği kıyafetleri giyiyordu ama şimdi LSU golf takımının şapkasını takıyordu.

Charlie, Wes ve Sophie onu turnuva sonucundan ötürü tebrik ettiler ve sonra bizi baş başa bırakarak tüydüler.

"Turnuvada neden çalıştığını bana söylemek istememenin sebebi bu muydu?"

"Utanmıştım. Demek istediğim, dört yıl boyunca çok sıkı çalıştıktan sonra her şeyin bir beden eğitimi dersine bağlı olması?" Gergin bir kahkaha attım. "Sanırım hepsini duydun?"

"Evet," dedi Leo. "Onlara golf sopasının çantama nasıl geldiğini anlatmamış olsaydın senden sahayı terk etmeni istemeyeceklerdi ve böylece saatlerini tamamlamış olacaktın."

"Bu bir seçenek bile değildi. Benim yaptığım bir şey yüzünden seni turnuvadan atmalarına izin vermem mümkün değildi." Bir an duraksadıktan sonra ekledim, "Gerçekten çok üzgünüm."

Başını iki yana sallıyordu. "Oradaki en aptalca kural bu. Dün gece bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Acısını senden çıkarmamalıydım."

Göğsünü dostça ittim. "Hey, bu benim suçumdu."

Elimi yakalayıp sıkıca göğsünde tuttu. Kalbinin benimki kadar hızlı çarptığını hissettim. "Ama o zaman bunu bilmiyordum.

Tüm bildiğim, oyunumu düşünmem gerekirken sadece seni düşündüğümdü ve kendime kızmıştım."

"Sen de benim dikkatimi epey dağıttın."

"Beni partiye davet ettiğiniz için teşekkürler," dedi.

Frannie kendini aramıza sıkıştırdı ve fısıldadı, "Beni saklayın!" Fakat Denver'la Dallas onu gördü ve şimdi Frannie bizim etrafımızda daireler çizerken onu kovalıyorlardı.

Hayatımın en romantik ânını yaşarken dört bir yanım kaotik ailemle çevriliydi. Şans yüzüme gülmüyordu.

Kuzenlerim bir başka hedefe ilerlerken usulca Leo'nun elini tutup, "Seni ailemle yeniden tanıştırmak istiyorum," dedim.

Bana gülümsedi. "Herkesin adını hatırlayabileceğime söz vermiyorum."

"Hatırlayabilmen bir mucize olurdu," dedim kahkaha atarak.

Onu en yakınımızda duran Michael Dayı ve Tim'e doğru çektim. Tokalaştılar ve golf hakkında konuştular. Tim'in de üniversitedeyken golf oynadığı ortaya çıktı.

Leo ve ben birbirimize zamk gibi yapışmıştık. Sonradan Charlie'den laf işiteceğimi bilmeme rağmen Şeytani Jo'larla bile biraz vakit geçirip konuştuk.

Kalabalığı gözlerimle tarayarak kuzenime bakındım. Bianca'yla beraber küçük bir masadaydı. Başlarını samimi bir şekilde birbirlerine doğru eğmişlerdi ve Charlie'nin elleri Bianca'nınkilere kenetliydi. Birkaç dakika onları izledim ve acaba Charlie "sosyalleşmekte serbest olma" planını yeniden gözden mi geçiriyor diye merak ettim.

"Olivia!"

Döndüğümde Mia ve Bailey'nin gelmiş olduğunu gördüm. "Hemen dönerim," dedim Leo'ya.

İkisini konuşabileceğimiz bir kenara çektim. "Bu hafta size yalan söylediğim için çok üzgünüm. Bunun gerçekten mazereti yok. Size olanları anlatmak istiyorum."

Ve anlattım. Tıpkı ailemle yaptığım gibi, onlarla da yaşadıklarının üstünden geçtim. Bu konuya aynı ölçüde anlayışlı yaklaş-

tıklarında, Sophie, Wes ve Charlie bir yana, hayatımda böyle arkadaşlara sahip olduğum için de çok şanslı olduğumu fark ettim.

"Yaz okulunda Beden Eğitimi dersini verdiğinde, bir tur daha mezuniyet partisi düzenlemek zorunda kalacağız!" dedi Bailey.

"Aman Tanrım, hayır," diye inledim.

"Yeni bir branş mı seçeceksin?" diye sordu Mia.

Gülümsedim ve omzumun üstünden geriye, Charlie ve Wes'le konuşan Leo'ya baktım. "Golfle devam edeceğim. Bana ders verebilecek bir oğlan tanıyorum, yani bu kez her şey yolunda gidecek."

14 Mayıs Cumartesi

Leo ve ben evimin arka bahçesindeki hamakta yüzümüz birbirimize bakacak biçimde ters yönlere uzanıyorduk. Hafif bir meltem ve devasa ağaçların gölgesi sıcaklığı katlanılır kılıyordu.

Dün akşam annem ve babamla uzun bir konuşma yapmıştık. Annem, onu telefonla oyuna getirdiğimizi öğrendiğinde gerçekten üzülmüştü. Dahası benim yerime Wes ve Charlie'yle mesajlaştığını ayırt edemediğinden biraz utanmıştı. Sophie'yi kabul edebilirdi ama oğlanların onu kandırabilmiş olması başa çıkabileceğinden fazlaydı.

Uzun bir akşam olmuştu. Sorgulama sona erdiğinde üst kata çıkıp aptal anketi bitirmiştim. Okul istemese bile Nonna bana mesaj atıp ona hâlâ kutusuna koyması için bir anket borçlu olduğumu hatırlatmıştı. Kendime istediğim kadar soruya *Kararsız* yazma izni vermiştim.

Çok iyi hissediyordum.

"Bugün için planın ne?" diye sordu Leo.

Kollarımı genişçe iki yana açarak esnettim. "Kesinlikle hiçbir şey! Bu muhteşem değil mi?"

Ayak bileğimi sıktı. "Bana uyar."

Yavaşça ileri geri sallandık. Aramızdaki bu şeyin ne olduğunu bilmiyordum ve hayatımda bir kez olsun, çözmek için uğraşmıyordum. Leo mezuniyet töreni için kalıyordu fakat ertesi gün evine dönecekti.

"Mezuniyetinde orada olmadığın için pişman mısın?" diye sordum ona. Okulu töreni geçtiğimiz perşembe yapmıştı ama Leo turnuva yüzünden kaçırmıştı.

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Geçen gece söylediğin gibi, arkadaşlarım sahada benimle birlikteydi. Onların da çoğu mezuniyet törenini kaçırdı." Hafifçe yer değiştirerek bacaklarıma yaslandı. "Ayrıca bu hafta yeni arkadaşlar edindim."

Sırıtışım gülünçtü. Tüm dişlerimi sergiliyordum. Utanmalıydım ama hiç utanmıyordum.

Mavi beyzbol şapkasını çekiştirdim. "Peki bu şapkanın hikâyesi nedir ve temelli bende kalmasının senin için bir sakıncası var mı?"

Beni biraz daha yakına çektiğinde ciyakladım. "St. Francisville'e taşındıktan sonra ilk kez golf oynarken o şapkayı takıyordum. Yepyeniydi. Annem onu yeni okulumun renklerinde olduğu için satın almıştı. Babası benimkiyle arkadaş olan bir oğlan, beni golf oynamaya davet etmişti. Ve oyuna âşık olmuştum. Dahası bir acemiye göre şaşırtıcı derecede başarılıydım. O andan itibaren, ne zaman oynasam hep o şapkayı taktım."

Şapkayı çıkarmak için uzandım ve Leo'ya geri verdim. "Bende kalamaz. Senin için böyle bir anlamı varken olmaz..."

Beni durdurdu, eli benimkini kaplarken şapkayı başıma birlikte geri taktık. "Sana söyledim. Nerede olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Telefonumun çalması beni aşırı duygusal bir şey söylemekten kurtardı. Onu yerden almak için yana eğildiğimde az kalsın ikimizi de devirecektim.

Telefonu cevapladığımda gülüyordum. "Alo?"

"Bayan Perkins?"

Bu sesi tanıyordum. Bay Spencer'dı.

"Evet, efendim?" Şimdi doğrulmak için çabalıyordum; bir hamakta bunu yapmak zordu. Eğilip bükülüyordum ve Leo ne yapmaya çalıştığımı tam olarak anlamamasına rağmen bana yardım etmeyi deniyordu.

"E-postanızı bu sabah aldım ve biraz kafam karıştı. Sınıf ikinciliğinin onursal haklarını geri mi çeviriyorsunuz? Karşılama konuşmasını yapması için yerinize birini bulmamı istemişsiniz."

"I, şey, eğer mezun olamıyorsam konuşmayı yapamayacağımı düşündüm."

Dün akşam ebeveynlerimle yaptığımız uzun konuşmadan sonra, geç saatte Bay Spencer'a bir e-posta göndermiş ve sınıf ikincisi olamayacağıma göre, sıralamada benden sonraki kişiye törende ne söyleyeceği üzerinde çalışmaya başlayabilmesi için haber vermesi gerekeceğini bildirmiştim.

"Demek istediğim, kampüs dışı Beden Eğitimi dersinin formunu imzalatamadım ve siz de koç onu imzalamazsa yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını söylemiştiniz, hâl böyleyken..."

"Formunuzu dün akşamüstü teslim aldım," dedi.

Bu beni afallattı.

"Dün akşamüstü mü?"

"Koç Cantu onu evime bıraktı. Hayli alışılmadık bir durumdu. Ona formu dijital olarak tarayıp bana e-postayla göndermesi gerektiğini söylemiştim."

Söz konusu, nadiren telefon taşıyan bir adamdı. Bir tarayıcısının olmasına imkân yoktu.

"Mezun oluyor muyum?" diye sordum ve Leo biraz fazla çabuk doğrulmaya çalıştığında yine yalpaladık. Sonunda ellerini bir tarafta ve ayaklarını diğer tarafta yere koyarak bütün hamağı yanlamasına esnetti. Dönüp kocaman açılmış gözlerle bana baktı.

"Eh, evet. Ve hâlâ sınıf ikincisisiniz."

Öyle yüksek sesle ciyakladım ki Bay Spencer geri alabilmeyi dilediğini bildiğim bir dizi küfür savurdu.

"Prova pazartesi sabahı. Açılışı gözden geçirebilmemiz için biraz erken gelmeniz gerekecek."

"Evet, efendim!" dedim ve vedalaştıktan sonra aramayı sonlandırdım.

Kendimi Leo'ya fırlattım, beni yakalamak için kendini ters çevirdiğinde hamaktan tamamen düştük ve sık yeşil çimenleri boyladık.

"Doğru mu duydum?" dedi.

Başımla onaylarken hem gülüyor hem de ağlıyordum. Bana sarıldı ve yüzümü boynuna gömdüm. Elleri saçlarımda dolaşıyordu ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyordu ve bu kadarı dayanamayacağım kadar fazlaydı.

Birbirimizden hafifçe uzaklaşıp aşağı yukarı beş saniyeliğine bakıştıktan sonra öpüşmeye başladık. Kollarını bana dolayıp beni daha yakına çekiyordu ve benim ellerim asla bırakmayacakmışçasına ona yapışmıştı.

Evimin arka pencerelerinden açıkça görülebileceğimizi hatırladığımda öpüşmeyi sonlandırıp yüzümü bir kez daha Leo'nun boynuna gömdüm.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Leo.

"Bu" derken neyi kastettiğini düşünürken aklımdan bir milyon düşünce geçiyordu.

"İkimiz de birinciliği kaybettik."

İkimiz de kahkahalarla gülüyorduk. Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

"Sence formu neden imzaladı?" diye sordum.

Leo omuz silkti. "Gidip ona sormak ister misin?"

Sorusunu bitirmeden önce ayaktaydım. "Evet. İsterim. Tüm olanlardan sonra, sebebini öğrenmek istiyorum. Benimle gelir misin?"

Ayağa kalkıp elimi tuttu. "Tabii ki."

Telefon açma zahmetine girmeden arabayı kulübe sürdüm.

Koç Cantu'nun orada olup olmayacağını bilmenin yolu yoktu ama bekleyemezdim.

Bekçi kulübesindeki adam ben daha arabayı tam olarak durdurmadan bana camın arkasından el salladı ve Koç Cantu'yu bulmak uzun sürmedi. Kulüp binasının verandasında yuvarlak metal masalardan birinde oturuyordu, önünde bir not defteri ve bir takvim serilmişti.

"Koç Cantu?" dedim ve adını duyduğunda kafasını kaldırıp bana baktı.

Bana gülümsedi. "Olivia, nasılsın?" Ve sonra arkamdaki Leo'yu fark etti. Yüzü aydınlandı. "Dünkü sonucun için seni tebrik ederim, Leo. Zorlu başlangıcın yüzünden bunun altından kalkabileceğine dair kuşkularım vardı."

Tamam, bu yaraya tuz basmak gibiydi.

"Sadece aklımı başıma toplamam gerekti," dedi Leo.

Koç'un gözleri Leo'yla benim aramda birkaç kez hızla gidip geldi. "Bu sabah sizin için ne yapabilirim?"

"Size teşekkür etmek istedim. Formumu imzaladığınız için," dedim. Sebebini bilmesem de gergindim. "Attığınız mesajdan sonra kesinlikle imzalamayacağınızı düşünüyordum çünkü saatlerimi tamamlamamıştım." Belki Leo adına turnuvayı mahvetmeme ramak kaldığı için kısmen bana fırça çekmesini bekliyordum.

Bana gergince gülümsedi. "Sen burada boy gösterdiğinde bu haftanın neye benzeyeceğinden emin değildim. Sana o mesajı attığımda görevliler beni olanlar hakkında bilgilendirmemişti ve kaytardığını düşünmüştüm. Ve itiraf etmem lazım ki küplere binmiştim. Ama olanları öğrendiğimde, golfün en temel ilkesini sonunda anladığını fark ettim: Dürüstlük. Bu oyunda, tüm oyuncuların kendi puanlarını sayması ve kendi cezalarını talep etmesi gerekir. Bu en önemli prensiptir. Bu olmadan gerisinin hiç değeri yoktur. Senin mecbur olmadığın hâlde kendini riske atarak ne yaptığını, neyi itiraf ettiğini duyduğumda şunu düşündüm: *Sonunda anladı!*"

Ona bakamıyordum. Yüzümün kızardığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

"Bu yüzden formu imzaladım ve senin adına teslim ettim. Bay Spencer seni haberdar edeceğini söyledi ama seni bizzat aramalıydım."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Dersinizi ektiğim için çok üzgünüm. Pişman olduğum tek bir şey varsa, o da bu."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ve iyi şanslar." Sonra Leo'ya bakmak için öne eğildi. "Senin başarılarını dört gözle bekleyeceğim! Harika şeyler yapacaksın!"

Ve şimdi Leo kızarıyordu. Söylemeden geçemeyeceğim, hayli sevimliydik.

Koçla vedalaştık ve el ele otoparka döndük.

"Sanırım ailene haber vermelisin," dedi arabama döndüğümüzde. "Bunu yapmak günün geri kalanını yiyecektir."

Kahkaha attım. "Beni izle."

Telefonumu çıkarıp Nonna'ya bir mesaj attım.

BEN: Harika bir haberim var! Koç Cantu formumu imzaladı! Mezun olabileceğim!

Leo'ya ekranı gösterdim ve GÖNDER'e bastım. Biraz şaşkın görünüyordu.

"Sadece bekle."

Mesajların yağmaya başlaması sadece altmış saniye sürdü.

ANNEM: Formu imzalattın mı??? Beni ara!!

EILEEN TEYZE: O koçun peşine düşüp ona ağzının payını vermek zorunda kalmadığım için çok memnunum! Seni seviyorum!

MARCUS DAYI: Senin adına mutluyum.

Ve böyle devam ediyordu da ediyordu. Tanrım, ailemi seviyordum.

18 Mayıs Çarşamba

Mezuniyet Günü

Mezuniyetimiz şehrin merkezindeki kongre salonunda gerçekleşiyordu. Bu tören için bir sahne kurmuşlardı ve hepimiz sahnede, aile ve arkadaşlardan oluşan kalabalığa dönük oturuyorduk. Gerçi gözlerimizi kamaştıran ışıklar bize çevrilmişken kalabalığı pek de görebildiğimiz söylenemezdi.

Michael Dayı ve Tim buraya üç saat erken gelip herkese yetecek kadar koltuk tutmuş olduğundan tüm ailemin izleyiciler arasında olduğunu biliyordum. Leo da buradaydı ve bu beni inanılmaz mutlu ediyordu. Yaz boyunca birbirimizi ziyaret etmeye karar vermiştik ve sadece iki ay sonra ikimiz de Baton Rouge'da olacaktık.

Bay Spencer kürsüye çıktığında kalabalık sessizleşti.

"Karşılama konuşmasını yapacak olan okul ikincimiz Olivia Perkins'i size takdim etmekten onur duyarım."

Gürültülü alkış, mikrofona yürürken kızarmama sebep oldu. Notlarımı kürsüye yerleştirip derin bir nefes aldım.

"Okul ikincisi olarak, herkese hoş geldiniz demek benim görevim! Tüm ebeveynlerimize, ailelerimize ve arkadaşlarımıza...

burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bizi desteklediğiniz ve alkışlarınızla cesaretlendirdiğiniz için teşekkürler. Siz olmasaydınız burada olamazdık.

"İkincilikle mezun olarak sizi karşılama onuruna eriştiğim için çok şanslıyım. Yeterince yüksek bir not ortalamasını tutturarak bu sahnedeki herkesin önüne geçtim... elbette biri hariç," dedim başımla okul birincisi Daniel Vegas'ın oturduğu yeri göstererek ve kalabalık coşkuyla kıkırdadı. "Ama az kalsın burada olma şansını kaçırıyordum. En yakınlarım bunun kötü sonuçlanacağını bildiği hâlde ben hiç-de-parlak-olmayan bir fikirle, kampüs dışı Beden Eğitimi dersini almaya karar verdim. Ve bu kararımın bir felaketle sonuçlanmasına ramak kalmıştı. Anlayacağınız, yalnızca zor derslerin –İleri Seviye dersler– dikkatimi hak ettiğini düşünüyordum. Yalnızca onlar önemliydi. Ama çok yanılmıştım. Bu sahnede, bu kürsüye çıkmayı başarıp bu onuru elde etmenin tek koşulu iyi notlar almaktı fakat bunun böyle olmaması gerektiğine inanıyorum. Lise bundan çok daha fazlası. Eşit ölçüde önemli pek çok başka şey daha var. Bu sebeple şimdi birkaç kişiden burada bana katılmasını rica edeceğim."

Konuşmamı rotadan saptırırken Bay Spencer bana bir *bakış* attı. "Marcus Washington, lütfen bana katılır mısın?" Arkamda oturan öğrencilere göz attığımda şaşırdıklarını görebiliyordum. Ama neyse ki Marcus sandalyesinden kalktı ve mezunların arasından ilerlemeye başladı. Yanıma geldiğinde ona gülümsedim ve kalabalığa, "Marcus futbol takımımızın lider top tutucusuydu. Üç eyalet rekoru kırdı ve sonbaharda Ulusal Kolej Spor Birliğinde birinci ligde futbol oynayacak. Takım kaptanlarından biriydi ve onun coşkusuyla gayreti takımın sezonu 10'a 1 kapamasına yardımcı oldu," dedim.

Marcus için yükselen alkışlar sağır ediciydi ve birçok güçlü ıslık havayı deldi.

"Jemma Calliope lütfen buraya gelir misin?"

Jemma kendisini çağırdığını duyduğunda ciyakladı ve çabucak bize katıldı.

"Münazara takımının kaptanı olan Jemma onları eyalet birinciliğine ulaştırdı. Aynı zamanda Hukuk Çalışmaları dersinde düzenlenen sahte duruşmadaki savunmasıyla şehirdeki diğer tüm takımları yendi. Bu kızla bir tartışmaya girmek istemezsiniz. O da burada olmayı benim kadar hak ediyor."

Jemma bana sarıldı. Sıradaki kişiyi çağırmadan önce alkışın kesilmesini beklemek zorunda kaldım.

"Joey Paderewski, lütfen gelip bize katılır mısın?"

Joey ayağa kalktı, yumruklarını havaya savurup bağırdı, "Geliyorum!"

Kürsüye ağır ağır koşarken hepimiz tezahürat ettik.

"Joey şimdiye dek gördüğüm en yetenekli ressamlardan biri. Şimdiden bazı çalışmaları galerilerde sergilendi ve eserleri şehrin her tarafında pek çok evde asılı. Ayrıca maçlarda ve etkinliklerde onun sayesinde en iyi pankartlara ve posterlere sahiptik. Sonbaharda Savannah Sanat ve Tasarım Okulu'na gidecek ve herkesçe tanınmasının sadece zaman meselesi olduğunu biliyorum. O da benim kadar burada olmayı hak ediyor."

Joey bana bir öpücük yolladı ve tezahürat eden kalabalığın önünde eğildi.

Bay Spencer kafayı yemek üzereydi ama beni zorla sahneden indirmeden önce son bir kişiyi çağırmak istiyordum.

"Vanessa Singleton, lütfen buraya gelir misin?"

Hepimiz Vanessa'nın sandalyesinden kalkmasını izledik, biraz gergin olsa da sonunda kürsüde bize katıldı.

"Vanessa okul gazetemizin ve yıllığımızın editörü. Dört yıl boyunca okulumuzda olan biten her şeyin tarihe kaydedilmesini ve bizlerle paylaşılmasını sağlamak için yorulmak bilmeden çalıştı. Vanessa olmasaydı, bu sınıfın yapmış olduğu harika işleri kimse öğrenemezdi. O da benim kadar burada olmayı hak ediyor."

Ebeveynlerimiz, arkadaşlarımız, ailelerimiz şimdi bizi ayakta alkışlıyordu. Gürültülerinin üzerinden sesimi duyurabilmek için neredeyse haykırmak zorunda kaldım.

"Tüm gün burada durup öğrencilerden art arda bize katılma-

sını isteyebilirim ama zamanımı çoktan tükettim ve yakında buradan zorla indirilme ihtimalim yüksek, dolayısıyla bu sahneyi mezun olan bu sınıfın üç yüz yetmiş yedi üyesiyle paylaşmaktan onur duyduğumu söyleyerek konuşmamı bitireceğim. Bunu hep birlikte başardık. Hadi yapalım şunu!"

Küçük grubumuz, bizi alkışlayan kalabalığa el sallayıp sandalyelerine döndü.

Sınıf arkadaşlarımın arasındaki yerime döndüm ve insan kalabalığı arasında ailemi bulmaya çalışmanın faydasız olduğunu bilmeme rağmen izleyicileri taradım. Sonra dönüp ailemden sahneyi benimle paylaşanları buldum. Wes sıranın ilerisinde bir tarafımdayken Charlie öbür tarafımdaydı. Bana sırıtıyorlardı ve onlara sarılabilmeyi diledim. Sophie'nin izleyicilerin arasında olduğunu biliyordum ama keşke burada, bizimle birlikte olsaydı.

Tören sona erdiğinde, olmazsa olmaz fotoğrafları çekmek için mezunlarının yerini belirlemeye çalışan aile üyelerinin katkısıyla kongre salonunda tam bir kargaşa patlak verdi. Nonna, Wes ve Leo dahil tüm ailemize dışarıda, devasa meşe ağacının yanında buluşacağımızı söyleyen bir mesaj atmıştı. Teker teker hepimiz buluşma noktasının yolunu tuttuk; az önce mezun olmuş olan bizler kalabalığın arasından geçerken sık sık durdurularak öpülüp kucaklandık. Wes'in zavallı ebeveynleri bu kaosun ortasına çekilmişti ama onca yıldan sonra muhtemelen artık buna alışmışlardı.

"Tamam, millet!" diye bağırdı Nonna. "Tüm mezunlar fotoğraf için toplansın!" Biz mavi cübbeliler grubun ortasına ilerledik. "Sophie ve Leo, sizi de kastediyorum!"

Efsane Dörtlü bir kenara geçerken Şeytani Jo'larla erkek arkadaşları diğerine geçti ve Leo ortamızda köprü kurarak bizi birleştiriyordu. Kollarımızı birbirimize dolayıp yakınlaştık. Tüm teyzelerim, yengelerim, dayılarım ve enişteleriyle bu anı kaydetmek için telefonlarını çıkarmıştı.

Ve sonraki dört veya kırk yıl ne getirirse getirsin, bu insanlar etrafımda oldukça her şeyin yolunda gideceğini biliyordum.

Teşekkürler

Bu kitabı Covid-19 karantinasının ilk aylarında tamamladım ve bir lise son sınıf öğrencisi olan kendi oğlum tüm o deneyimleri kaçırırken lise mezuniyetiyle, lise bitimindeki tüm o muhteşem geleneklerle ve partilerle ilgili yazmak benim için zordu. Bahsettiğim oğlum Ross, kitabın sonundaki detaylara karar vermemde bana yardım ederken bu özellikle buruk bir süreçti. Bu kitap o dönemin tüm lise sonlarına ithaf edilmiştir. Lisedeki son yılınız planladığınız gibi sonlanmadığı için üzgünüm ama geleceğinizin harika olacağını biliyorum!

Her zamanki gibi, temsilcim Sarah Davies'e kesintisiz desteği için teşekkür ederim. Yanımda olduğun için minnettarım.

Editörüm Heather Crowley'ye ve Disney Hyperion'daki tüm ekibe büyük teşekkürlerimi sunarım. Yayıma hazırlamadan kapak tasarımına ve pazarlamaya kadar emeği geçen her birinize minnet doluyum. Güzel kapağı için Lucia Picerno'ya teşekkür ederim! Bayıldım!

Benim için önce dostlara ve sonra aileye dönüşen, eleştiri ortaklarım Elle Cosimano ve Megan Miranda'ya teşekkürler. İkinizi de seviyorum.

Golf konusunda Olivia kadar bilgisizdim, bu yüzden kesinlikle yardıma ihtiyacım vardı! Katherine Webb, Ricky Rogers ve Marshall Laborde'a Olivia'nın çuvallayabileceği her ayrıntıyı anlamama yardım ettikleri için teşekkür ederim. Tüm hatalar ve başına buyruk kısımlar bana aittir.

Arkadaşlarıma ve aileme: Her birinize minnettarım. Aralıksız sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Bu kitabın tam

olarak neyle ilgili olacağını bulmaya çalışırken, "Kampüs dışı Beden Eğitimi dersinde çuvallasa nasıl olur?" demiş olan Missy Hinkelbay'ye özel olarak teşekkürler.

Loyola Üniversitesi Hazırlık Önizleme Partisi'nin "Bir Karakter Adını Ver" oyununun kazanan Gabe Cantu'ya özel teşekkürlerimi sunarım. Adını kullanmama izin verdiğin için teşekkürler!

Son ve en büyük teşekkür, kocam Dean ve oğullarımız Miller, Ross ve Archer'a. Benim olduğunuz için minnettarım.